VALENTIN GUSTAV

INSULA ROBILOR

VALENTIN GUSTAV

INSULA ROBILOR

EDITURA ION CREANGĂ - BUCUREŞTI 1974
Coperta de VESPASIAN LUNGU

INTRODUCERE

De unde porneşte povestirea care va urma

Mama ne pomenea deseori nouă, copiilor, numele lui; şi întotdeauna cu o undă de mister. Mintea mea îl închipuia un fel de olandez zburător, deşi pe atunci nu ştiam încă cine putea fi acel personaj legendar.

Îl chema Anastasie, dar i se spunea Ted – un diminutiv pe care i-l găsiseră tovarăşii săi în ale marinăriei – şi la început nu prea m-am dumirit cum putuse fi desprins din Anastasie. Mai tîrziu avea să-mi explice că era mai uşor să i se strige, cînd se afla cocoţat în vîrful catargului mare: „Hei, Ted, coboară vela!”, decît: „Hei, Anastasie...” Şi, în afară de asta, Ted suna mai marinăreşte.

Era fratele mai mare al bunicului din partea mamei, bunic care murise cu doi ani în urmă, la cîteva luni după tata; deci unchiul de sînge al mamei.

De două ori pe an, în iarnă sau în primăvară, uneori cu oarecare întîrziere, probabil după cum avusese escalele, mama primea de la el un mandat poştal cu o mică sumă de bani, care, totuşi, pica întotdeauna bine. Pe dos, cîteva cuvinte, scrise cam neîndemînatic: „Pentru copii, de sărbători”. Cînd şi cînd, vara sau toamna, mai sosea şi cîte o carte poştală ilustrată cu: „Salutări din...” Ilustratele treceau din mînă în mînă şi erau îndelung cercetate pe toate feţele. Erau colorate viu şi înfăţişau privelişti pe care cu greu ţi le puteai închipui adevărate. Purtau denumiri şi ştampile ciudate, cu scrieri în limbi străine.

După un timp, sosirea mandatelor şi a ilustratelor a încetat brusc şi nu s-a mai ştiut nimic despre el. Mama se temea că se prăpădise prin cine ştie ce cotlon de lume şi se dojenea că nu l-a invitat să-şi petreacă bătrîneţele alături de noi.

Locuiam cîteşitrei – mama, soră-mea Vetuţa şi cu mine – în casa bătrînească (zestrea mamei) pe o străduţă povîrnită către Dunăre, într-unul din cartierele Brăilei, din apropierea portului.

Şi unchiul Ted a apărut pe negîndite, într-o seară de început de iarnă. Umpleam o căldare la cişmeaua din curte cînd am auzit un glas dinspre poartă:

— Tu, piciule, nu cumva eşti unul dintre plozii Eleonorei?

Luat pe neaşteptate, am scăpat găleata din mîini şi apa mi-a muiat tîrlicii din picioare. El a pufnit într-un rîs zgomotos. Am înţeles de îndată cine era.

Parcă îl văd: înalt, osos, cu ţinută ţanţoşă. Ochii căprui, pătrunzători, care ori scăpărau de te băgau în sperieţi, ori licăreau şugubeţi, cucerindu-te. Cînd ochii îi scăpărau, cicatricea, o tăietură subţire de la coada ochiului stîng pînă sub lobul urechii, devenea sîngerie; cînd ochii i se îmblînzeau cicatricea aproape că se contopea cu culoarea arămie a obrazului. Vocea, deşi puţin răguşită, avea uimitor de multe nuanţe.

Nu l-am văzut niciodată cu pălărie ori cu cravată. Pe cap purta o şapcă marinărească şi sub haina cenuşie, care aducea mai curînd a veston militar, îmbrăca, după anotimp, un tricou subţire, dungat, sau un pulover închis sub bărbie.

Chiar în seara sosirii sale, după o scurtă şi misterioasă convorbire cu mama, căci Vetuţa şi cu mine fuseserăm îndepărtaţi, s-a hotărît să rămînă la noi şi să se instaleze în bucătăria de vară şi în magazia alăturată, din fundul curţii. Am aflat mai tîrziu că dorise chiar el aceasta.

După ce mama l-a rostuit acolo cum s-a priceput mai bine, pînă în primăvară abia dacă i-am mai văzut chipul de cîteva ori. Şedea retras în bîrlogul său şi se gospodărea singur. Arareori ieşea afară, ca să ia apă de la cişmea, sau, după ce îşi zăvora bine uşa, ca să plece în oraş trăgînd după el o roabă. Se întorcea peste cîteva ore cu roaba încărcată cu fel de fel de lucruri şi materiale care de care mai ciudate, că te întrebai uimit la ce i-ar putea folosi?

La început, printre vecini, apoi în întreg cartierul, s-au iscat o sumedenie de zvonuri. Unii susţineau că ar tăinui în casă o comoară descoperită pe o insulă pustie; alţii erau convinşi că ar ascunde o pradă preţioasă – căreia în fiecare săptămînă i se da o înfăţişare nouă – smulsă de pe o corabie spaniolă într-una din aventurile lui piratereşti; al treilea grup, mai puţin numeros la început, jura că imensa lui avere, din care numai o

mică parte ar fi adăpostită în casă, s-ar datora negoţului cu sclavi pe care îl practicase cu ani în urmă.

Ca să spun drept, şi eu începusem să dau crezare acestor zvonuri pe care le aflam din gura prietenilor de joacă, puştimea din cartier, şi culese din şoşotelile părinţilor. Astfel, de la un timp, începusem să privesc chiorîş chiţimia din fundul curţii.

Împins de curiozitate şi stăpînindu-mi frica, într-o seară, tîrziu, m-am strecurat afară şi am încercat să trag cu ochiul în locuinţa bătrînului printr-un colţ de fereastră neacoperit bine de perdea. Şedea chircit pe vine în faţa unei lădiţe deschise în mijlocul odăii. Dar nu mi-am putut da seama ce căuta şi ce anume se găsea în lădiţă fiindcă se afla cu spatele la mine şi cu trupul acoperea lădiţa aproape în întregime. Totuşi, un lucru era limpede: Unchiul Ted avea o lădiţă (comorile în astfel de lădiţe se tăinuiesc) iar lădiţa era cotrobăită în miez de noapte, cu perdelele lăsate.

N-am spus nimănui nimic, nici măcar prietenului meu Griguţă, fiul bragagiului din cartier, mai mare cu doi ani, şi care mă îmbia de la o vreme destul de des cu pistil, rahat şi susan, doar-doar va smulge de la mine vreo noutate care să facă vîlvă.

De altfel, eram în atenţia tuturor copiilor de prin împrejurimi, care, de cînd cu apariţia unchiului Ted şi cu zvonurile care circulau pe seama lui, se întreceau să-mi fie pe plac. Ba chiar şi părinţii lor îmi acordau acum mai mult interes decît înainte, oprindu-mă deseori în drum ca să mă tragă de limbă despre ce face şi ce drege bătrînul. Răspundeam tuturora în bobote, cu un zîmbet ce voia să pară plin de mistere, ca să păstrez interesul stîrnit în jurul meu şi care mă măgulea. În realitate n-aş fi putut să le dau un răspuns care să-i mulţumească, neştiind mai multe decît ei; ba, uneori, ei se dovedeau mai ştiutori.

Într-o noapte, pe la sfîrşitul lui februarie, s-a petrecut un fapt deosebit care a pus din nou cartierul în fierbere. Puţin după miezul nopţii, s-au auzit pornind din curtea noastră două focuri de pistol.

Ce se întîmplase? Unchiul Ted, care dormea iepureşte, a simţit că cineva obăcăieşte la uşa lui încercînd s-o descuie şi

atunci, fără să stea mult în cumpănă, a pus mîna pe pistol, a întredeschis uşurel fereastra şi a tras în cel ascuns în întuneric. Spunea mai tîrziu că după împuşcătură ar fi auzit un geamăt şi paşi care se grăbeau să se îndepărteze.

A doua zi, un vlăjgan cam deocheat de prin vecini şchiopăta de un picior. Căuta să convingă lumea că, fiind cherchelit, şi-a scrîntit piciorul alunecînd pe gheaţă; însă nimeni nu îl zărise în seara cu pricina în cîrciuma în care îşi făcea de obicei veacul, iar în acea noapte nu fusese îngheţ.

Bineînţeles că de-atunci nimeni n-a mai îndrăznit să forţeze uşa bătrînului marinar sau să încerce în vreun fel să-i descopere tainele.

Din toată povestea asta se desprindea însă un fapt de netăgăduit: Unchiul Ted avea un pistol şi nu se sfiise să-l folosească. Încă o dovadă că era un om care da de bănuit şi de care era bine să te fereşti.

Aşa a trecut iarna.

În primăvară, în luna aprilie, altă minunăţie: în decurs de două săptămîni locuinţa unchiului Ted, fosta bucătărie de vară împreună cu magazia de alături, a luat înfăţişarea unei prove de corabie, o provă cu etrava înfiptă în pămînt. O scăriţă îngustă urca pe acoperişul devenit acuma plat şi uşor denivelat din pricina diferenţei de înălţime dintre bucătărie şi magazie; dar aşa şi trebuia. Acoperişul, adică puntea, era împrejmuit cu balustrada şi copastia cuvenită. Magazia, mai înainte dreptunghiulară, ca orice magazie, în cîteva ore devenise triunghiulară, cu unghiul ascuţit înainte, ca botul unei nave gata să spintece valurile. Ferestrele erau acuma rotunde şi cu un singur ochi de geam, întocmai ca nişte hublouri; iar uşa aducea cu un tambuchi prin care, dacă voiai să treci, trebuia să-ţi apleci capul. Şi totul vopsit în alb şi albastru închis. Da, indiscutabil, construcţia părea partea din faţă a unei corăbii smulsă şi zvîrlită de un val năprasnic drept în curtea noastră.

Cînd şi-a pornit lucrul, nimeni nu l-a luat în seamă, însă cînd construcţia a prins înfăţişarea proiectată, lumea a început să se strîngă la poarta noastră ca la bîlci. Lucrarea era urmărită ceas de ceas şi comentată pînă în cele mai mici amănunte. Unchiul Ted se făcea că n-ar observa nimic şi îşi

vedea de meşterit. Cînd, cu vopsea roşie, a scris cu litere mari, sus, pe botul alungit al provei, numele ciosvîrtei de corabie, „DAFNE”, cîţiva gură-cască au izbucnit în aplauze. Unchiul Ted s-a prefăcut iarăşi că nu aude, şi-a strîns tacticos sculele şi a intrat în casă, adică în corabie.

Prin faţa curţii noastre, vreme îndelungată, a fost un adevărat pelerinaj. Şi astfel, unchiul Ted a devenit unul dintre cei mai populari cetăţeni ai cartierului.

Una din zilele cele mai minunate ale copilăriei mele a fost aceea în care i-am păşit prima oară pragul, sau, mai bine spus, cînd am pătruns pe nava sa.

Încăperea principală, fosta bucătărie, arăta ca o cabină de pe o corabie veche, rudimentară, ceea ce în ochii mei îi sporea farmecul. Podeaua nevopsită. La mijloc o masă pătrată cu două scaune, tot nevopsite. Deasupra mesei, drept lampă, un felinar de vînt. Într-un colţ o sobă rotundă de tuci care se încălzea cu cărbuni. Dulapuri nu existau, ci un fel de poliţe îngropate în pereţi şi pe care erau rînduite cu dichis de-ale îmbrăcăminţii, de-ale bucătăriei, scule şi alte multe mărunţişuri trebuitoare unui gospodar; însă toate restrînse la strictul necesar. În sfîrşit, lipite de peretele din fund, două paturi înguste, suprapuse, acoperite cu pături. Patul în care dormea era cel de sus.

Între „cabină” şi fosta magazie, devenită acum „cala” corăbiei „Dafne”, se comunica tot printr-un tambuchi, însă mult mai mic, aşa încît pentru a pătrunde înăuntru erai nevoit să te strecori aproape de-a buşilea. în ea se găsea tot ce ţi-ai fi închipuit sau nu ţi-ai fi închipuit vreodată că ar putea exista pe o corabie: parîme, saule, lanţuri, butoaie mai mari ori mai mici, găleţi, scînduri, grinzi, scoabe, cărbuni, unelte de pescuit, colaci de salvare, o ancoră şi cîte altele. Te pierdeai printre ele. Pentru un copil cu imaginaţia fierbinte acolo era raiul pe pămînt.

Au urmat un sfîrşit de primăvară şi o vară întreagă de neuitat.

După ce am luat vacanţă, încheind primul meu an şcolar, eram trezit uneori cu noaptea în cap de vestea că sosise ora să plecăm la pescuit. Săream din pat drept în pantaloni şi în timp ce întindeam mîna spre clanţa uşii trăgeam pe mine

cămaşa. Coboram strada în grabă, cu beţele lungi pe umeri, apoi panta abruptă spre mal, dezlegam barca de la ţăruş şi ne avîntam cu ea pe apa aburită de revărsatul zorilor.

În vara aceea am cutreierat balta Brăilei de-a lungul şi de-a latul, pe canalele Corotişca, Filipoiu, Ruşava, pînă la lacurile Şerbanu şi Paţiu, alunecînd pe sub bolţile de sălcii şi salcîmi, printre perdelele de stuf şi pe covorul nesfîrşit de nuferi. Deşi avea pe atunci vîrsta mea de astăzi, unchiul Ted era în stare să tragă la lopeţi, fără răgaz, trei ore în şir.

Ne priponeam barca într-un loc mai ferit de vînt, ce se dovedea întotdeauna bine ales, şi începeam pescuitul. Zvîrleam undiţele în apă în acelaşi timp, la un semn, şi cel care scotea primul peşte era obligat să îngîne sau să fluiere uşor un cîntec – eu, bineînţeles, cîntece învăţate la şcoală, el cîntece marinăreşti. Şi ştia destul de multe. Pe la ora unsprezece ne instalam pe un grind şi mîncam peşte saramură sau la proţap. Şi aş fi putut să jur că îl pregătea mai bine decît mama. Dacă pescuitul fusese bogat din primele ore, ne rămînea timp să tragem şi cîte un pui de somn la umbra unei sălcii.

Mai minunate însă erau serile cînd eu, cu Vetuţa şi cu roiul de copii de prin vecini, cocoţaţi toţi pe puntea corăbiei, ascultam fermecaţi nemaipomenitele peripeţii marinăreşti ale unchiului Ted.

Într-una din acele seri am auzit pentru întîia oară povestea cu insula stîncoasă din oceanul Indian pe care naufragiase în tinereţe. Şi tot în serile acelea am făcut cunoştinţă cu Maho şi Dulu, cu jucăuşul Kuky, cu perfidul Ahmed, cu fiorosul Joe şi cu atîtea alte personaje desprinse parcă din basme.

Avea un dar deosebit de a povesti, o vorbire foarte colorată; şi ceea ce părea curios era că, deşi trăise mai mult printre străini decît printre ai lui, întrebuinţa cuvinte şi expresii neaoş româneşti. Puteai asculta de cîteva ori aceeaşi povestire fără să te saturi. Povestea molcom şi uneori strecura în întîmplările cele mai dramatice o notă mucalită.

Cred că unchiul Ted a avut pentru mine o slăbiciune deosebită. Poate şi pentru că îşi dădea seama că eu îl ascultam cu interes nesimulat, dăruit cu totul, dovedind astfel că luam povestirile lui drept fapte petrecute cu adevărat.

Chiar şi astăzi am credinţa că peripeţiile istorisite nu erau scorneli, ci întîmplări trăite.

Odată, cînd un băiat mai îndrăzneţ i-a pus la îndoială spusele, s-a oprit brusc, am văzut cum cicatricea de pe obraz i s-a înroşit şi cu un ton de comandă militărească ne-a poftit să ne luăm tălpăşiţa. După ce toţi s-au împrăştiat mofluzi, m-am încumetat să sui din nou pe punte şi să îngăimez printre lacrimi că eu, unul, credeam în povestirile lui şi, deci, nu era drept să fiu tratat ca ceilalţi, în seara aceea, pînă spre miezul nopţii, a povestit numai pentru mine, şi parcă mai frumos ca niciodată.

Înainte de a mă trimite la culcare, m-a luat în odăiţa lui, a tras de sub pat lădiţa misterioasă şi a deschis-o. În ea nu se afla nici aur, nici pietre preţioase; ci cîteva pietre obişnuite, capete de frînghii, un vîrf de suliţă, cîteva săgeţi, frunze presate cu grijă între două cartonaşe, un pistol vechi, încrustat, scoici cu forme ciudate şi alte multe obiecte de felul acestora. Am înţeles de îndată: Era lădiţa cu amintiri, pentru el mai preţioasă decît o comoară adevărată. Desigur că fiecare lucruşor avea o poveste... şi cîte poveşti se găseau în lădiţa aceea!... Mi-a dăruit o scoică mare şi o săgeată cu vîrful de piatră cioplită, lucruri pe care le mai păstrez şi astăzi.

Într-o seară l-am surprins la masa lui pătrată scriind de zor, alături cu un vraf de hîrtie liniată ca filele din caietele şcolare.

— Îmi fac testamentul, mi-a spus el cu un zîmbet hîtru, şi nu sînt încă hotărît cui să las moştenire comorile ascunse.

În altă seară, la fel.

— Tot testamentul? l-am întrebat.

— Tot.

— Dar lung mai e!

— Lung.

— Şi te-ai hotărît cui laşi comorile, unchiule?

— Da, aceluia care le va merita... Numai că nu am descoperit încă cine va fi acela. Dar pînă la urmă îl aflu eu!

Şi m-a privit lung, parcă cu curiozitate. După un timp a încheiat scurt, arătîndu-mi hîrtiile:

— Îl va găsi într-un horn.

— Într-un horn? Şi am rîs. Eram obişnuit cu vorbirea lui uneori în doi peri.

Apoi, aproape seară de seară, zăream o dungă subţire de lumină printre perdelele de la ferestre. Ştiam că unchiul Ted scria şi nu l-am mai întrebat nimic.

Vara avea să se sfîrşească altfel de cum mi-aş fi închipuit. Începuse primul război mondial. Unchiului Ted nu-i mai ardea nici de pescuit şi nici de poveşti. Ziua întreagă şi-o petrecea cu ochii pe o hartă mare, marcată cu steguleţe colorate, urmărind situaţia fronturilor.

În primele zile fremăta de bucurie:

— Am trecut Carpaţii! Am intrat în Ardeal!

Peste cîteva săptămîni scrîşnea, cu cicatricea de pe obraz sîngerie:

— Năpădesc peste noi în ţară, blestemaţii!

N-a mai putut răbda şi s-a dus la Comandamentul Militar al oraşului cerînd să fie mobilizat şi trimis cît mai grabnic pe front; însă cei de la Comandament au găsit de cuviinţă să-l poftească înapoi acasă cu pecetea „bătrîn”. Dar unchiul Ted nu era omul care să se dea bătut cu una cu două. S-a dus a doua oară, s-a dus a treia, a făcut memorii peste memorii, pînă cînd, ca să scape de el, i-au pus în mîini o puşcă veche şi i-au dat în pază un mic depozit cu muniţii din marginea oraşului.

Îmi dădeam seama că se simţea bine în haina militară, însă el murmura întruna îmbufnat:

— Bine că nu m-au pus să păzesc cu un retevei, bostănăria!

În iarnă, armatele duşmane au pătruns şi în Brăila. L-au somat să le predea depozitul, însă unchiul Ted s-a baricadat înăuntru şi a început să tragă. Şi a tras cît a avut gloanţe. Cînd le-a terminat, căci se pare că în depozit nu se găseau cartuşe pe măsura puştii lui vechi, şi cînd nemţii au năvălit să pună mîna pe el, depozitul a sărit în aer.

În mintea mea de atunci îmi era cu neputinţă să-mi închipui că unchiul Ted ar fi putut muri în alt chip.

...Şi anii s-au scurs unii după alţii...

Împrejurările vieţii ne-au obligat să părăsim locurile copilăriei şi căminul părintesc. Uneori, cînd treceam prin Brăila mă abăteam pe la casa noastră, acum în stăpînirea altcuiva.

Corabia se ţinea încă semeaţă pe locul ei, noul proprietar o păstrase, apoi, cu vremea, a început să se lase uşor pe o rînă. Priveam la ea cu nostalgie, cu gîndul la primăvara şi la vara aceea minunată... la unchiul Ted... la poveştile lui marinăreşti...

În 1951 am primit un telefon din Brăila de la un anume Petre Niculescu. În prima clipă nu mi-am dat seama cine putea fi, dar m-am dumirit curînd. Era proprietarul cel nou. Mă anunţa că în urmă cu vreo două nopţi, pe un vînt puternic, corabia se prăvălise. Am luat primul tren. Sărmana ‚Dafne" se transformase într-un morman de moloz şi lemnărie frîntă. Am încercat un sentiment ciudat, ca de sfîrşeală. Da, se mai sfîrşise ceva...

Proprietarul m-a poftit în casă, la o cafea. De cum am intrat, a tras sertarul biroului şi a scos la iveală un vraf de hîrtii îngălbenite, unele ferfeliţate. File liniate, ca de caiet şcolar, şi buchinite de o mînă mai puţin obişnuită cu scrierea. L-am recunoscut: „Testamentul unchiului Ted". Hîrtiile fuseseră găsite printre dărîmături, lîngă o lădiţă spartă, ascunsă – credea el – într-un horn vechi, blocat, distrus şi el la năruire.

Abia aşteptam să ajung acasă ca să le cercetez. Simţeam că aveam acest drept.

Le-am citit pe nerăsuflate într-o singură noapte, chiar în aceea a întoarcerii mele la Bucureşti. „Testamentul unchiului Ted" nu conţinea altceva decît cîteva dintre povestirile lui marinăreşti. Din păcate, însă, multe file se măcinaseră printre dărîmături sau le zburase vîntul; altele erau hărtănite rău şi greu de reconstituit; pe altele, din pricina umezelii, cerneala se prelinsese şi formase pete mari, negre, peste rînduri. Cînd lipsea vreo filă ori nu puteam citi vreun şir, fixam ochii în gol şi căutam să completez povestirea din aduceri aminte.

Şi mi-a venit în minte un gînd pe care de la bun început l-am socotit îndrăzneţ. Dacă aş încerca să umplu lipsurile din manuscris în aşa fel încît povestirile unchiului Ted să apară în întregime? Ar însemna asta o impietate? Unchiul nu îşi tăinuise peripeţiile din tinereţe şi nu mi le povestise numai mie, ci tuturor acelora care avuseseră chef să-l asculte. Da, să mă aştern la lucru, sînt pensionar, am destul timp liber. Un bătrîn va depăna amintirile altui bătrîn.

Ştiu că munca la care mă încumet va fi destul de anevoioasă. Golurile din manuscris se vor umple căznindu-mi memoria; şi cînd memoria nu mă va ajuta, voi fi nevoit să întregesc povestirea cu ajutorul fanteziei. În afară de asta, unchiul Ted era un povestitor minunat, însă condeiul îl mînuia cu mai puţină dibăcie decît uneltele marinăreşti. Apoi, să nu fie uitat că manuscrisul data din anul 1916, cînd meşteşugul scrisului era o virtute mai rară. Şi, ca să fim drepţi pînă la capăt, nici eu, fost contabil, nu mă pot lăuda cu prea multă pricepere în scrieri literare.

Totuşi, de mîine mă voi apuca de lucru. Nu ştiu în ce măsură va fi pe placul cititorilor această povestire, însă mie, sînt convins, transcrierea şi întregirea ei îmi va procura multe emoţii, întorcîndu-mă pentru un timp într-o lume de aduceri aminte şi în preajma unui om drag.

PARTEA ÎNTÎI

Eu, unul... şi ceilalţi, trei...

CAPITOLUL I

ÎNCOTRO PORNEŞTI ŞI UNDE NIMEREŞTI

Eram căzut cu faţa în nisip şi cu labele picioarelor în apă. Încet-încet am început să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama de cele ce se petreceau în jurul meu. Întîi mi s-a părut că ceva cald şi lipicios mă mîngîia pe ceafă şi pe urechi, apoi am auzit un scheunat prelung. Am deschis ochii. Era Kuky. M-am răsucit cu greu şi m-am aşezat în capul oaselor. Simţeam o greutate în tot trupul. Kuky sălta prin faţa mea ca un drăcuşor şi scotea acum schelălăieli scurte, ascuţite. Pe urmă s-a întins cuminte la picioarele mele urmărindu-mi fiecare mişcare.

Am întors capul. La cîţiva paşi şedea Ahmed, pe un colţ de stîncă. Mă privea cu ochii încă bulbucaţi de spaimă. I-am făcut un semn cu mîna. Nu mi-a răspuns.

N-am avut puterea să mă ridic şi am rămas aşa cum mă aflam, privind prostit oceanul ce se întindea nesfîrşit în faţa mea.

Şi prin minte – la început ca într-un vălmăşag, pe urmă din ce în ce mai limpede – au prins să mi se perinde toate cele petrecute de cînd mă îmbarcasem pe corabia aceea nefericită...

***

Cu aproape un an înainte, la plecarea din Pireu, nimeni dintre noi, nici chiar căpitanul, nu şi-ar fi închipuit că vom ajunge atît de departe.

Îmbarcaţi pe „Dafne”, o corabie grecească cu două catarge, cam veche dar destul de zdravănă, purtam o încărcătură de cherestea şi cereale pentru Tunis şi Oran. În ultimul port, îndată după descărcare, căpitanului i s-a făcut o ofertă neaşteptată şi foarte ispititoare: Să ridice marfa de pe un vas algerian care suferise o grea avarie şi să o ducă în

portul marocan Agadir de pe coasta Atlanticului. Căpitanul, care îşi cunoştea bine interesele, n-a stat mult pe gînduri.

La Agadir, altă ofertă, de data asta uimitoare, venită din partea unui armator portughez: Să ne ducem tocmai în arhipelagul „Capului verde”, colonie portugheză, şi anume în insula Fogo, ca de acolo să luăm o încărcătură de alimente şi obiecte de uz casnic pentru Colonia Capului.

De rîndul acesta căpitanul a stat pe gînduri cîteva zile. Oare Dafne se putea încumeta la o asemenea călătorie? Drumul era mult prea lung şi mai cu seamă primejdios. Burii, locuitorii albi ai acelor meleaguri îndepărtate, începuseră de o vreme să se răzvrătească împotriva stăpînirii engleze. Erau primele semne ale războiului care avea să izbucnească peste cîţiva ani. Dar, cum se spune, „banul e ochiul dracului”, pînă la urmă căpitanul a fost dus în ispită, iar el, la rîndul lui, ne-a ispitit pe noi, cei din echipaj, mărindu-ne solda cu o sumă ce nu era deloc de lepădat, ba chiar ne umplea frumuşel buzunarele.

La încărcarea lăzilor, aduse în grabă şi cu grijă deosebită din nişte magazii dosnice, am început să ne privim lung. Erau mult prea grele ca să cuprindă mărfurile declarate. Cînd uneia i-a sărit o scîndură, la o manevră mai pripită, din pîntecele ei au răsărit vîrfurile unor ţevi lucioase... Ne-am prefăcut că nu pricepem despre ce poate fi vorba şi am continuat încărcarea; însă cu o grijă sporită, gîndindu-ne că aceste ţevi, la o zdruncinătură mai zdravănă, ar putea să scuipe foc şi plumbi. Intraserăm, pe cît se părea, într-o treabă cam afurisită.

Drumul lung care a urmat a fost plin de temeri şi precauţiuni. Navigam la sute de mile de coastă, în afara căilor obişnuite, cercetînd necontenit zările, cu gîndul la navele engleze de patrulare care ne puteau ieşi oricînd în cale. Acestea nu prea îngăduiau încărcături de soiul aceleia pe care o purtam noi. În afară de asta, Dafne putea fi luată foarte bine şi drept o corabie cărătoare de sclavi negri, de asemenea vînate cu străşnicie de vasele britanice.

Între tropicul Racului şi ecuator, şi pînă dincolo, către tropicul Capricornului, căldura ajunsese de neîndurat. Din pricina punţii încinse de soare, cala se transformase într-un cuptor de copt cozonacii, ceea ce ne-a îndemnat să facem o

socoteală simplă: Dacă în lăzile de formă alungită se găseau arme, oare nu era firesc ca în cele pătrate să se ascundă muniţia lor? Nu a mai trebuit să aşteptăm îndemnul căpitanului. De cum soarele suia de o suliţă pe cer, toată lumea era pe punte şi ghiordelele treceau din mînă în mînă sfîrîind. Scoteam apă din ocean şi scăldam necontenit puntea ca să-i potolim dogoarea. Cînd ploua spuneam că pică mană cerească; în schimb, cînd oceanul era agitat şi tangajul mare, blestemam de toţi sfinţii.

Într-o după-amiază, către sfîrşitul călătoriei, ne-am pomenit cu o navă la babord. Ne aflam în zona cea mai primejdioasă. Am crezut cu toţii că de data asta ni s-a împlinit. Era însă o navă sub pavilion spaniol care s-a făcut că nu ne vede. I-am răspuns cu aceeaşi nepăsare gîndind că s-ar putea să avem taine asemănătoare.

În sfîrşit, într-o bună zi ne-am aflat în faţa Capului Acelor, la multe mile în larg. Ajunseserăm. Am aşteptat să însereze şi, folosindu-ne de un vînt prielnic, ne-am năpustit cu toate pînzele întinse către un mic port de pe coastă. Numele nu i l-am ştiut niciodată. Cala a fost uşurată de încărcătura buclucaşă cît ai bate din palme, de o armată de hamali negri, căpitanul şi-a încasat banii – ba a mai ciupit desigur şi ceva pe deasupra, fiindcă în ziua aceea s-a îmbătat mai rău ca oricînd – noi am primit ceea ce ni se cuvenea şi toată lumea a rămas mulţumită.

Că dusesem treaba cu bine la capăt a dovedit-o şi faptul că a doua zi, în timpul cinei, căpitanul a coborît în mijlocul nostru, ceea ce nu se mai pomenise pînă atunci. A dat poruncă să ni se împartă cîte un pahar mare de rom şi, printre chiuiturile noastre vesele, a anunţat că vom lua drumul cel mai scurt spre casă.

De altfel, ne daserăm seama cu toţii că n-ar fi fost rău să părăsim cît mai degrabă acel port. Şi am făcu t-o chiar mai curînd decît nădăjduisem. De data asta căpitanul a primit, fără prea multă tocmeală, o încărcătură „neprimejdioasă” pentru Mozambic. Socoteala lui era simplă: Să urcăm de-a lungul coastei estice a Africii pînă în golful Aden şi de acolo, prin Marea Roşie şi canalul Suez – dat în folosinţă cu puţini ani în urmă – să reintrăm în Mediterana, în apele noastre. În felul

acesta drumul de întoarcere era scurtat la jumătate. Mai aveam norocul că ne aflam încă în anotimpul cînd musonii şi curenţii maritimi venind dinspre sud ne erau prielnici.

De abia ieşisem din rada micului port cînd o explozie puternică ne-a zgîlţîit corabia din ţîţîni. Nu mai încăpea îndoială că magaziile în care fusese adăpostită marfa adusă de noi săriseră în aer. Ne-am făcut cruci cu amîndouă mîinile.

Ne întrebam rîzînd care din noi era cel care ne purta noroc? Cei mai mulţi îl socoteau pe Selim, un marocan micuţ, negricios şi vioi ca o maimuţă. O dată, în timpul unei furtuni, alunecase peste bord în apă. L-am pescuit abia după minute în şir de căutări fără nădejdi, mulţumită unui cîrlig de la o barcă de salvare care i se prinsese întîmplător de nădragi. Altă dată s-a prăbuşit pe punte de la jumătatea catargului mare. A nimerit drept în mijlocul unui morman de frînghii şi vele adunate acolo pentru a fi reparate. S-a ridicat ca săltat de un arc, sub ochii noştri îngroziţi, întrebîndu-ne cu o mutră caraghioasă dacă dorim să ne repete figura.

Deşi eram o adevărată amestecătură – cîţiva greci, un marocan, doi italieni, un sîrb, un corcit care nici el nu ştia bine din ce naţie se trage, un danez şi un român – alcătuiam un echipaj unit. Doar Gert, timonierul, ne mai necăjea; însă ne obişnuiserăm cu timpul cu hachiţele lui şi nu-l mai luam în seamă.

Căpitanul era un om între două vîrste, slab şi deşirat de credeai că nu se mai sfîrşeşte, poreclit din această pricină „Prăjina”. Vorbea vreo şapte limbi, dar nici una aşa cum ar fi trebuit – nici măcar greaca lui. Îşi cunoştea bine meseria şi ca navigator şi ca negustor. După fiecare cursă, cînd cala era golită, douăzeci şi patru de ore nu-i mai vedeai chipul, fiindcă zăcea beat mort în cabina lui. A doua zi apărea parcă mai deşirat şi mai scofîlcit ca oricînd, văicărindu-se că avusese o criză afurisită de ficat. Era vai de tine, însă, dacă cumva îi miroseai a rom în timpul serviciului.

Şeful echipajului era Karaotis, un pişicher care încerca să stoarcă bani din orice şi care se simţea fericit cînd te putea ciupi măcar de cîţiva gologani. La început l-am crezut cu toţii calic şi apucător; dar am înţeles curînd că ne înşelaserăm. Nu banii îl mulţumeau, ci faptul că se vedea mai şiret decît cel cu

care avea de-a face. După ce te înşela cu doi dinari, era în stare să-ţi plătească în primul port un chef de cel puţin douăzeci de dinari. Primul care l-a dibuit a fost Ianis, alt grec, şi mai şiret. În orele de răgaz jucau împreună piket. Ianis vedea bine că era trişat, dar tăcea mîlc şi se lăsa jumulit – niciodată însă prea mult – fiindcă ştia că şeful echipajului îi va plăti la prima escală un chiolhan în lege. Dacă îţi vedeai de treabă şi nu încercai să pari mai isteţ decît el, o duceai bine cu Karaotis.

***

Aflasem din povestirile marinarilor mai vîrstnici despre faima odioasă pe care o avusese odinioară coasta Mozambicului, pe cînd cete întregi de negri, vînaţi în interiorul continentului, erau mînaţi ca cirezile de vite către porturile de pe coastă; iar aici, după o triere grăbită, erau vînduţi căpitanilor iankei de corăbii sclaviere, care îi transportau apoi peste Atlantic, în statele sudice ale Americii de nord, în Cuba sau în ţările latine ale Americii de sud, unde era cerinţă mare de braţe de muncă ieftine şi voinice pe plantaţiile de bumbac şi trestie de zahăr. Alte zeci de mii, anual, erau îndesaţi pe dhow-urile arabe, un fel de cabotiere foarte rapide, cu destinaţia Oman.

În 1807, după ani de dezbateri şi tergiversări, Parlamentul Marii Britanii a votat abolirea sclavagismului. Fireşte, politicienii englezi se puteau fuduli în faţa lumii întregi ca matadori ai umanităţii, căci în coloniile lor din Africa şi Asia se găseau din belşug braţe de muncă; nu ca în ţinuturile vaste ale Americii de sud depopulate secole de-a rîndul de conchistadorii spanioli.

E drept că în acelaşi an, ba chiar cu trei săptămîni înaintea britanicilor, şi preşedintele Statelor Unite ale Americii de nord, Jefferson, abolise sclavagismul; dar pe întinsele coaste ale provinciilor Florida, Texas, Louisiana, Georgia, sau chiar pe ale celor două Caroline, noua lege nu prea era luată în seamă sau se urnea scîrţîind din greu.

Astfel că negoţul cu sclavi nu se stinsese cu desăvîrşire. Rămăseseră încă porţiuni întinse de coaste, în aparenţă pustii,

presărate cu mici golfuri, necontrolate de flota antisclavagistă, în care mai erau îmbarcate pîlcuri de negri către aceleaşi nefericite destinaţii. Faima lui Tipu Tib, crudul vînător şi negustor de sclavi, nu era încă apusă[1].

***

În portul Mozambic n-am zăbovit prea mult. La cîteva zile după descărcare ni s-a spus că am fost navlosiţi pentru Dar-es-Salaam. Căpitanul îşi ţinea deci făgăduiala de a ne urca spre nord, pe drumul cel mai scurt spre casă. Eram atît de bucuroşi încît încărcarea mărfii n-a durat decît o zi şi jumătate, ceea ce a îndreptăţit zîmbetele binevoitoare ale lui Karaotis şi chiar ale căpitanului.

În seara dinaintea plecării numai ce l-am văzut pe Selim suind pe punte în braţe cu o potaie de cîine slab de i se numărau coastele, cu spatele năpîrlit şi ciuntit de coadă. Ce mai vorbă, o jigodie sadea. Îl găsise încolţit de o haită de dulăi şi abia izbutise să-l scoată din colţii lor şi totodată să se scape şi pe sine însuşi, bineînţeles cu pantalonii hărtăniţi.

Cum să-l botezăm? Am ţinut sfat mare. Fiecare venea cu cîte un nume care de care mai năstruşnic, că ne prăpădeam de rîs. Selim ţinea să-i zicem „Kuky” fiindcă văzuse cîndva, la Alexandria, o englezoaică bătrînă cu un cîine cîrlionţat şi împanglicat în zgardă, pe care îl alinta cu acest nume ales.

— De ce adică, susţinea el, numele de Kuky să-l poarte numai cîinii de soi şi să nu-l aibă şi o javră? Numele de Selim nu-l port numai eu, Selim se numeşte şi bancherul cel mai avut din Rabat, ba îl poartă şi un şeic!

Pentru că stăpînul cîinelui ţinea morţiş şi pentru că spusele lui erau atît de întemeiate, a trebuit să ne învoim. Ianis i-a zvîrlit o găleată cu apă în cap, potaia s-a scuturat de stropi împroşcîndu-ne pe toţi, şi botezul a fost gata.

Chiar dacă nu era prea arătos, Kuky s-a dovedit în schimb prietenos, isteţ şi jucăuş. Selim l-a învăţat în cîteva zile să facă sluj, tumbe şi să se învîrtă în jurul bumbului de coadă întocmai

[1] Aceste paragrafe au fost refăcute în întregime întrucît relatările unchiului Ted în privinţa negoţului cu sclavi conţineau unele inexactităţi în contradicţie cu adevărul istoric.

cîinilor de circ. L-am îndrăgit cu toţii. Karaotis, cînd ne muştruluia, zicea că după el – şi căpitan, bineînţeles – cea mai mintoasă vietate de pe bord era Kuky.

Drumul spre Dar-es-Salaam a fost cel mai plin de voie bună din cîte drumuri făcusem pînă atunci. Selim nu mai contenea cu giumbuşlucurile şi istorioarele piperate, făcîndune să rîdem cu gurile pînă la urechi, Kuky făcea zeci şi zeci de tumbe care de care mai caraghioase, iar Gino, italianul, „muzicantul" echipajului, aproape că îşi zdrelise degetele pe coardele mandolinei, trecînd prin toate cîntecele pe care le ştia; chiar şi Gert începuse, parcă, să fie mai de înţeles.

***

De cînd insula din faţă, Zanzibarul, îşi pierduse faima, Dar-es-Salaamul şi întreaga lui coastă intrase în amorţeală. Forfota de altădată, aşa cum îmi fusese descrisă, se stinsese. Acum avea înfăţişarea unui biet orăşel părăginit, murdar şi adormit. Uliţele strîmte şi întortocheate, care altădată fremătau de o lume pestriţă – negustori, meseriaşi, traficanţi, marinari, oameni de toate culorile şi de pretutindeni – erau acum însufleţite doar de cîte un pîlc de copii zdrenţăroşi care se jucau parcă în silă în faţa vreunei dughene amărîte şi care îşi întindeau mîinile pentru cerşit de îndată ce zăreau un străin.

Totuşi pe chei se simţea oarecare frămîntare. De cum am acostat, ne-am trezit pe bord cu o patrulă înarmată sub comanda unui ofiţer englez şi însoţită de un reprezentant al Căpităniei portului. Ne-au încolţit cu o năvală de întrebări: De unde venim, ce marfă avem, ce escale am făcut, cu ce vase ne-am încrucişat pe drum, dacă aveam oameni străini pe bord, şi altele multe de felul acestora. Apoi ne-au scotocit corabia pînă în cele mai ascunse unghere.

După ce ni s-a îngăduit să coborîm pe chei, am aflat de la oamenii de pe alte vase că, numai cu cîteva zile înainte, o fregată engleză care transporta, printre altele, şi o sumă mare de lire, soldele marinarilor britanici de pe vasele de patrulare din zonă şi bani pentru achiziţii de mărfuri, fusese acostată prin surprindere, într-o noapte, la est de insula Pemba, de două dhow-uri arabe şi prădată. Căpitanul fregatei, secundul

şi patru oameni din echipaj fuseseră ucişi. Fregata a fost descoperită de un vas pescăresc, abia după trei zile, legănîndu-se în larg, în voia valurilor, fără pînze şi cu timona distrusă. Ceilalţi oameni din echipaj, legaţi fedeleş de catarg, erau sleiţi de puteri şi orbiţi de soarele necruţător al ecuatorului. S-a mai constatat că se încercase să se facă o spărtură în fundul calei pentru ca vasul să se scufunde; însă, din ce pricini nu se ştie, încercarea a fost părăsită – poate fiindcă se ivise vreo pînză la orizont, sau, poate, pentru că această treabă ar fi luat mult timp şi piraţii erau grăbiţi să-şi piardă cît mai repede urmele.

Fapte piratereşti se mai iviseră cînd şi cînd pe căi mai puţin străbătute, însă demult nu se mai pomenise unul de îndrăzneala şi cruzimea acestuia.

***

Peste cîteva zile, cînd Karaotis ne-a informat că e vorba să se contracteze un transport cu mirodenii şi cu lemn de teck spre Djibouti, port în golful Oman, am izbucnit cu toţii în chiuituri. De acolo mai aveam de traversat Marea Roşie de-a lungul ei, de străbătut canalul Suez, şi ne-am fi scăldat în apele Mediteranei. De la Port Said pînă la Pireu mai era, vorba aceea, o aruncătură de praştie.

Se împlinea aproape anul de cînd navigam sub dogoarea chinuitoare a tropicelor sau a ecuatorului, fără veşti de acasă, hărţuiţi necontenit de îndatoririle de pe vas. Jinduiam după puţină tihnă sub un soare mai blajin.

Însă lucrurile nu aveau să se petreacă după pofta inimilor noastre. O vorbă veche spune că nu e după cum omul pofteşte, ci cum naiba ticluieşte. Chiar a doua zi către amiază, Ianis ne-a şoptit în taină că transportul spre Djibouti a căzut şi că vom porni cu altă destinaţie. Moţăind la umbră, într-un colţ mai dosnic de pe punte, s-a trezit deodată lîngă el cu căpitanul şi cu un străin, după înfăţişare un negustor arab. Fără să vrea a prins crîmpeie din convorbirea lor. Păreau că se feresc şi îşi şopteau. Desluşise numai că marfa avea să fie încărcată de pe insula din faţă, Zanzibar; însă încotro va fi

dusă după aceea n-a mai putut afla pentru că cei doi se îndepărtaseră.

Nu ne-am sinchisit prea mult. Dacă nu va fi Djibouti, avea să fie desigur alt port de pe coasta somaleză sau arabă. În orice caz, direcţia nu putea fi decît spre nord, către Marea Roşie şi Mediterana.

Peste cîteva ore, spre seară, Karaotis avea să întărească spusele lui Ianis. În adevăr, itinerariul se schimbase şi vom părăsi portul înainte de ivirea zorilor. Încotro, nu ştia nici el. Această tăinuire a destinaţiei începuse să ne pună pe gînduri.

Curînd după plecare ne dădurăm seama că Ianis avusese dreptate; luasem direcţia Zanzibarului. Ceea ce ni s-a părut iarăşi ciudat a fost că nu ne-am îndreptat către portul principal al insulei, care se afla pe coasta vestică, adică spre continent, ci am ocolit insula pe la sud îndreptîndu-ne spre coasta ei estică, scăldată de ocean şi care nu avea porturi de trafic, ba era aproape pustie.

Am ancorat odată cu căderea nopţii la cîteva mile în larg şi am rămas aşa în nemişcare ore în şir. Primisem ordin să nu aprindem nici o lumină. Oceanul era liniştit ca luciul unei bălţi.

Căpitanul, ca niciodată, rămăsese toată ziua pe puntea de comandă scrutînd zările. Îl urmăream pe furiş. Odată cu înserarea începuse să dea semne de nerăbdare, se plimba cu neastîmpăr de colo pînă colo. Şi uimirea noastră a fost şi mai mare cînd, spre miezul nopţii, a apărut lîngă el străinul despre care ne pomenise Ianis.

Era un arab înalt şi costeliv, la treizeci şi ceva de ani, cu înfăţişare trufaşă. Stătuse tot timpul ascuns în cabina căpitanului. După ce i-a şoptit ceva, în care timp căpitanul îl asculta cu supunere, ceea ce ne-a minunat iarăşi, străinul s-a aşezat pe banchetă pufnind tacticos din narghileaua ce o adusese cu el.

Într-un tîrziu, am văzut clipind pe ţărm o luminiţă. Karaotis ne-a dat ordin să coborîm bărcile la apă şi ne-a împărţit la lopeţi cîte şase pe barcă, în prima, împreună cu el, s-a urcat şi străinul. Trebuia să ajungem la ţărm cît mai repede şi în cea mai mare linişte.

Lîngă mine trăgea la ramă Gert. M-a înghiontit, şoptindu-mi cu tonul lui parcă veşnic pus pe harţă:

— Iarăşi o treabă necurată!

M-am mulţumit să ridic din umeri opintindu-mă vîrtos în ramă.

Încă un ghiont şi altă şoaptă:

— Cînd îţi vîri pielea în saramură n-o faci niciodată pe veresie!

— Închide gura! i-am suflat.

Ghiontul care a urmat a fost cel mai zdravăn.

— Ba eu n-o închid. Să poftească să mi-o închidă Prăjina... cu un pumn de arginţi... ca la Capul Acelor.

Cînd am atins ţărmul, străinul a şuierat de două ori scurt şi din desişurile de dincolo de plajă au apărut cîţiva oameni care ne-au făcut semne să ne apropiem. Într-un luminiş se afla o colibă părăginită. Am scos din ea şi am rostogolit pînă pe plajă cinci butoaie mari cu doage dintr-un lemn tare.

— Ce e în ele? a întrebat Gert.

— Nu te priveşte! i-a răspuns aspru străinul.

Dar cu colţii lui Gert nu te puteai pune.

— Ba mă priveşte, că eu le car, nu dumneata!

— Rom.

Am încărcat butoaiele în bărci şi, înapoiaţi la corabie, le-am urcat pe punte. Apoi am tras iarăşi la rame către coastă. De data asta am scos din colibă şapte lăzi mari şi destul de grele.

— Iarăşi lăzi! a exclamat Gert. În astea ce naiba o mai fi?

— Biscuiţi, a răspuns scurt arabul.

În zori, treaba era încheiată. S-a virat ancora, s-au ridicat pînzele şi am pornit. Dar nu înapoi către Dar-es-Salaam, cum credeam, ci spre larg, direcţia sud-est.

Nemulţumirea oamenilor creştea din ce în ce. Singurul care ştia ceva nu putea fi altul decît Karaotis; dar nu era chip să stăm de vorbă cu el, se strecura printre noi ca un ţipar. Către amiază l-am prins jos, lîngă butoiul cu apă, l-am înconjurat şi l-am împroşcat cu o ploaie de întrebări:

— De ce coborîm către sud?

— Încotro navigam?

— Ce-i cu transportul ăsta de cinci butoaie şi şapte lăzi?

— Cine e arabul care îşi dă atîtea ifose?

— Ce mă întrebaţi pe mine? a mormăit el moale.

— Căpitanul ne-a spus că vom urca spre Mediterana! De ce nu-şi ţine făgăduiala? a strigat întărîtat Gert.

— După ce vom isprăvi cu Majunga o să şi-o ţină, i-a răspuns Karaotis fără să-l privească.

— Majunga?!

Toţi am rămas o clipă cu gurile căscate. Karaotis s-a folosit de uluiala noastră ca să o zbughească pe punte. Acolo, sub privirile căpitanului, era la adăpost.

Portul Majunga se găsea pe insula Madagascar, în faţa Mozambicului. Asta însemna să facem cale-ntoarsă. Şi apoi, mai era necazul cu musonii. Ne aflam în luna noiembrie, cînd aceştia mai suflau încă din sud, aşa că drumul spre Majunga avea să fie anevoios, cu vîntul în faţă, trebuind să navigam în zigzag. Începînd din decembrie musonii îşi inversau direcţia, ceea ce însemna ca la întoarcere să navigam în aceleaşi condiţii. Făcînd o socoteală simplă, oricît de bine ar fi mers treburile, nu puteam ajunge în Mediterana decît prin ianuarie sau februarie. Aşadar încă trei-patru Juni de pribegie.

Lăzile şi butoaiele aduse de pe insulă n-au fost coborîte în cală, cum ar fi fost firesc, ci le-am aşezat la pupa, lîngă dunetă, legîndu-le strîns şi lăsînd totodată între ele un spaţiu de vreo doi metri pătraţi. Acolo şi-a rostuit musafirul nostru culcuşul – cu cîteva perne şi pături aduse din cabina căpitanului. Îşi păzea bine marfa!... Singurul său bagaj era o lădiţă.

De data asta, zilele care s-au scurs au fost cele mai posomorite din sumedenia celor petrecute pe întinsul apelor. Lui Selim nu-i mai ardea de giumbuşlucuri, mandolina lui Gino amuţise, Gert era tot timpul pus pe harţă, parcă şi lătratul lui Kuky era acum altul.

Continuam să navigam către sud-est, ceea ce, după socotelile noastre, nu era direcţia corectă pentru Madagascar; mai degrabă spre largul oceanului Indian. Nemulţumirea echipajului era sporită în bună măsură şi de purtarea străinului. Era neprietenos şi trufaş. Rareori îşi părăsea culcuşul şi cerea să i se aducă toate sub nas. O dată l-a repezit destul de aspru pe Ianis, fiindcă încercase să intre în vorbă cu el. Ceea ce ne-a supărat însă mai rău a fost lovitura de picior

pe care i-a tras-o bietului Kuky, care îşi închipuise, pesemne, că s-ar putea gudura şi pe lîngă el.

***

Într-o noapte ieşisem din cart şi abia aţipisem cînd am fost trezit de o zgîlţîitură. Lîngă mine chicotea Selim cu o cană în mînă.

— Nu vrei să tragi şi tu o duşcă de rom? m-a întrebat el clipind şiret din ochi.

Care marinar ar fi refuzat aşa ceva? Am sorbit cu nesaţ din cană, dar numaidecît am scuipat lichidul pe podea. Era sărat şi amar.

Selim a pufnit în rîs.

— Apă de mare, gugumanule!... Mi-a dat de bănuit chiar de la început. Un butoi de rom, cît ar fi el de nou, trebuie să miroase a rom, nu a doagă, chiar dacă doaga e din lemn de teck.

Mi-a povestit în cîteva cuvinte: Şterpelise un burghiu din lada dulgherului şi, în timp ce străinul trăgea aghioase, a dat un cep unuia din butoaie.

— La noapte voi ronţăi biscuiţi! ne-a anunţat Selim. Tare-s curios să ştiu ce gust au!

Şi s-a ţinut de cuvînt. De data asta a slăbit cu o daltă scîndura unei lăzi şi a scos afară un pumn din conţinutul ei: pămînt amestecat cu aşchii şi cioturi de lemn.

Ne-am privit uimiţi. Povestea părea foarte ciudată. Asta transportăm? Pentru atîta lucru am schimbat drumul şi vom ajunge acasă cu o întîrziere de cîteva luni? Oare căpitanul ştia ce conţin butoaiele şi lăzile arabului? Ne-am hotărît să mergem să-i vorbim.

L-am prins dis-de-dimineaţă în cabina lui, în timp ce străinul dormea încă, şi i-am spus toată tărăşenia. Ne-a privit cîteva clipe în tăcere, încruntat, apoi ne-a răspuns scurt, întorcîndu-ne spatele:

— E treaba lui. A plătit şi poate să transporte ce pofteşte.

Dar Gert, colţos, nu s-a lăsat:

— Şi pentru un astfel de transport a trebuit să navigam pe ocolite şi cu luminile stinse? Să ne apropiem hoţeşte de un

ţărm pustiu şi tot hoţeşte să încărcăm? Pentru a căra marfa asta, nici de trei parale, trebuie să ajungem tocmai la Majunga? Aici nu-i treabă curată.

Eu, unul, am îngheţat. În altă împrejurare, dacă i-am fi vorbit în felul acesta, căpitanul ne-ar fi scos afară în pumni. Acum, însă, nu se simţea în largul său şi a tăcut.

Gert a prins glas:

— Ne-aţi făgăduit că vom urma calea cea mai scurtă către casă.

— După Majunga veţi porni spre casă, a răspuns el.

Dar Gert mai avea ceva de spus:

— Pentru toată treaba asta echipajul cere o suplimentare... ca aceea de la Capul Acelor.

Căpitanul a tăcut iarăşi şi ne-a privit din nou lung. Apoi cuvintele lui parcă ne-au izbit în moalele capetelor:

— Asta să i-o cereţi lui Ahmed. De o săptămînă corabia este a lui.

Aşadar, vrînd-nevrînd, acum eram simbriaşii arabului de lîngă dunetă şi, deci, la cheremul lui. Încolţit din nou, Karaotis ne-a mărturisit ceva mai tîrziu că Ahmed, la cumpărarea corăbiei, îşi luase angajamentul ca pe noi toţi, după această cursă, să ne trimită cu întîiul prilej acasă; bineînţeles dacă nu ne învoiam să servim în continuare sub ordinele lui. Cît despre conţinutul lăzilor, s-a jurat că nici căpitanul şi nici el n-au ştiut nimic.

Dar n-am mai avut timp de discuţii şi tocmeli, căci chiar în după-amiaza aceea s-a dezlănţuit furtuna.

S-a pornit dintr-o dată, după cîteva ore în care nici o adiere cît de mică n-a mişcat pînzele. Mai întîi s-a ivit la orizont o fîşie subţire de nori plumburii; apoi s-a stîrnit hulă şi vîntul a început cu furie, urmat de un adevărat potop. Munţi de valuri, ca nişte monştri fioroşi, se zvîrleau către înalt căutînd parcă să ajungă şi să nimicească izvorul ploii, ca apoi să se prăvălească în făgaşul lor, cu mugete înciudate de neputinţă. Norii plumburii, cînd şi cînd prinzînd contur sub licărirea fulgerelor, alergau mînaţi de iureşul vîntului şi aruncau puhoaie care biciuiau coamele valurilor. Lupta dintre apele pămîntului şi cele năpustite din cer era pe cît de îndîrjită, pe atît de zadarnică. Talazurile nu puteau ajunge acolo unde ţinteau, iar

puhoaiele prăvălite din înalt erau înghiţite pe dată de gurile căscate ale oceanului. Vîntul, prin şuierul lui, părea că îşi rîde de vrajba pe care o stîrnise între cer şi pămînt.

Corabia, cu cala goală şi numai cu balastul de la santine, părea jucăria valurilor. Ahmed, de îndată ce şi-a dat seama că „marfa” putea fi zvîrlită în ocean de valurile care măturau necontenit puntea, ne-a cerut s-o coborîm în cală; însă acest lucru era acum aproape cu neputinţă. Şi apoi, eram prea ocupaţi cu atîtea alte îndeletniciri grabnice. Pe de altă parte ni se părea caraghios să ne pierdem vremea în acele clipe punînd la adăpost cîteva lăzi şi butoaie fără preţ. Văzînd că nu sare nimeni să-l ajute, s-a apucat singur să le lege din nou cît mai vîrtos. Privindu-l, mi-a trecut prin minte că, poate, nici el nu ştia ce păzea cu atîta străşnicie.

Furtuna a ţinut două zile. Începuse să mi se facă milă de Ahmed, rămas tot timpul lîngă încărcătura lui, agăţat de funiile cu care era amarată, ud şi zdrobit de oboseală.

Într-un răstimp, cînd furtuna îşi mai scăzuse puterea şi începuserăm să răsuflăm mai uşuraţi, s-a petrecut o înlănţuire de întîmplări aproape de necrezut. Un talaz uriaş a izbit corabia într-o coastă zgîlţîind-o din toate mădularele şi povîrnind-o pentru cîteva clipe pe o coastă. Catargul cel mare s-a frînt brusc şi a căzut peste dunetă strivind sub el, printre altele, şi unul dintre butoaiele lui Ahmed. „Romul” din el s-a împrăştiat pe punte, iar în mijlocul doagelor frînte a apărut un săculeţ de pînză cît o pungă de cîteva kilograme. Ahmed s-a zvîrlit cu pîntecele peste el ca nu cumva să fie luat de şuvoiul apelor; dar, sub greutatea lui, pînza săculeţului a plesnit şi pe punte s-a revărsat o grămăjoară aurie: monede de aur, lire engleze cu chipul majestăţii sale pe ele. Ahmed, furios, a început să îndese galbenii în sîn şi prin buzunare.

Dar un necaz trage după el altele. Celelalte butoaie, slăbite din strînsoarea legăturilor, au prins să se rostogolească pe punte, mînate de bătaia tangajului şi, unul cîte unul să se zdrobească de copastie, de dunetă şi de tot ce întîlneau în cale. Şi între doagele fiecărui butoi sfărîmat apărea cîte un săculeţ, şi în fiecare săculeţ strivit cîte o grămăjoară de aur.

Atunci am văzut ceea ce nu mi-aş fi închipuit să văd vreodată. Cît de deznădăjduit poate fi un om şi cît de lacomi

pot fi uneori alţii. Ahmed urla blestemînd şi alergînd după rostogolurile butoaielor; şi odată cu el, ca înnebunit, tot echipajul. Kuky, asmuţit ca într-o joacă deosebită, se încrucişa printre picioarele oamenilor, lătrînd. Grămăjoarele de aur dispăreau în buzunarele tuturor, iar Ahmed cerea fiecăruia să numere ce a luat, ca mai tîrziu să-i dea socoteala întocmai. Uitaseră cu toţii de furtună şi de primejdia care îi păştea încă. Singurul lor gînd era să apuce cît mai mult şi cît mai repede. Lîngă dunetă, deşi rănit la umăr de catargul căzut, Selim chicotea urmărind cu ochii bulbucaţi cele ce se petreceau, ca un spectator la o reprezentaţie de circ înfricoşătoare şi totodată caraghioasă.

Curînd, un alt talaz năprasnic avea să curme totul, curăţind puntea şi de aur şi de oameni. Greutatea din buzunare i-a tras mai repede spre fund.

Peste vălmăşagul nebun dinainte s-a aşternut deodată tăcere. Parcă şi apele se liniştiseră pentru cîteva clipe. Ahmed, agăţat de o funie, şedea ca prostit; lîngă dunetă, Selim plîngea cu sughiţuri; iar alături, Kuky, în două labe, părea nedumerit că joaca se isprăvise atît de neaşteptat.

Ultimul iureş al furtunii s-a încheiat cu un zvîcnet cumplit al corăbiei. Un scrîşnet scurt şi vasul s-a povîrnit pe o rînă. Intrase în colţii unor stînci, la cîteva mile de o coastă pe care, în harababura de pe punte, nimeni nu o zărise.

Desigur că spărtura din carenă era mare, căci vasul se scufunda repede. Cîţi mai rămăseserăm ne-am înghesuit într-o singură barcă, nu mai era timp să punem la apă şi a doua. N-am ajuns însă să ne îndepărtăm de epavă pentru că lăzile lui Ahmed, alunecînd pe povîrnişul punţii ca pe un tobogan, au căzut peste noi răsturnînd barca. Să nu fim atraşi de hăul stîrnit de scufundarea corăbiei, ne-am îndepărtat de ea înotînd. Totuşi, unii au rămas prin apropiere ca să se agate de lemnăria care va pluti după dispariţia vasului.

Eu, împreună cu cîţiva înotători mai buni, printre care se găseau Gino, Selim şi Gert, ne-am avîntat către fîşia de pămînt ce se zărea în faţă. Înotam din răsputeri, dar ea, în loc să se apropie, părea tot mai îndepărtată...

***

Cînd m-am scuturat de amintiri, soarele ajunsese aproape deasupra capului. Ahmed se afla tot pe colţul de stîncă. Kuky, cu labele ghemuite sub el, mă privea scîncind din cînd în cînd. Poate că simţea lipsa lui Selim, sau, poate, îi era foame.

Aşadar, numai noi trei!

CAPITOLUL II

ZILE CU SURPRIZE[2]

Ne aflam pe o plajă nu prea largă, mărginită de stînci şi tufişuri dese. Ici şi colo, la cîţiva paşi de ţărm, se înălţau pîlcuri de banani şi cocotieri. Nu aveam puterea şi nici îndemînarea să ne cocoţăm în ei ca să culegem fructe proaspete, aşa că ne-am mulţumit să adunăm de pe jos cele ce ni se păreau căzute mai de curînd.

Am băgat de seamă că Ahmed şchiopăta de un picior.

— Mi l-am strivit cînd s-a răsturnat barca, a mormăit el ca răspuns la întrebarea mea.

L-am privit cu uimire.

— Şi totuşi ai fost în stare să ajungi pînă aici?!

A înălţat din umeri. Privirile mi-au trecut la Kuky care hăpăia o banană. Dar el? Cîtă tărie poate da uneori dorinţa de a trăi!... Dar ceilalţi cu care pornisem înotînd spre insulă? Sau cei rămaşi în jurul epavei ca să se agate de orice lucru care va pluti?... Puterile lor fuseseră pesemne mai slabe decît dorinţa de a se salva. Am privit îndelung întinsul nesfîrşit al apelor.

În timp ce mîncam bananele – care ni se păreau foarte gustoase, şi nu numai pentru că eram flămînzi sau pentru că altă hrană nu aveam deocamdată la îndemînă – îmi frămîntam mintea să ghicesc unde ne puteam afla. Furtuna, după cîte îmi aminteam, ne împinsese la început către sud, apoi către sud-est, pe urmă... numai Dumnezeu mai ştie!... Totuşi, nu ne puteam găsi decît pe una dintre insulele arhipelagurilor Amirantes sau Providence... Parcă ele s-ar afla prin părţile astea... Sau poate Aldabra... Dar dacă nimerisem pe vreo insulă răzleaţă, departe de căile obişnuite de navigaţie?

Nu era vreme de pierdut. În primul rînd trebuia să ne dăm seama dacă insula era locuită; dacă nu, ce posibilităţi de vieţuire ne putea oferi. Dar mai întîi de toate trebuia să căutăm apă de băut. Setea începuse să ne chinuiască. Spre norocul nostru, pe la amiază s-a pornit o răpăială scurtă, aşa cum sînt ploile ecuatoriale. Ne-am potolit setea cu apa adunată în scobiturile stîncilor.

---

[2] Titlul acestui capitol, fiind indescifrabil în manuscris, îmi aparţine.

Pe Ahmed, cu piciorul lui beteag, nu puteam pune temei. I-am făcut semn să rămînă pe loc, iar eu împreună cu Kuky am pornit de-a lungul ţărmului către nord, unde coasta părea mai şerpuită. După vreo jumătate de milă am dat peste un golf mic, cu apa limpede, umbrit de palmieri şi tufişuri înalte. Era un colţişor frumos, aşa cum se văd uneori în pozele din cărţi. Kuky, necăjit că nu-l iau în seamă, a făcut cîteva tumbe. Am zîmbit cu amărăciune şi, în amintirea stăpînului său care mă înveselise de atîtea ori, am dat golfului numele său: Golful lui Selim.

Am privit împrejur cu luare-aminte. Am băgat de seamă că ramurile lungi şi drepte ale unor copăcei erau retezate. Poate de furtuna din ajun. Cercetînd cioturile mi-am dat seama că rupturile erau vechi. L-am chemat pe Kuky, dispărut într-un tufiş, ca să pornim mai departe. Mi-a răspuns printr-un lătrat scurt, însă n-a scos capul. L-am chemat din nou şi văzînd că nici de data asta nu apare, am intrat în tufiş. L-am găsit mirosind scîndurile sfărîmate ale unei lădiţe vechi. Aşadar...

M-am repezit spre o îngrămădire mai înaltă de stînci, m-am cocoţat în vîrful ei şi am început să chiui din răsputeri, fluturîndu-mi braţele deasupra capului. Am strigat iarăşi şi iarăşi... în sfîrşit am auzit un răspuns slab dinspre sud. Inima mi-a zvîcnit în piept sub imboldul unei nădejdi; dar numai pentru o clipă, căci mi-am dat seama de îndată că glasul care îmi răspunsese era al lui Ahmed. De altfel îl şi zăream în depărtare, pe plajă, clătinîndu-şi şi el braţele.

M-am apucat să scotocesc celelalte tufişuri ale golfului. Într-unul am găsit un butoi de metal ruginit, în altul un capăt de parîmă putredă. Deci, chiar dacă insula era acum pustie, cîndva ea fusese locuită.

Am părăsit coasta şi am pornit spre interior. Drumul urca uşor către un lanţ de deluşoare stîncoase. Cînd am ajuns pe creasta lor, după vreo milă de mers, am zărit de partea cealaltă, la altă milă distanţă, iarăşi oceanul. De aici, de pe înălţime, puteam să-mi dau seama destul de bine de forma şi înfăţişarea insulei. Era o fîşie lungă de vreo şase-şapte mile şi lată, aici la mijloc, de vreo două. De o parte şi de cealaltă coastele erau joase şi pline de verdeaţă; iar de-a lungul ei, prin mijloc, un şnur de dealuri colţuroase, sterpe, ca şira unei

spinări. Partea nordică, cea mai înaltă şi stîncoasă, intra în ocean ca un vîrf de suliţă; în schimb, către sud terenul se lăţea, era plat şi încărcat de o vegetaţie foarte bogată. De jur împrejur oceanul cu reflexe albăstrui, verzi sau violete. Stoluri de păsări se roteau pretutindeni în bătaia aurie a soarelui. Aveam iarăşi o privelişte frumoasă, însă inima nu-mi dădea ghes către aşa ceva.

Am coborît înapoi de-a curmezişul, pe drumul cel mai drept. Pe cînd treceam peste un grohotiş, m-am oprit brusc. La cîţiva paşi, printre pietre, se strecura un şarpe. Se părea că pe insulă nu se aflau alte vietăţi decît păsări şi şerpi.

Cînd am ajuns pe ţărm, lîngă Ahmed, soarele era la asfinţit. Ne-am grăbit să ne facem culcuş pentru noapte, din ramuri şi frunze, în adîncitura largă a unei stînci. Cred că am adormit de îndată ce am închis ochii.

***

M-a trezit lătratul îndîrjit al lui Kuky. Soarele era de o suliţă pe cer. M-am întors către Ahmed. Se afla în culcuşul său, la doi paşi de mine, proptit într-un cot şi cu ochii holbaţi. Părea împietrit. Pentru o clipă am încremenit şi eu. La cîteva palme deasupra lui atîrna capul unui şarpe. Se priveau neclintiţi, neîndrăznind nici unul să facă vreo mişcare. Am întins binişor mîna la spate, am găsit pe pipăite o creangă mai mărişoară, am tras-o de sub mine şi am lovit dihania dintr-o smucitură. Şarpele s-a răsucit şi s-a strecurat repede afară cu Kuky după el.

— Cred că Kuky şi-a plătit datoria! am exclamat eu fără să vreau.

— Ce datorie?

— Lovitura de picior pe care i-ai tras-o într-o zi pe corabie.

Ahmed nu mi-a răspuns şi s-a ridicat. Mi-a părut rău de îndată. Era adevărat, omul acesta nu-mi plăcuse din prima clipă şi aveam mulţi colţi împotriva lui, însă atîta timp cît eram sortiţi să vieţuim laolaltă cine ştie cîtă vreme, nu avea nici un rost să ne învrăjbim.

Curînd am făcut o descoperire jalnică. Pornisem să cercetez coasta spre sud, dar abia făcusem cîteva sute de paşi

şi Kuky a ţîşnit de lîngă mine înainte. Pe marginea plajei, jumătate în apă şi cu faţa îngropată în nisip, zăcea un leş îmbrăcat în pantaloni subţiri de dril şi cămaşă colorată. Era Gino. Îl zvîrliseră la mal valurile.

Pe lume sînt multe ciudăţenii ce nu pot fi explicate. La un pas de el se afla mandolina, spartă şi fără strune, moartă şi ea. Era greu de închipuit că, în lupta cu apele, o păstrase în mîini; mai degrabă soarta hărăzise să nu despartă nicicînd cîntăreţul de alăuta sa dragă şi i-o trimisese alături, pe coama unui val, ca o ultimă preţuire...

L-am strigat pe Ahmed ca să mă ajute. Ar fi fost cu neputinţă să-i săpăm o groapă în terenul stîncos dimprejur şi am hotărît să-l dau din nou oceanului; de altfel, aşa cum se cuvenea unui fost marinar. Nu departe, ţărmul era ceva mai înalt şi abrupt, cu apa adîncă sub el. Am vrut să-l arunc în apă cu buzunarele pline de pietre; însă Ahmed m-a dumirit că pantalonii şi cămaşa de pe el preţuiau mai mult pentru cei vii decît celui răposat. Era un om chibzuit Ahmed acesta şi se gîndea la toate!

I-am lăsat lui în seamă neplăcuta treabă de a-l dezbrăca şi a-i lega strîns de brîu, cu cureaua, un bolovan colţuros şi greu. Eu i-am prins de mîini, cu lănţişorul subţire pe care îl purta la gît, mandolina. L-am dus pînă la locul ales şi, în timp ce, în-genuncheat, murmuram o rugăciune învăţată în copilărie, Ahmed l-a împins de pe stîncă spre adîncul apelor.

În buzunarele pantalonilor lui Gino am găsit un briceag cu prăsele de os – acum obiect de mare preţ pentru noi – o fotografie decolorată de vreme şi de apă, înfăţişîndu-l alături de o fată – poate iubita lui – şi o liră de aur, pe care Ahmed s-a grăbit s-o înfunde într-unul din buzunarele lui.

— E din lirele mele!... Ţie îţi rămîne fotografia, mi-a zvîrlit el peste umăr pornind şontîc înapoi spre plajă.

Ne-am hotărît să ne înfiripăm un adăpost chiar pe locul pe care fuseserăm aruncaţi de valuri. Aici terenul era neted, deschis, cu vedere largă spre ocean, unde semnalele noastre ar fi avut sorţi să fie zărite mai uşor de vreun vas ivit cîndva în larg. Am ales locul dintre trei arbori alăturaţi: doi în faţă pe aceeaşi linie cu ţărmul; al treilea, un cocotier, între ei, însă

retras ceva mai în spate. Era un spaţiu triunghiular, de cîţiva metri pătraţi.

Din crăci, legate între ele cu un soi de liane subţiri, şi din ramuri dese, peste care am aşternut un strat de frunze de palmieri, am înjghebat un acoperiş; iar din bolovani, cîte un perete pe laturile din dreapta şi din stînga; pe a treia, cea cu vederea spre ocean, am lăsat-o deschisă. Treaba a fost îndelungată şi anevoioasă, neavînd alte unelte decît briceagul lui Gino şi două cioturi groase de lemn. Tot greul l-am dus eu, căci Ahmed era neîndemînatic şi se mişca destul de anevoie din pricina piciorului.

Aşa s-a scurs ziua a doua.

***

Ca şi în dimineaţa din ajun, am fost treziţi de un fapt neaşteptat. De astă dată de un bufnet scurt şi de strigătul lui Ahmed. O nucă de cocos se desprinsese din vîrful arborelui, trecuse ca o ghiulea prin acoperiş şi nimerise drept în piciorul bolnav al arabului.

După ce ne-am dat sama că mai mare fusese spaima decît lovitura, nu mi-am putut opri o glumă:

— Ţi-a fost servită gustarea de dimineaţă, Ahmed!

În adevăr, laptele din miezul nucii, puţin acriu, era foarte gustos – sau aşa ni s-a părut nouă atunci.

N-aş putea spune ce m-a îndemnat să pornesc în ziua aceea spre nord, partea cea mai stîncoasă şi aspră a insulei, cînd firesc ar fi fost să-mi îndrept întîi cercetările spre sud, unde era vegetaţie bogată, locuri mult mai prielnice pentru noi.

Am plecat singur, de-a lungul ţărmului. Am trecut de micul golf descoperit în prima zi, golful lui Selim, şi am mers înainte prin nisipul fin şi fierbinte. După vreo milă, plaja începea să se îngusteze şi curînd s-a înfundat într-un morman de stînci. M-am căţărat pe ele şi am încercat să-mi urmez drumul, dar el devenea din ce în ce mai anevoios, trebuind să fac ocoluri la tot pasul sau să trec peste colţuri şi muchii înalte. Piatra încinsă îmi frigea tălpile şi, cu toate că îmi scosesem cămaşa, eram leoarcă.

M-am oprit ca să-mi trag niţel sufletul. Panta continua să urce pe distanţă de încă vreo milă, la sfîrşitul căreia se zărea o îngrămădire de stînci înalte, cu înfăţişare ciudată. Se părea că acolo se afla capătul de nord al insulei.

Eram gata să renunţ şi să iau drumul întoarcerii, însă iarăşi ceva nelămurit m-a îndemnat să nu mă dau bătut. Am părăsit coasta pe care mă aflam, ca să caut alt drum, poate mai uşor, pe coasta cealaltă. Ştiam, de altfel, că aici, spre capătul ei, insula se îngusta mult. Am pornit, deci, ca să trec peste şnurul de deluşoare din mijloc, care acum se afla destul de aproape.

Cînd am ajuns sus, uimirea nu mi-a fost mică. De partea cealaltă, sub deluşoare şi de-a lungul lor şi al coastei înalte, se găsea o potecă bătătorită, ce şerpuia către îngrămădirea ciudată de stînci din faţă. M-am aplecat şi am ridicat de jos un belciug ruginit de fier. După cîţiva paşi am găsit, într-o crăpătură, o zdreanţă de pînză putrezită, ca jumătatea unei mîneci de cămaşă. Am iuţit paşii. Curînd poteca a urcat pe o platformă largă şi aproape netedă, brăzdată doar la mijloc de un brîu de bolovănişuri şi străjuită ici şi colo, pe marginile dinspre ocean, de cîteva stînci înalte.

La capătul ei nordic, platforma, lungă de cîteva sute de paşi, se gîtuia brusc, ajungînd ca o punte lată doar de doi metri şi lungă de zece-doisprezece, sub care, la vreo şaptezeci de picioare în afund, la poalele unor pereţi abrupţi, vuiau apele învolburate ale oceanului. Deşi obişnuit cu înălţimea catargelor de pe care mînuiam velele, am trecut peste această punte, care suia uşor, cu destulă teamă. Hăul de dedesubt parcă te atrăgea ca o vrajă.

La capătul celălalt al punţii terenul se lărgea iarăşi, transformîndu-se într-o terasă ovală, cît o ogradă mare, în fundul căreia străjuiau pereţii stîncilor înalte.

În partea dinspre sud, de-a lungul insulei, privelişte a era neobişnuită. După cum de pe teuga unui vas ai sub ochi puntea întreagă, tot aşa de-aici, de sus, aveam în faţă aproape toată întinderea insulei, care se asemăna întrucîtva cu puntea unei corăbii măreţe.

Mi-am rotit privirile pe terasă şi de îndată uimirile au început să se ţină lanţ. Prin unghere, lăzi sparte şi butoaie dogite; sub un colţ de stîncă, un morman de saci vechi şi

putreziţi; către mijloc, o pirostrie mare de fier, sub care mai erau încă urme slabe de cenuşă, iar alături de ea un vraf de crăci ciuntite şi vreascuri sortite să întreţină focul; pe jos zdrenţe, cioburi, oase. Ograda unei gospodării mari într-o nemaipomenită neorînduială.

M-am apropiat de stîncile înalte. Nici aici minunile n-au încetat; ba dimpotrivă, s-au înmulţit, între stînci se afla un loc larg cît arena unui circ, ca o peşteră descoperită. Alături, alta mult mai mică, ce avusese cîndva acoperiş, căci trunchiurile de copaci tineri şi crăcile din care fusese alcătuit, acum erau prăvălite într-o parte astupînd pe jumătate o gaură ce părea că da într-o hrubă.

Toate acestea le-am prins dintr-o ochire, ca apoi să încep să cercetez totul mai cu amănuntul, în sala mare, pe peretele din fund, cît şi pe cei doi din laturi era întins un odgon de sîrmă împletită şi prins ici-colo de cîte un belciug gros de fier, ca acel găsit pe potecă, înfipt bine în piatră.

Nu mai încăpea vorbă că insula fusese cîndva, şi nu demult, un lagăr. De ocnaşi? Mai degrabă de sclavi. Cuibul unor piraţi? Poate al unor vînători şi negustori de robi.

Am socotit că ultimul răspuns era cel mai potrivit. Dacă sala cea mare fusese adăpostul prizonierilor, cea mică, de alături, al paznicilor. O dovedea şi faptul că aceasta din urmă fusese acoperită pentru a-i ocroti de ploi şi arşiţă. Şi apoi, aici, de-a lungul pereţilor, nu se afla odgonul de care se prindeau belciugele lanţurilor care ferecau oameni, ci mormane de frunze, saltelele pe care se odihneau stăpînii. Tot aici se mai găseau sumedenie de sticle goale, cîndva, fireşte, pline cu băuturi.

Îţi puteai da seama uşor că aceste locuri fuseseră rostuite în bună măsură şi de mîna omului. O dovedeau urmele de cioplire de pe jos şi de pe pereţi pentru a netezi piatra pe unde era nevoie, lărgirea trecerii dintre cele două încăperi, cum şi urmele încercării – nedusă la bun sfîrşit – de a croi o ieşire directă din sala mică, afară, pe terasă. Ca totul să ajungă rostuit, aşa cum arăta acum, fusese o treabă afurisit de grea; însă braţele acelora care o săvîrşiseră se dovediseră voinice şi îndeajuns de numeroase. Fără îndoială că se

îndepărtaseră trunchiuri întregi de stîncă, ceea ce ceruse zile în şir de trudă.

Am dat în lături o parte din crăcile ce astupau intrarea hrubei şi m-am strecurat cu grijă înăuntru. Nu părea prea adîncă. Orbecăind prin întuneric m-am împiedicat de o lădiţă. I-am smuls capacul. Era plină cu pesmeţi. Mi-am umplut gura şi buzunarele. Alături o stivă cu alte trei. Un adevărat belşug!... La doi paşi am dat de un butoiaş. L-am clătinat. în el clipocea ceva. Am întins mîinile ca orbii şi am înaintat pînă la peretele din fund; apoi, pipăindu-l mereu, m-am prelins de-a lungul lui spre stînga. Făcea o adîncitură rotundă şi înlăuntrul ei mîna a întîlnit o ţeava subţire. Lîngă ea alta, şi alta... Arme. Sub ele cîteva lădiţe grele. Muniţia. Mă aflam, deci, în magazia de alimente şi depozitul de arme şi muniţii.

Am ieşit afară şi m-am trîntit pe un maldăr de frunze. Tremuram din tot trupul. Am încercat să-mi orînduiesc gîndurile.

Da, fără îndoială că insula era tabăra unor traficanţi de sclavi. Sprijinindu-mă pe cîteva date cunoscute, am încercat să le leg între ele. Atît Zanzibarul cît şi porturile de pe coastele Mozambicului şi Tanganicăi încetîndu-şi activitatea, întreaga zonă fiind supravegheată cu străşnicie de flota antisclavagistă, vechii negustori au găsit alte soluţii. De pildă, sclavii vînaţi în interiorul continentului puteau fi îmbarcaţi în pilcuri mici, prin cine ştie ce porturi mărunte sau necunoscute, pe corăbii uşoare şi iuţi – care nu puteau fi ajunse sau abordate de vasele vechi şi încete ale flotei britanice – şi aduşi aici. Insula era un fel de antrepozit şi punct de tranzit. Cînd era adunată cantitatea necesară, ea urma să fie încărcată în linişte şi fără riscuri pe un sclavier mare, ce naviga apoi departe de zonele controlate, prin largul oceanului Indian către Arabia, sau prin apele Atlanticului către coastele celor două Americi, unde „marfa” era încă mult solicitată.

M-am ridicat şi am mai rotit o dată privirile împrejur; apoi am străbătut terasa, cu grijă puntea şi am început să cobor repede pe poteca largă şi bătătorită. Voiam să văd unde duce.

După ce am trecut de punctul unde o întîlnisem la suiş, la vreo jumătate de milă începea să coboare repede către ţărmul estic. A mai şerpuit de cîteva ori printr-o îngrămădire de stînci

roşietice şi m-am pomenit deodată în faţa oceanului, lîngă un golf rotund, cu apa adîncă dar liniştită. Golful era gîtuit la intrare de două limbi de pămînt cu vegetaţie deasă. Ascuns astfel, cu greu ar fi putut fi zărit din larg. Era tocmai ce-mi închipuisem. Printre tufişurile de pe ţărm, împrăştiate parîme, lanţuri, o ancoră şi multe altele, cam ce se găseşte într-un mic port.

De data asta n-am mai întîrziat mult. Am luat suişul pieptiş ca să traversez insula spre ţărmul nostru.

Cînd mi-am deşertat buzunarele de pesmeţi parcă nu le venea să creadă. Apoi a fost o adevărată întrecere între Kuky şi Ahmed care să înfulece mai vîrtos. Şi, privindu-i, mi s-a părut că Ahmed era mai lacom decît Kuky.

Arabul a fost de aceeaşi părere cu mine; ba a venit şi cu unele adăugiri destul de isteţe, care m-au făcut să-mi dau seama că nu purta degeaba capul între umeri. Mi-a explicat, de pildă, că negustorii de sclavi cuibăriţi pe insulă nu puteau fi decît iankei, nicidecum arabi. Şi iată de ce: Corăbiile uşoare care ar aduce aici pilcurile de sclavi adunate pesemne pe coasta de sus a Tanganicăi, sau pe aceea a Somaliei – singurele locuri mai puţin supravegheate de vasele de patrulare – nu puteau naviga cu toată iuţeala către insulă decît între lunile decembrie şi martie cînd musonii suflau dinspre nord, ca apoi încărcătura lor, preluată de un sclavier mare, aciuat prin vreun port mai apropiat, să fie purtată de acelaşi vînt prielnic prin largul oceanului Indian către acela al Atlanticului. Insula era acum pustie fiindcă ne aflam în noiembrie. Dacă încărcătura ar fi fost îndrumată către coastele arabice, atunci totul s-ar fi petrecut invers, adică între lunile aprilie şi decembrie, cînd musonii suflau dinspre sud. În cazul acesta insula ar fi trebuit să fie acum populată.

Socoteala părea destul de chibzuită şi totodată se părea că Ahmed nu era străin de treburile astea. Dar judecata arabului m-a dat gata cînd mi-a strigat cu dojana:

— Cum naiba nu ţi-a trecut prin cap să aduci odată cu pesmeţii şi o sticlă cu rom sau ce altceva clipocea în butoiaşul acela?! Şi crezi că o armă nu ne-ar fi prins bine?

***

A doua zi am făcut din nou drumul destul de greu şi anevoios către „cetăţuie” – aşa botezasem locul – şi cele ce aveau să se petreacă acolo peste un timp vor dovedi că denumirea fusese nimerită bine.

Voiam să scotocesc pe îndelete hruba. Mai întîi am îndepărtat tot ce-i astupa intrarea, ca să poată pătrunde puţină lumină înăuntru. După ce am intrat, am rămas cîteva minute nemişcat în mijlocul ei ca să mă obişnuiesc cu întunecimea; totuşi era greu să poţi desluşi ceva.

Am început cercetarea cu dichis, pornind de la intrare de-a lungul pereţilor. Imediat în dreapta, într-o scobitură, un maldăr de lanţuri, parîme şi saule; ceva mai departe, unul de vele împăturite. Se părea că aici, în depozit, ar fi mai multă rînduială decît pe terasă şi în încăperile de locuit. Apoi un perete întreg gol. La un colţ, o putinică descoperită, cu ceva lipicios înăuntru. Mi-am mirosit degetele şi le-am dus la buze. Am scuipat. Marmeladă ce se stricase. Păcat! Pe urmă am dat de lădiţele cu pesmeţi pe care le ştiam, de butoiaş, de lădiţele cu muniţie şi de rastelul cu arme. Le-am numărat, erau nouă. Iarăşi o bucată de perete gol. Cam la jumătatea lui am simţit la picioare un curent uşor de aer. M-am aplecat şi am descoperit o gaură. Am vîrît mîna pînă la umăr în ea, dar nu i-am dat de fund, cotea într-o parte. De aici venea curentul. Bănuiam că se afla pe peretele dinspre nord. Aproape de ieşire m-am împiedicat de o rangă de fier.

M-am încărcat cu două arme şi muniţia necesară, cu un săculeţ din pînză albă, găsit într-un colţ, plin cu pesmeţi şi cu o sticlă de gin din butoiaş. Ca s-o umplu, am risipit pe jos cam tot pe atîta lichid.

Pe drum am cercetat armele. Erau la fel, din aceeaşi serie, carabine englezeşti de vînătoare, cu două ţevi, calibru mare, ca pentru vînat de soi. Păreau în bună stare. Am tras două focuri în aer.

De data asta Ahmed s-a lăcomit mai mult la băutură, pentru că atunci cînd a ajuns la fundul sticlei limba i se împleticea binişor. Susţinea morţiş să ne mutăm în cetăţuie, fiindcă acolo am fi avut condiţii mult mai bune de trai. Eu mă codeam, în afară de faptul că am fi fost departe de restul

insulei şi de zona cu vegetaţie din care ne puteam culege hrana, mă temeam că prezenţa noastră acolo ar fi fost privită duşmănos de stăpînii care ar fi putut să apară într-o bună zi. La ce ne puteam aştepta de la nişte negustori de sclavi, îndeobşte iuţi la mînie şi cruzi? Auzisem destule grozăvii pe seama lor.

Dacă cineva ar fi urmărit sporovăielile dintre mine şi Ahmed cred că s-ar fi prăpădit de rîs. El îmi vorbea în araba lui, eu, pentru că limba lui Mahomed o cunoşteam mai puţin, trei din zece cuvinte le rosteam în arabă, patru pe greceşte, iar restul în ce limbi nimeream; uneori chiar în româneşte. Prins în talmeş-balmeşul vorbirii mele, Ahmed îşi părăsea, fără să-şi dea seama, limba şi începea să-mi răspundă în acelaşi amestec; ba, de multe ori, îl surprindeam chinuindu-se să găsească cuvîntul potrivit în cine ştie ce limbă, cînd l-aş fi înţeles mult mai uşor dacă l-ar fi rostit în araba sa.

În seara aceea ne-am culcat tîrziu. Întotdeauna vorbăria şi băutura i-au încurcat şi zăbovit pe oameni. Abia aţipisem, cînd am fost treziţi de lătratul furios al lui Kuky. Am ieşit afară buimac. Cîinele se repezise către desişurile de pe panta ţărmului. M-am luat pe urmele lui. Nimic, nicăieri. L-am chemat la mine. Kuky s-a mai repezit de cîteva ori înainte, apoi s-a lipit de picioarele mele, mîrîind. Ce îl putuse întărîta?

Cînd m-am întors în adăpost, pe culcuşul meu de frunze, Ahmed, alături, sforăia în somn adînc.

CAPITOLUL III

FOŞNETE ŞI URME

Dis-de-dimineaţă mi-am pus arma în bandulieră şi am pornit de-a lungul coastei către sud, parte necercetată încă. Ca şi în zilele trecute, Ahmed mi-a cerut să i-l las pe Kuky, deşi cîinele tindea mai mult să mă însoţească decît să rămînă în tovărăşia lui.

Ajuns pe stînca de pe care îl cufundasem pe Gino în ocean, m-am oprit pentru un timp. Din două cioturi groase, puse de-a curmezişul şi legate strîns cu o liană, am alcătuit o cruce pe care am înţepenit-o într-un morman de bolovani.

Cu cît înaintam, plaja se lăţea, terenul devenea tot mai neted, iar vegetaţia din ce în ce mai bogată. Şirul de deluşoare din mijlocul insulei se topiseră.

Aici am găsit, zvîrlite de ape pe mal, cîteva doage de butoiaşe – butoaiele lui Ahmed! – şi o frîntură de catarg. Deocamdată nu ştiam la ce ar putea folosi, însă m-am gîndit că orice lucru poate fi preţios; aşa că le-am strîns grămadă în mijlocul plajei.

Hotărîsem ca în ziua aceea să ţin mereu coasta, dînd astfel înconjur capătului sudic; apoi, ajuns pe ţărmul estic, să străbat la înapoiere insula prin mijlocul zonei verzi. Pînă acum surprizele le avusesem numai de-a lungul ţărmului. Oare mă aşteptau şi altele? Cercetarea amănunţită a interiorului urma s-o fac în alte zile.

După ce am ocolit un intrînd ascuţit al oceanului în uscat, un fel de mic fiord cu maluri înalte, ţărmul a început să se arcuiască uşor către est. Aici era partea cea mai lată a insulei.

Am făcut un popas aşezîndu-mă la umbra unei tufe. Dogoarea soarelui era îmblînzită de briza ce venea dinspre larg. În faţă, luciul oceanului, sub mine, nisipul auriu; în spate, verdele crud al arborilor şi tufişurilor dese; deasupra, cerul albastru presărat ici şi colo cu cîte un norişor alburiu... şi stoluri de păsări ce se roteau necontenit... Zău că merita să trăieşti!

Cred că am aţipit. M-am trezit dintr-o dată, parcă năpădit de o neliniştе; dar în jurul meu totul părea la fel de neclintit ca

şi înainte. Am tăiat plaja către un pîlc de bananieri. Pe jos cîteva fructe răscoapte şi năpădite de furnici. Deasupra capului, la înălţimea unei prăjini, un snop de banane gălbui, coapte tocmai bine, care te îmbiau. Cum să ajung la ele? Am pus arma la ochi şi am ţintit în coada ramurii. Snopul mi-a căzut la picioare; dar în aceeaşi clipă am auzit în spatele meu un foşnet neaşteptat şi crengi care se rupeau silnic. M-am întors către desişul aflat la vreo douăzeci de paşi. Mi-am încărcat din nou arma şi m-am apropiat cu grijă. Nimic, doar cîteva crengi rupte proaspăt. Desişul era adînc. La mulţi paşi înainte se clătina, ca stîrnit de ceva sau cineva care s-ar strecura prin el în mare grabă. Îl speriase desigur împuşcătura.

Ce vietate putea să fie? Un om? De ce să fugă cînd firesc ar fi fost să-mi iasă în întîmpinare, doar era un biet singuratic ca şi mine. Un animal? Mai degrabă, deşi avusesem credinţa că insula era pustie. Dar cercetasem numai partea nordică, cea stîncoasă, şi vietăţile nu se puteau aciua decît aici, în zona verde. Mi-am amintit de cele petrecute peste noapte.

M-am întors şi am ridicat snopul de banane. Erau mult mai parfumate şi gustoase decît cele de pe lîngă tabăra noastră. Pe urmă am ieşit din nou pe plajă şi mi-am continuat drumul fără să se mai petreacă nimic deosebit.

Povestindu-i lui Ahmed întîmplarea n-am făcut altceva decît să-i sporesc temeiurile pentru mutarea noastră în cetăţuie. Om sau dihanie, orice ar fi fost, se părea că ne pîndeşte neîncetat şi nu puteam şti ce fel de gînduri ne purta. Pînă la urmă m-am dat bătut.

Noaptea am făcut de planton cu schimbul; şi cred că mai mult eu decît Ahmed.

***

Dimineaţa ne-am încărcat – mai bine zis m-am încărcat – cu ce bruma aveam (într-o mînă cu săculeţul cu restul de pesmeţi, peste care Ahmed a îndesat şi cîţiva ciorchini de banane, pe umăr cu cele două arme) şi am pornit pe drumul anevoios al cetăţuii. Ahmed, doar cu cămaşa şi pantalonii lui Gino făcuţi sul sub braţ, se sprijinea cu celălalt de umărul meu

liber. Kuky alerga cînd înaintea, cînd în urma noastră, înaintaş sau încheietor.

Drumul a fost un adevărat chin. Ahmed părea greu ca un urs şi se lăsa cu nădejde pe mine. Făceam popas aproape la fiecare sută de paşi. Ultimul a fost către seară, în faţa punţii. Deşi aveam destul loc s-o trecem umăr la umăr, Ahmed s-a împotrivit şi a străbătut-o de-a buşilea.

Eram frînţi. Ne-am azvîrlit pe maldărele de frunze uscate din sala mică şi am dormit pînă în zori fără vise.

***

De dimineaţă m-am suit pe vîrful celei mai înalte stînci, care constituia totodată peretele din fund al sălii mari, şi am scrutat zările. Spre nord se zărea un punct cenuşiu. L-am privit vreme îndelungată. Nu, nu se mişca. Poate o altă insuliţă. Poate că aceea era locuită!.., Dar cum să ajungi pînă acolo, sau cum să te faci văzut? Dacă am fi avut foc am fi încercat să semnalizăm, ziua cu o dîră groasă de fum, iar noaptea cu o pălălaie.

De jur-împrejur, pereţii cetăţuii, ca şi ai punţii, se afundau abrupţi în ocean. Da, botezasem locul cum nu se putea mai bine. Acest petic de piatră era o adevărată fortăreaţă în care n-ai fi putut pătrunde decît trecînd puntea; şi dacă puntea ar fi fost blocată, cetăţuia ar fi fost ruptă de restul insulei. Un singur om înarmat şi adăpostit după o stîncă ar fi putut ţine în loc zeci de asediatori.

După ce am coborît, m-am apucat de treburi gospodăreşti care mi-au luat aproape toată ziua.

Mai întîi am reparat, pe cît m-am priceput, acoperişul din încăperea cea mică, pe care am numit-o „sala stăpînilor”; pe cea mare o botezasem „sala sclavilor”. Lucrurile descoperite în hrubă mi-au fost de mare folos. Cu ajutorul unei parîme am ridicat cele trei trunchiuri lungi de copaci tineri, care ţinuseră loc de grinzi, şi le-am sprijinit bine, la locul lor, pe muchiile pereţilor de stîncă. Peste ele am aşezat, de-a curmezişul, crăcile. Doagele găsite cu două zile în urmă pe plajă mi-ar fi prins bine. Am plănuit să le aduc cu primul prilej, ca să întăresc cu ele acoperişul pe unde era şubred. Deocamdată

am folosit scîndurile coşcovite de la lăzile împrăştiate pe terasă. Pe deasupra am întins o velă peste care am pus, ici-colo, cîte o piatră, ca să nu fie smulsă de vînt.

După aceea am zvîrlit în ocean crengile şi frunzele uscate şi măcinate pe care dormiserăm şi le-am înlocuit cu altele proaspete aduse de pe coasta de jos.

În sfîrşit, m-am folosit de ploaia de la amiază ca să spăl bine singurul butoiaş întreg dintre cele care zăceau pe terasă şi apoi, cu o bucată de velă îndoită în formă de jgheab şi întinsă pe povîrnişul unei muchii de stîncă, să-l umplu cu apă de băut, foarte preţioasă pentru noi.

Bineînţeles că toate aceste treburi mi-au luat cea mai mare parte din zi şi le-am îndeplinit pe toate singur, Ahmed dîndu-mi ajutor numai cu sfaturile; însă, trebuie să recunosc, multe n-au fost rele.

Aşa a trecut a şaptea zi de cînd ne aflam pe insulă şi prima după adăpostirea în cetăţuie.

***

Cînd m-am trezit soarele abia se ivise. Ahmed se lăfăia încă în culcuşul său. Am ieşit pe terasă, mi-am stropit faţa cu cîţiva pumni de apă din butoi, pe urmă am luat o armă, am vîrît în buzunar săculeţul de pînză şi l-am fluierat pe Kuky.

— Vrei să-l iei cu tine? Lasă-l aici! mi-a strigat Ahmed cu un glas ce aducea a poruncă şi care nu mi-a plăcut deloc.

— S-ar putea ca să-mi fie mai de folos mie, i-am răspuns scurt pornind spre punte cu cîinele după mine.

Trebuia neapărat să cercetez sudul insulei, să intru în desişurile lui. Amintirea celor petrecute cu două zile în urmă nu-mi da pace.

Am pornit pe poteca bătătorită, căreia i-am găsit un nume potrivit, acela de „poteca sclavilor”; apoi am coborît spre golful rotund pe care nu-l puteam numi decît „golful robilor” şi am luat-o de-a lungul plajei de pe coasta estică. Pe aceasta nu o cunoşteam aproape deloc. Era mult mai largă decît cealaltă şi mărginită, pînă spre şnurul de dealuri stîncoase, cu vegetaţie bogată.

Plănuisem ca, ajuns la un anumit punct, cam în dreptul unde deluşoarele se contopeau cu şesul, să traversez zona verde prin mijlocul ei, de la un ţărm la altul. În ziua următoare aveam să fac acelaşi lucru cu o milă mai jos. În chipul ăsta socoteam că voi ajunge să cunosc destul de bine şi această parte a insulei.

Ajunsesem aproape de locul unde chibzuisem să încep traversarea, cînd am rămas pironit cu privirile în pămînt. Nu mă înşelam. Pe nisipul mărunt se desluşeau destul de limpede urme de paşi, ca tălpile goale ale unor picioare omeneşti – două şiruri alăturate care tăiau plaja de-a curmezişul. Unul venea dinspre interior către ocean, celălalt făcea cale întoarsă.

Aşa dar nu eram singuri pe insulă! Astfel se explicau foşnetele ciudate de prin desişuri!

Tocmai voiam să pornesc pe firul urmelor cînd Kuky a ţîşnit de lîngă mine, lătrînd. Şi tufişurile dese de pe marginea de sus a plajei au început iarăşi să se frămînte ca atunci cînd cineva îşi face loc în grabă printre ele. Deci necunoscutul fusese din nou prin apropiere şi mă supraveghease. Lătratul lui Kuky se mai auzea încă în depărtare; apoi s-a schimbat într-un schelălăit prelung. M-am repezit într-acolo, chemîndu-l. Kuky a apărut scîncind şi şchiopătînd de un picior. Fără îndoială că fusese lovit de cel pe care îl fugărise.

Am descoperit un firicel de potecă şi l-am urmat. Aceasta m-a dus într-o adevărată pădure de bananieri. Printre ei, tufe înalte de alun. Înaintam cu grijă. Curînd am dat peste un luminiş larg cu iarbă mătăsoasă. Kuky se lipise de picioarele mele şi mîrîia către tufele dimprejur, neîndrăznind să se mai avînte. Deodată am auzit un şuierat scurt în spatele meu. Am sărit într-o parte, iar Kuky în cealaltă. Între noi s-a înfipt în pămînt o suliţă.

Fusese un atac sau numai o ameninţare?

Am rotit privirile împrejur. Nu se clătina nici o frunză. Am lăsat arma în iarbă, am smuls suliţa şi am cercetat-o îndelung. Toate acestea le-am făcut cu mişcări domoale, fără nici o urmă de pripeală. Suliţa, lungă de vreo doi metri şi groasă cît încheietura mîinii, nu era altceva decît o cracă decojită, dintr-

un lemn tare. Capătul subţire era bine ascuţit. Nu părea cioplit cu o unealtă tăioasă, mai degrabă pilit cu ajutorul unei pietre.

Am scos săculeţul de pînză albă, de la cingătoare, l-am prins în capătul suliţei, iar vîrful ei l-am înfipt în pămînt. Voiam să pară un steag al păcii. După aceea am strigat către cele patru zări în toate limbile pe care le încropeam:

— Hei, tu, oricine ai fi, arată-te! Îţi sînt prieten!

Am aşteptat. Totul părea încremenit.

După un timp mi-am deşertat buzunarele de cei cîţiva pesmeţi pe care îi mai aveam, i-am pus pe iarbă, la rădăcina suliţei, am ridicat arma şi fără grabă am luat drumul înapoi pe potecuţă.

Spre seară, cînd m-am întors în cetăţuie, l-am găsit pe Ahmed tolănit pe un colţ de stîncă, în mijlocul terasei. Îşi lepădase hainele lui şi se înţolise cu cămaşa şi cu pantalonii lui Gino. Alături de el, resturi de pesmeţi împrăştiate pe jos şi o sticlă de gin aproape goală. Părea cherchelit bine.

— Ce veşti îmi aduci, Ted? m-a întîmpinat el.

Am înălţat din umeri punînd jos puşca şi snopul de banane pe care îl adusesem. Nu găseam că ar fi timpul potrivit să-i povestesc cele întîmplate.

— Dar unde-i săculeţul? a observat el.

— L-am pierdut.

— Rău, foarte rău, a exclamat Ahmed.

— Nu-i pagubă mare, voi face altul dintr-un căpătîi de velă, i-am răspuns eu decojind o banană.

— Eu nu mai mănînc banane, a bolborosit el, m-am săturat cu pesmeţi.

— Şi cu gin, am adăugat.

— Şi ce? Nu-i voie? a sărit el deodată.

— Ba da, dar cu măsură. Dacă dăm jaf în felul ăsta, peste cel mult două săptămîni vom înghiţi în sec.

— Fiecare are voie să facă ce poftеşte! a strigat mînios Ahmed. Şi nu dă socoteală nimănui!

— Da, cu partea lui, i-am răspuns potolit. Mîine împărţim totul jumătate-jumătate.

Obrajii lui Ahmed, din arămii deveniseră vineţi.

— Ascultă, Ted, să-ţi intre bine în căpăţînă...

L-am întrerupt păstrînd acelaşi glas domol:

— Eu mă duc să mă culc, Ahmed, sînt frînt de ostenit. Noapte bună.

Mi-am luat arma, cîteva banane şi am plecat.

***

A doua zi, deîndată ce m-am sculat, am intrat în hrubă şi am tras mai în faţă cele patru lădiţe cu pesmeţi. Două le-am pus într-o parte, două de partea cealaltă a ieşirii. Butoiaşul la mijloc. Apoi am ieşit. Ahmed mă privea cu un zîmbet căznit.

— Ai făcut împărţeala?

— Da. Cele două lădiţe neatinse din stînga sînt ale tale, celelalte două din dreapta, dintre care una e cea începută, sînt ale mele.

— Faci pe darnicul! a exclamat el. Apoi, pufnind în rîs, a adăugat: Şi butoiaşul cum îl împărţi? Poate îl tai în două!

— Foarte simplu. Să zicem că e plin numai pe jumătate. Deci un sfert din gin e al tău, celălalt sfert al meu.

— Şi cum ai să ştii cînd unul din noi şi-a băut sfertul lui?

— Tot simplu... fiindcă eu n-am să beau deloc.

Ahmed s-a ridicat în picioare dintr-o smucitură şi a făcut cîţiva paşi spre mine, fără să şchioapete. Pesemne că necazul îi luase durerea.

— Ted, să ştii că aici nu eşti tu cel care porunceşte! a strigat el privindu-mă furios.

Am păstrat acelaşi glas potolit:

— Aici nu porunceşte nimeni, Ahmed. Amîndoi sîntem deopotrivă, adică doi oameni pierduţi de lume, care încearcă să-şi prelungească zilele.

Am intrat din nou în hrubă, mi-am umplut buzunarele cu pesmeţi din lădiţa începută, mi-am luat carabina şi am plecat cu Kuky după mine. În urma mea am auzit un zornăit de cioburi. Ahmed îşi vărsase focul zvîrlind cu o sticlă în pereţi.

Am mers pe ţărm pe acelaşi drum, intrînd apoi pe aceeaşi potecuţă în luminiş. Suliţa cu săculeţul şi pesmeţii dispăruseră. Dar surpriza cea mare nu era să fie asta. Îngenunchiat pe iarbă, mă pregăteam să deşert buzunarele de pesmeţi, gîndindu-mă cum să-i aşez cît mai la vedere, cînd

Kuky a mîrîit scurt sucindu-se repede într-o parte. M-am întors şi eu.

În faţa mea, cam la douăzeci de paşi, lîngă o tufă de alun, neclintit ca o statuie, cu suliţa deasupra capului şi îndreptată spre mine, sta un om gol, negru. Ne-am privit aşa, nemişcaţi, cîteva secunde. N-aş fi avut timp să apuc arma, deşi se afla la picioarele mele. Şi nici nu voiam. Încremenise chiar şi Kuky; apoi a încercat să se repeadă, dar i-am înfipt mîna în ceafă oprindu-l lîngă mine. Şi iarăşi au mai trecut cîteva clipe lungi.

Era un tînăr, mai degrabă un băietan la vreo 16-17 ani, înalt, bine legat, cu pielea de culoarea cafelei arse şi cu părul creţ şi negru ca smoala.

Picioarele şi braţele lungi, puternice. În jurul şoldurilor avea legat un căpătîi de frînghie găsit, desigur, pe undeva.

M-am ridicat domol şi i-am arătat pesmeţii. A scuturat scurt din cap. Pe urmă mi-a făcut semn cu mîna stîngă spre desişul din spate, în timp ce dreapta mă ţinea sub ameninţarea suliţei. Ce trebuia să înţeleg? Să-l urmez? Am făcut un pas spre el. M-a oprit cu un gest arătîndu-mi-l pe Kuky. Am cules din iarbă o scurtătură de lemn tare, mi-am scos cureaua de la brîu, am făcut din ea un laţ în care am vîrît gîtul lui Kuky ca într-o zgardă, celălalt înnodîndu-l strîns de băţul înfipt în pămînt. În chipul acesta bietul cîine era ţintuit locului. Băiatul a urmărit totul cu atenţie.

Cînd am isprăvit treaba, mi-a făcut din nou semn spre frunzişul din spate. M-am apropiat încet de el. A sărit cîţiva paşi în lături ca să-mi facă loc, apoi a ţîşnit în spatele meu şi cu vîrful suliţei m-a împins în desiş, pe firul unei potecuţe. În urma noastră Kuky schelălăia prelung.

Iată-mă prizonier! Oare ce gînduri avea cu mine tînărul acesta? Ar fi putut din capul locului să mă ucidă. Desigur că altceva plănuia.

Poteca urca uşor spre nord-vest, adică spre centrul insulei, unde deluşoarele se contopeau cu şesul. Curînd ne-am oprit. Lîngă o stîncă răzleaţă, împrejmuită de tufărişuri dese, un ochi de luminiş; şi în el, lîngă peretele scobit al stîncii, pe un morman de frunze, zăcea un alt tînăr, de aceeaşi vîrstă şi înfăţişare cu cel care mă adusese aici.

Am înţeles din prima clipă. Am îngenunchiat lîngă bolnav în aşa fel încît să-l pot prinde cu coada ochiului pe cel rămas la intrare. Acesta îşi luase din nou poziţia războinică, cu suliţa ameninţătoare deasupra capului. Mă privea ţintă pîndindu-mi fiecare mişcare, ba parcă şi gîndurile.

M-am întors spre cel care zăcea. Avea ochii bulbucaţi şi tulburi, printre buzele crăpate scotea bolboroseli fără înţeles, în timp ce trupul îi era într-un necontenit tremur... Fără îndoială, avea fierbinţeală mare. Braţul stîng, de la cot în jos, părea un butuc vînăt. Degetele mîinii, umflate toate, parcă erau de două ori mai groase; cel mijlociu, ciuntit, puroia. Infecţie, poate chiar cangrenă. Ce putem face? Nu aveam nici măcar cunoştinţele unei babe proaste.

M-am sucit către celălalt, clătinînd din cap. Încordarea braţului mai scăzuse şi vîrful suliţei coborîse spre pămînt, iar în ochi parcă îi sticleau acum două mărgele umede.

M-am hotărît repede. Am ridicat mîna vînătă, am prins între degetele mele degetul cangrenat, şi n-a trebuit să apăs prea tare. Un val de puroi a ţîşnit din rană. Rănitul a scîncit numai. I-am strîns apoi uşor mîna între palmele mele. Puroiul continua să se scurgă.

În ceafă am simţit o răsuflare caldă. Cînd am întors capul, celălalt a sărit de lîngă mine la cinci paşi înapoi reluîndu-şi locul cu suliţa în cumpănă deasupra capului.

Nu am stat mult la tocmeală cu mine însumi. Mi-am tras cămaşa din pataloni şi am sfîşiat o bună bucată din poalele ei. Lîngă capul bolnavului se afla o coajă de nucă de cocos plină cu apă. Am smuls două căpătîie din bucata de pînză şi le-am muiat în apă. Cu unul am şters pînă la încheietură mîna murdară şi plină de sînge închegat, cu celălalt am tamponat uşor degetul zdrobit din care acum abia mai picura puroiul.

Treaba asta a luat destul timp. De cel din spate aproape că uitasem. Mi-am rotit privirile împrejur, în stînga mea, printre ierburi, se iveau cîteva frunze late, verzi, care aduceau la înfăţişare cu frunzele de pătlagină cu care ne doftoricea mama pe noi, copiii, cînd la joacă ne zgîriasem sau ne tăiasem în vreun ciob. M-am întins, am cules frunzele, le-am clătit în apă şi am oblojit cu ele degetul ciuntit. Din restul de pînză am tras cîteva făşii cu care am înfăşurat degetul şi mîna pînă la

încheietură. Am mai sfîşiat o bucată de pînză din cealaltă pulpană a cămăşii, care acum devenise un fel de pieptar, şi din ea am făcut o compresă pe care am muiat-o în apă şi am pus-o pe fruntea înfierbîntată a nefericitului. Mai mult ce puteam face?

M-am ridicat în picioare şi m-am întors. Celălalt, tot cu suliţa în cumpănă, mă privea pătrunzător. I l-am arătat pe cel întins jos şi prin fel de fel de semne mi-am dat osteneala să-l fac să priceapă să lase rănitul pe loc, să nu-i desfacă pansamentul şi să-i schimbe din cînd în cînd compresa de pe frunte. Continua să stea nemişcat, fără să clipească măcar, aşa că nu puteam şti cît a înţeles din semnele şi schimonoselile mele.

Am scos din buzunare pesmeţii şi i-am pus grămadă, pe cîteva frunze, la căpătîiul bolnavului.

Era timpul să plec. M-am întors domol, fără grabă. Tînărul s-a dat cîţiva paşi în lături ca să-mi facă loc, însă cu suliţa tot aţintită asupra mea.

Chiar de la pornire am început să-mi număr paşii. Mă întrebam cu o ciudată curiozitate, la al cîtelea s-ar putea să primesc în spate vîrful suliţei?... Unu, doi, trei... cinci... şapte... zece. M-am uitat înapoi. Băiatul îşi proptise suliţa în pămînt şi, sprijinit în ea, mă urmărea cu privirea. Am respirat adînc şi i-am făcut un semn cu mîna. M-am afundat pe potecă, de data asta grăbind paşii şi fără să-i mai număr.

L-am găsit pe bietul Kuky aproape sugrumat în laţul curelei. L-am dezlegat şi i-am dat cîteva fărîme de pesmeţi rămase prin buzunare.

Pe drum am încercat să-mi lămuresc prezenţa celor doi tineri negri pe insulă, cum şi purtarea lor.

Nu era greu. Nu puteau fi decît sclavi evadaţi din cetăţuie, sau în vreme ce erau îmbarcaţi ori debarcaţi de pe vasele de transport. De bună seamă că stăpînii lor nu mai avuseseră timpul să-i prindă, sau nu izbutiseră s-o facă. Pentru aceşti bieţi băieţi, toţi oamenii albi însemnau vînători nemiloşi, duşmani neîmpăcaţi. Fireşte că aşa ne-au socotit şi pe noi, de aceea ne pîndeau necontenit pe ascuns şi fugeau de îndată ce le apăream în cale. Între timp unul dintre ei s-a rănit la un deget şi s-a infectat. Celuilalt îi rămînea una din două: să

privească neputincios cum tovarăşul său se prăpădeşte, ori să încerce să ne ceară ajutor.

Acasă, Ahmed a privit cu uimire jumătatea mea de cămaşă, însă n-a întrebat nimic. Şi nici eu nu i-am pomenit nimic despre cele întîmplate.

***

A doua zi, după ce mi-am umplut un buzunar cu pesmeţi iar în celălalt am strecurat o sticlă cu puţin gin pe fund, am făcut acelaşi drum fără să-l mai iau pe Kuky cu mine.

În mijlocul poienei, în picioare şi cu suliţa în mîini, se afla tînărul negru. Mă aştepta. I-am făcut un semn cu mîna şi m-am îndreptat liniştit spre potecuţa din desiş. Din cîteva salturi băiatul a fost în spatele meu, însă de data asta nu mi-a mai pus vîrful suliţei între umeri.

Ajuns în ochiul de luminiş, am adulmecat din prima clipă un miros care parcă îmi răscolea măruntaiele. Dar mai înainte de a-mi da seama de unde venea, atenţia mi-a fost atrasă de „pacient”. M-a năpădit un val de mulţumire. Mîna băiatului nu mai părea atît de vînătă, iar în ochi i se desluşea o licărire mai vie. I-am desfăcut bandajul şi am apăsat binişor pe degetul ciuntit. Nu mai puroia. I l-am spălat, i l-am oblojit cu o frunză proaspătă şi am înfăşurat din nou bandajul. După ce i-am schimbat cîrpa de pe frunte, am scos sticla din buzunar şi i-am strecurat între buze cîteva picături de gin. Băiatul a deschis ochii mari şi m-a privit nedumerit. În sfîrşit mi-am deşertat buzunarul celălalt, cu pesmeţi, şi m-am ridicat. Însoţitorul mă urmărise tot timpul sprijinit în suliţă. S-a dat la o parte, cu mişcări mai puţin repezite, ca să-mi facă loc. După ce i-am explicat prin semne, ca şi în ziua trecută, cum trebuia îngrijit bolnavul, am dat să plec.

Abia atunci am băgat de seamă că într-un colţ fumegau cîţiva tăciuni. Foc! Aşadar băieţii aveau foc! Cum îl obţinuseră? Şi ceea ce era şi mai de necrezut, alături, pe o coajă de nucă de cocos, trei peşti fripţi! De acolo venea acel miros care mă răscolise la sosire. A fost peste puterile mele. M-am aplecat repede, am smuls coada unuia şi am îndesat-o toată în gură. Nu spun că a fost cel mai mare şi cel mai gustos

dumicat pe care l-am înghiţit vreodată; însă nu-mi mai amintesc dacă a avut sau nu oase.

M-am întors ruşinat. Băietanul cu suliţa mă privea, şi printre buzele întredeschise i se zărea şiragul alb al dinţilor. Cu un semn m-a îmbiat să mai iau, dar am clătinat îndărătnic din cap şi m-am afundat grăbit în desişuri.

Pe seară, cînd am ajuns pe platformă, m-am oprit surprins de cele ce se petreceau pe terasa cetăţuii. Ahmed, rîzînd cu hohote, îl fugărea cu o nuieluşă pe bietul Kuky. Acesta, schelălăind jalnic, se împleticea cînd într-o parte, cînd în cealaltă, cînd se poticnea în bot. Ahmed îl îmbătase cu pesmeţi muiaţi în gin şi acum petrecea pe seama lui. Dar ceea ce părea mai ciudat era faptul că arabul nu mai şchiopăta, mai degrabă se bălăbănea pe picioare, la fel de beat ca şi animalul pe care îl chinuia.

M-am apropiat pînă în faţa punţii, la treizeci de paşi de ei. Ahmed era atît de prins în joaca lui, iar Kuky atît de zăpăcit de şfichiuirile nuieluşei încît nu m-au simţit. Şi joaca lui Ahmed se întărîta din ce în ce. Atunci am pus carabina la ochi şi am tras într-un butoiaş de metal de lîngă ei, care a răsunat tot atît de tare cît şi împuşcătura. Ahmed şi Kuky au rămas o clipă nemişcaţi; apoi arabul s-a aşezat liniştit pe un colţ de stîncă, iar cîinele a venit împleticindu-se să se lipească de picioarele mele. L-am luat în braţe şi am trecut puntea.

— Ascultă, Ahmed, cînd te voi mai prinde cu joaca asta afurisită, să ştii că nu mai ţintesc în butoi, ci în unul din ciolanele tale!

— Cred că te-ar costa scump, a mîrîit arabul.

— Asta e una. A doua, de mîine ai să te duci să-ţi cauţi singur hrana, căci am observat că piciorul ţi s-a înzdrăvenit... dacă nu cumva betegenia lui n-a fost decît o păcăleală ca toate treburile grele să treacă în cîrca mea.

Drept răspuns, Ahmed a pufnit în rîsul lui cîrîit. L-am lăsat în plata domnului şi m-am dus să mă întind pe salteaua mea de frunze, după ce am dat pe gît, cu năduf, ginul ce mai rămăsese în sticlă.

***

Am pornit cu dimineaţa în cap, cu Kuky după mine. Deşi mă încurca, nu-l mai puteam lăsa cu Ahmed. Eram nerăbdător să-mi revăd bolnavul. Oare nu mă înşelasem? Vindecarea lui va continua tot atît de repede?

Mergînd întins, am ajuns în poiană mai devreme ca altădată. Tînărul cu suliţa era în aşteptarea mea. L-am legat pe Kuky mai puţin strîns, ca să nu se mai sugrume. Ajuns în luminiş, l-am găsit pe bolnav stînd în capul oaselor, rezemat de stînca din spate. Cînd i-am apărut în faţă, a dat să se ridice înspăimîntat, însă nu l-au ţinut puterile. Însoţitorul meu i-a aruncat cîteva vorbe scurte, neînţelese, pesemne de liniştire. Am îngenuncheat lîngă el şi am vrut să-i apuc mîna rănită, ca s-o cercetez, dar şi-a tras-o repede la spate şi în acelaşi timp mi-a repezit un picior în piept, dîndu-mă de-a berbeleacul. Celălalt i-a strigat ceva cu glas de ocară. Băiatul mi-a întins mîna cu fereală, pe cea sănătoasă ţinînd-o cu pumnul strîns, gata să lovească. Erau tare sperioşi şi neîncrezători flăcăii aceştia!

Mîna şi degetele i se dezumflaseră mult şi începuseră să capete din nou culoarea firească. Rana din vîrful ciuntiturii era pe cale să se închidă. Am spălat-o uşurel şi am turnat după aceea pe ea niţel gin. Se vede că l-a usturat fiindcă a fost gata să-mi repeadă pumnul în obraz, însă celălalt i-a strigat iarăşi ceva. Băiatul s-a liniştit şi a strîns numai din dinţi. Nu i-am mai înfăşat degetul în frunza aceea fermecată, ci numai într-un petic curat de bandaj.

Eram tare mulţumit, ba chiar îmi venea să pufnesc în rîs. Iată-mă doftor pe nimereală! Dar un alt gînd m-a făcut să simt rece pe şira spinării. Ce s-ar fi întîmplat dacă nu izbuteam şi băiatul şi-ar fi dat sfîrşitul în mîinile mele? Celălalt m-ar fi iertat?

M-am ridicat, gata de plecare. Paznicul mi-a arătat cei doi peşti fripţi ce se aflau deoparte, pe coaja de nucă de cocos şi pe care îi ochisem de la sosire. Am înghiţit în sec şi am scuturat cu mîndrie din cap. Nu voiam ca tămăduirea băiatului să-mi fie răsplătită, deşi jinduiam după bunătatea din faţă.

Seara, acasă, a fost linişte şi pace. Ahmed se purta ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic cu o zi înainte. I-am răspuns cu aceeaşi purtare. De altminteri eram prea mulţumit ca să-mi

ardă de gîlceavă. Ahmed pesemne a băgat de seamă, fiindcă m-a întrebat:

— Ţi-au mers bine treburile astăzi?

— Ca de obicei, i-am răspuns, căutînd să-mi iau o mutră posomorîtă.

***

A doua zi dimineaţă, spre surprinderea mea, nu mă aştepta nimeni la locul de întîlnire.

M-am aşezat pe iarba moale, cu Kuky lîngă mine şi am aşteptat. Minutele se scurgeau încet, grele, în jurul meu doar foşnetul frunzelor sub cîte o pală uşoară de vînt. Pe cer, un norişor alburiu luase înfăţişarea unei corăbii lungi, cu două catarge, ce se asemuia cu biata „Dafne”. L-am urmărit o vreme pînă cînd s-a destrămat în firişoare străvezii...

M-am ridicat şi am intrat, iuţind pasul, pe poteca ce ducea spre ochiul de luminiş. Culcuşul era gol. Cei doi tineri dispăruseră.

Am încercat un simţămînt de amărăciune şi însingurare. Parcă se spulberase ceva.

Dar atenţia mi-a fost curînd trezită de Kuky. Hăpăia de zor unul din cei trei peşti fripţi, aflaţi pe coaja de nucă de cocos. M-am aşezat alături de el. I l-am lăsat pe cel început, iar eu, cu acelaşi nesaţ, l-am înfulecat pe al doilea, pe cel mai mare. Era călduţ încă. Mi-a trebuit multă stăpînire ca să nu-l înşfac şi pe ultimul. L-am înfăşurat în cîteva frunze late şi l-am vîrît în buzunar.

Drumul înapoi l-am străbătut agale. Din buzunarul pantalonilor se ridica uneori, spre nări, un miros ademenitor care te făcea să înghiţi mereu fără să vrei.

În golful robilor am făcut un popas. Am rupt o creangă netedă de alun şi cu briceagul lui Gino am scobit în ea treisprezece crestături, cele treisprezece zile de cînd mă aflam pe insulă. Îndeletnicindu-mă cu treaba asta, mi-am amintit de o carte pe care o citisem în copilărie, îi zicea „Robinson Crusoe”, în care tot aşa, un naufragiat pe o insulă pustie îşi ţinea numărătoarea zilelor de singurătate pe un răboj. Însă nu-mi puteam aduce aminte cîţi ani a trăit el acolo. Parcă destul

de mulţi... Pînă la urmă a avut, parcă, şi un tovarăş – ca eu cu Ahmed – care purta un nume ciudat, ca de zi de săptămînă...

Kuky, în faţa mea, a făcut o tumbă ca să mă înveselească.

Pe cînd suiam poteca sclavilor spre platformă, am auzit o împuşcătură care venea dinspre cetăţuie. Am iuţit paşii. După un răstimp, altă împuşcătură, şi apoi alta. Ce putea să fie? Sus, pe platou, m-am dumirit. Ahmed pusese o sticlă pe vîrful unui colţ de stîncă şi trăgea la ţintă. De astă dată nu părea beat. Cînd m-a zărit, a rîs scurt, a îndreptat arma spre mine şi a ochit într-o stîncă de alături. Am fost împroşcat cu scrijeliturile de piatră. Nu m-am oprit din mers şi am trecut puntea. Ahmed mă aştepta cu arma la picior.

— Cum vezi, ţintesc tot atît de bine; aşa că fereşte-te!

— Da, am recunoscut eu, şi bunii ochitori primesc de obicei un premiu. Iată-l pe cel care ţi se cuvine!

Şi tacticos, am scos din buzunar pachetul cu peştele fript, trecîndu-i-l pe sub nas.

Ar fi meritat oricît ca să-i vezi mutra. Mai întîi a rămas pironit locului ca năucit, apoi ochii i s-au bulbucat, nările au început să i se zbată ca două aripioare, iar în colţurile gurii să i se prelingă două firişoare apoase.

— De unde l-ai căpătat? a izbutit el să îngaime în cele din urmă.

Dar se cuvenea să am şi eu o mică răzbunare.

— Dacă ai primit premiul de bun ochitor, în schimb, drept pedeapsă că ai descărcat arma spre mine, răspunsul îl vei căpăta atunci cînd voi avea eu chef.

Şi l-am lăsat să-şi mănînce peştele.

***

Noaptea l-am simţit răsucindu-se pînă tîrziu în culcuşul său. La început am crezut că mîncase peştele cu lăcomie şi nu îi priise; însă de dimineaţă mi-am dat seama că altceva nu îl lăsase în pace, fiindcă de cum ne-am trezit, m-a întrebat furios:

— Spune-mi odată, de unde ai căpătat peştele?

— L-am pescuit în ocean.

— Fript? Cu mine să nu faci glume!

Îşi reluase înfăţişarea şi glasul trufaş. L-am privit în ochi şi i-am răspuns scurt:

— Da, prin apele astea peştii sînt gata fripţi.

Mi-am luat carabina să plec, Ahmed s-a grăbit s-o ridice pe a lui.

— Degeaba te repezi, Ahmed, i-am spus rîzînd, oceanul nu dă peşte fript decît o dată pe săptămînă, duminica.

Ahmed a zvîrlit arma cît colo şi s-a trîntit furios pe salteaua lui.

Cînd am ieşit pe terasă nu mi-a venit să-mi cred ochilor. În mijlocul punţii, rînduite cu grijă pe cîteva frunze de palmier, se aflau trei nuci mari de cocos, o grămadă de banane şi trei peşti... însă cruzi. Darnicii mei tineri nu aveau de unde şti că noi, „civilizaţii” din cetăţuie, nu ne bucuram de binefacerile focului.

CAPITOLUL IV

CASTELANII DIN CETĂŢUIE

Zadarnic am căutat cîteva zile în şir urme pe nisipul plajelor, degeaba ciuleam urechile, desişurile nu mai foşneau ciudat prin preajma mea. Cei doi tineri negri erau de negăsit. Dar faptul că se aflau totuşi pe insulă îl adeverea nucile de cocos, grămada de banane şi cei trei peşti proaspeţi, ploconul pe care îl găseam în fiecare dimineaţă în mijlocul punţii.

Nu am vrut să mă las mai prejos şi la rîndul meu am pus cît mai la vedere, ba în poiană, ba în diferite locuri pe plajă, cîte o grămăjoară de pesmeţi; dar a doua zi o găseam neatinsă în acelaşi loc. Vecinii mei nevăzuţi nu acceptau schimbul, dăruiau fără să primească.

Într-o dimineaţă, Ahmed şi cu mine priveam cu amărăciune, ca de atîtea ori pînă atunci, cei doi peşti proaspeţi de pe frunza de palmier şi ne gîndeam ce ospăţ minunat am fi făcut dacă am fi avut nepreţuitul foc. Kuky, mai puţin mofturos, se obişnuise cu peştele crud şi îşi hăpăia porţia în tihnă, încercasem şi eu o dată să-l imit, şi a mers treaba numai cît l-am mestecat; însă cînd a venit timpul să-l înghit, parcă mi s-a pus o opritoare în beregată şi l-am dat afară.

Ahmed mă îndemna în fiecare zi să fiu cît mai răzbătător şi să-i descopăr pe fericiţii deţinători ai focului, ca să-i conving să ne dăruiască măcar un tăciune; ba, o dată s-a învrednicit chiar el să dea o raită prin sudul insulei, dar, aşa cum am spus, cei căutaţi se ţineau ascunşi bine.

Şi, ca să mă întorc la ce spuneam înainte, pe cînd priveam înghiţînd în sec cei doi peşti de pe frunza de palmier, numai ce l-am văzut pe Ahmed sărind în picioare şi dispărînd între stînci. S-a întors curînd cu un pumn de cartuşe. S-a aşezat din nou lîngă mine şi a început să le destupe unul cîte unul, scoţînd din ele pulberea. Curînd a făcut o grămăjoară pe un vraf de frunze uscate. A luat o armă, s-a dat doi paşi înapoi şi a tras în mijlocul grămăjoarei. Cum era firesc, pulberea s-a aprins şi odată cu ea şi uscăturile. Aveam foc! Da, Ahmed era destul de isteţ.

Bineînţeles că peştii fripţi la proţap au fost stropiţi din belşug cu gin; iar ospăţul mult rîvnit s-a încheiat cu alune coapte în spuză şi cu banane parfumate.

În astfel de împrejurări limbile se dezleagă; şi s-a dezlegat destul de bine şi a lui Ahmed. Cînd a ajuns aproape de fundul sticlei cu gin, îmi mărturisise o bună parte din tărăşenia cu săculeţele cu aur. Se afla cîte unul nu numai în apa butoaielor, ci şi în pămîntul din lăzi. I-am spus că după părerea mea treaba nu a fost prea iscusită fiindcă această încărcătură caraghioasă ar fi dat de bănuit chiar şi unui ageamiu. S-ar fi căutat de îndată să se afle ce se ascundea în ea. A recunoscut că aveam dreptate şi mi-a spus că la început planul a fost ca în butoaie să se toarne chiar rom şi în lăzi să se pună biscuiţi de soi; însă în grabă şi în lipsa acestor mărfuri, s-a ajuns la treaba asta de mîntuială.

— Era şi mult mai ieftină, l-am încercat eu. Ca să umpli coşcogeamite butoaie şi lăzi cu rom şi biscuiţi ar fi costat multe parale.

— Eh, ce ar fi însemnat asta faţă de 25.000 de lire! a exclamat Ahmed.

Am fluierat prelung:

— 25.000 de lire? Întocmai cît s-a jefuit de pe fregata engleză!

Ahmed a tresărit şi m-a privit chiorîş. Mă cam luase şi pe mine gura pe dinainte.

— Asta nu ştiu, a răspuns el scurt. Eu am fost tocmit numai ca să fac transportul. Cît preţuia marfa, ce se ascundea în ea, sau de unde şi în ce chip fusese obţinută, nu mă privea.

Şi a mai tras cîteva înghiţituri zdravene din sticlă.

Nu trebuia să grăbesc lucrurile, aşa că nu l-am mai întrebat nimic. După o tăcere îndelungată m-a privit iscoditor.

— Ascultă, Ted, se pare că nu eşti prost deloc! a început el.

— Asta e şi părerea mea despre tine, l-am firitisit la rîndu-mi.

A tăcut iarăşi. Se părea că chibzuieşte ceva. Apoi s-a hotărît.

— Desigur că îţi aminteşti destul de bine... Din clipa cînd valul acela a măturat puntea şi pînă ne-am ciocnit de colţul de

stîncă, din pricina căruia ne-am scufundat, cred că n-au trecut decît cîteva minute.

— Aşa gîndesc şi eu.

— Asta ar însemna că între locul prăvălirii butoaielor în ocean şi acela al scufundării vasului împreună cu lăzile n-ar fi decît cel mult o jumătate de milă.

— Cum aşa ceva.

— Bun. Şi de-acolo, din locul naufragiului, se vedea bine coasta insulei.

— Destul de bine, o ştii doar.

— Cam cîte mile socoteşti că am înotat noi pînă la mal?

— Două, două şi jumătate. Dacă ar fi fost mai multe nu mai ajungeam şi ne-am fi aşezat frumuşel pe fund... lîngă Selim, Gino, Ianis, Gert...

— Lasă pomelnicul! m-a întrerupt tăios Ahmed. Aşadar, acolo, la două-trei mile de mijlocul coastei de vest, apa nu e prea adîncă.

— Aşa se pare, altfel nu ne-am fi izbit cu chila de fund.

A tăcut din nou, privindu-mă în albul ochilor.

— Ce crezi, cîţiva scufundători buni, să zicem pescuitori de perle, ar putea da de fundul apei?

În sfîrşit, ajungea la miezul frămîntărilor lui.

— De ce nu?

Ahmed a tăcut, a chibzuit din nou şi iarăşi m-a privit ţintă. De data asta a vorbit ca un negustor sadea:

— Să ne înţelegem, Ted. Te fac părtaş cu zece la sută. Cheltuielile mă privesc. Ne întoarcem aici cu o corabie uşoară şi cîţiva scufundători buni şi pescuim aurul de pe fund.

— Cînd?

— Cînd vom scăpa de-aici.

— Şi cînd asta?

— Odată cu sosirea negustorilor de sclavi. Vor apare deîndată ce musonii îşi vor schimba cursul.

— Crezi că ne vor lua?

— Fireşte, dacă-i plătim. Bineînţeles că nu le pomenim nimic despre comoară, asta e taina noastră.

— Bineînţeles.

Şi Ahmed mi-a întins mîna ca după un tîrg încheiat. Pe urmă s-a ridicat ca să se mai dezmorţească, a jupuit două

banane, a muşcat din una iar pe cealaltă mi-a întins-o. Ahmed, asociatul, dovedea că atunci cînd găsea de cuviinţă ştia să se poarte. Şi-a reluat locul şi privind oceanul într-o anumită direcţie, a zis domol:

— Ar mai fi un mijloc... Şi a continuat după o scurtă întrerupere: Un mijloc mult mai ieftin şi sigur. Să construim o plută mare din trunchiuri de copaci legate cu saule şi parîme. Îi putem pune şi un mic catarg cu o pînză. Avem şi parîme şi vele, chiar şi o ancoră. Tu eşti un înotător bun... fără îndoială că şi cei doi negri care deocamdată se ascund pe undeva... Cu o sticlă, două de gin îi putem momi... dacă nu, o vor face de frica biciului.

Am simţit că bucata de banană îmi rămăsese în gît şi m-am străduit s-o înghit.

— Cei doi negri?

— Eh, sclavi evadaţi! a rostit el cu dispreţ. Cînd i-or prinde stăpînii lor or să le piseze oasele. Păcat!... Spuneai că sînt tineri şi voinici. Mai bine să-i folosim noi.

— Şi n-au să ne trădeze? l-am întrebat zvîrlind cît colo jumătatea rămasă din banană.

Ahmed a rîs scurt şi cîrîit, aşa cum obişnuia:

— Ce nevoie va fi să vorbească?!... Doar cît ne facem treaba...

M-am ridicat repede şi am plecat către stînci.

— Ce te-a apucat? mi-a strigat Ahmed din urmă.

— Ginul amestecat cu banane mi-a răscolit stomacul. Mă duc să mă întind, i-am răspuns peste umăr.

— Eşti cam bicisnic la băutură, a chicotit el batjocoritor. Eu n-am să mă las pînă n-oi da de fundul sticlei.

În adevăr, îmi simţeam stomacul întors pe dos.

După ce m-am mai liniştit, mi-am luat arma şi am coborît spre golful robilor. Gîndeam să vînez cîteva păsări. De ce n-am încerca să frigem la proţap şi o pasăre? M-am întors însă cu mîna goală. Stolurile de păsări parcă îmi ghiciseră gîndul şi se mutaseră pe coasta cealaltă.

Spre seară, cînd m-am întors, l-am găsit pe Ahmed dormind buştean.

***

Nu s-a trezit nici măcar a doua zi dimineaţă cînd mă pregăteam de plecare.

După ce mi-am azvîrlit un pumn de apă pe faţă, am intrat în hrubă. Mi-am dat seama din capul locului că cele două lăzi cu pesmeţi se goliseră binişor; şi a mea mult mai mult, deşi eu consumam cu economie. Fără îndoială că Ahmed se înfrupta deopotrivă din amîndouă. Clipocind butoiaşul cu gin am constatat că ajunsese sub sfert, adică la partea mea. L-am tras în dreapta, lîngă lăzile mele. După ce am băgat în buzunar doi pumni de pesmeţi, am pus capacul peste ladă şi deasupra ranga de fier. Erau semne care voiau să arate că partea mea nu se cuvenea să mai fie dijmuită. Am pus pe umăr un colac de parîme, sub braţ un căpătîi de velă şi am ieşit din hrubă. Ahmed dormea încă. Mi-am aruncat pe celălalt umăr carabina şi încărcat aşa m-am strecurat afară.

Bineînţeles că în mijlocul punţii se afla darul obişnuit. Am simţit cum îmi năvălea sîngele în obraji. Am vîrît în sîn cîteva banane, i-am dat lui Kuky un peşte, iar restul l-am zvîrlit, de sus, în valurile oceanului. Socoteam că Ahmed nu mai avea dreptul să se înfrupte din cele dăruite cu atîta mărinimie de către cei pe care plănuia să-i năpăstuiască.

De la o vreme obişnuiam să cobor spre sud de-a lungul coastei de est pe care plajele se ţineau lanţ, însă de data asta am luat drumul mai anevoios de pe cea vestică. Încărcat cum eram, mergeam mult mai greu. Mă gîndisem că cei doi tineri, ştiind locurile pe care le călcam de obicei, îşi mutaseră sălaşul pe partea cealaltă.

Am trecut de golful lui Selim şi am făcut un popas pe plaja pe care fuseserăm aruncaţi de valuri cu aproape trei săptămîni în urmă şi pe care o botezasem „plaja naufragiaţilor”. Acoperişul primului nostru adăpost era prăbuşit, pesemne de furtuna dintr-una din nopţile trecute. La cîţiva paşi, între nişte colţi de stîncă, am descoperit urme de foc. Aşadar nu mă înşelasem, tinerii se aciuaseră acum prin părţile astea. Kuky adulmeca în dreapta şi în stînga cu neastîmpăr.

Am plecat mai departe şi am ajuns pe locul de pe care îl scufundasem pe Gino. M-am oprit şi aici cîteva clipe. După aceea am pornit către centrul împădurit.

N-am făcut decît cîţiva paşi şi am dat peste ceea ce căutam. Într-un luminiş ascuns se afla o saltea de frunze proaspete, o coajă de nucă de cocos plină cu apă şi urme de foc. De o parte, aşezate stivă, doagele pe care le adunasem cîndva pe plajă. În sfîrşit le dibuisem culcuşul!

Peste salteaua de frunze am întins fîşia de velă, iar deasupra am pus colacul de parîme şi pesmeţii. Erau singurele daruri ce le puteam face şi, totuşi, destul de preţioase.

M-am întors spre ţărm coborînd ceva mai spre sud, pe urmele lui Kuky care adulmeca parcă ceva. La marginea tufărişurilor ce stăvileau plaja a mîrîit şi a încercat să ţîşnească înainte. I-am înfipt mîna în ceafă şi l-am potolit.

La vreo cincizeci de paşi, tinerii mei se zbenguiau pe nisip ca doi copii, de parcă toată lumea ar fi fost a lor. Nu mă zăriseră. I-am privit îndelung, plin de mulţumire. Erau înalţi, bine legaţi. Pielea, încă udă de apa în care se bălăciseră, le sclipea scoţîndu-le mai bine la iveală muşchii vîrtoşi. Fără îndoială că preţuiau mult şi evadarea lor necăjise amarnic pe stăpîni. Nu l-am putut deosebi pe cel pe care îl tămăduisem. Nu l-aş fi recunoscut decît după degetul mai scurt, care fusese zdrobit, dar era prea departe pentru asta.

Kuky, slăbit din strînsoare, a lătrat scurt. Băieţii s-au întors înspăimîntaţi, m-au privit o clipă ca încremeniţi, apoi din cîteva salturi au fost la o sută de paşi. S-au oprit şi s-au uitat iarăşi la mine. Le-am făcut un semn prietenos cu mîna, m-am întors şi am pornit spre casă. Era îndeajuns pentru ziua aceea.

În cetăţuie, Ahmed părea fără astîmpăr şi îmi arunca mereu priviri furişe, iscoditoare. Pînă la urmă nu s-a mai putut înfrîna şi m-a luat repede:

— Ei, ai adus ceva de mîncare? De pesmeţi mi s-a făcut lehamite şi blestemaţii aceia de negri n-au lăsat astăzi nimic pe punte!

— Şi de ce crezi că trebuie neapărat să te hrănească în fiecare zi?

M-a privit uimit de parcă n-ar fi înţeles întrebarea mea.

— Şi-au adus şi azi dimineaţă darul... însă am aruncat totul în ocean, am încheiat eu.

— Ce, ai înnebunit? De ce ai făcut asta? a ţipat Ahmed.

— Oricît ţi-aş explica n-ai înţelege. Şi i-am azvîrlit la picioare cele cîteva păsări vînate. De ce n-ai coborît să vînezi ceva?

— Am avut alte treburi. Hai, apucă-te să le jumuleşti! a spus el cu ton de stăpîn, împingînd vînatul spre mine cu vîrful piciorului.

De data asta nu m-am mai înfrînat şi i-am răspuns răstit:

— Jumuleşte-ţi-le singur, doar ai două mîini ca şi mine!

Ne-am privit îndelung, pătrunzător. Desluşeam cum i se zbăteau vinişoarele de la tîmple.

— Hm, iarăşi îţi arăţi colţii! Credeam că am devenit prieteni.

— Nu ştiu cum socoteşti tu prietenia, dar pentru mine nu înseamnă slugăreală.

Ne-am privit iarăşi îndelung. Simţeam că clocoteşte şi făcea sforţări să se stăpînească. A încercat să ia un ton de zeflemea.

— Am văzut că ai făcut ordine în hrubă... Ţi-ai astupat lada cu pesmeţi şi ai tras butoiaşul cu gin spre dreapta.

— Da, fiindcă jumătatea ta ai dat-o gata, pe a mea am pus-o deoparte.

A rîs scurt, neplăcut.

— Numai să ai noroc de ea.

— Chiar! S-ar putea s-o vărs în ocean, i-am răspuns.

S-a repezit să ia carabina de jos, dar, mai repede decît el, am pus greu piciorul pe armă şi l-am îmbrîncit cît colo.

— Nu te sfătuiesc să faci aşa ceva. Fără mine, într-o săptămînă te usuci de foame, ori te jupoaie de viu cei doi negri.

Parcă i-aş fi picurat plumb topit pe piele. A sărit în picioare şi mi-a strigat, cu pumnii strînşi şi cu ochii scăpărînd de mînie:

— Cei doi negri? Am priceput! Te-ai învoit cu ei ca să mă tragi pe sfoară, să mă trădezi!

— Ce tot îndrugi acolo?

— Crezi că nu te-am văzut azi dimineaţă cînd te-ai strecurat ca un hoţ cu vela şi cu colacul de parîme? Preţul înţelegerii! l-ai atras de partea ta!

— Vorbeşti prostii!

— M-ai tras de limbă şi acum vrei să iei afacerea pe seama ta, să pescuieşti numai tu aurul!... Dar aurul e al meu! Al meu, înţelegi? Mai degrabă te ucid! Şi îi ucid şi pe blestemaţii aceia!

Se bătea cu pumnii în piept şi tremura din tot trupul. Începuse să mi se facă milă de el. Mi-am domolit glasul.

— Fii liniştit, Ahmed, eu nu umblu după potcoave de cai morţi. Să ai parte numai tu de comoara din fundul oceanului!... Şi i-am întors spatele.

În seara aceea Ahmed şi-a mutat culcuşul în capătul celălalt al sălii, alături de ieşire, şi s-a culcat cu o armă lîngă el.

Eu îl aveam alături pe Kuky.

***

M-am trezit înainte de ivirea zorilor. M-am ridicat binişor şi am păşit în vîrful picioarelor. Ajuns lîngă Ahmed, l-am simţit răsucindu-se în culcuşul său. Am aşteptat pînă l-am auzit respirînd iarăşi liniştit şi m-am furişat în sala sclavilor. M-am aşezat la ieşire, între stînci, cu faţa spre punte. O zăream în lumina stelelor. Nu se auzeau decît valurile ce se spărgeau în şir de temelia cetăţuii. Curînd stelele au început să pălească şi în stînga, la orizont, s-a ivit o geană roşiatică. Soarele ieşea încet din ocean... Şi iarăşi m-am gîndit că viaţa e totuşi frumoasă!...

Începuse să se lumineze bine. Pe platformă, în fund, s-au arătat două mogîldeţe. Da, erau flăcăii mei. Se apropiau de punte cu grijă. Kuky, care mă urmase şi stătuse cuminte la picioarele mele, s-a repezit în întîmpinarea lor; însă, spre uimirea mea, fără să latre întărîtat ca altădată. Sălta vesel în jurul lor. Băieţii i-au dat ceva de mîncare, apoi şi-au descărcat braţele în mijlocul punţii. Au rînduit totul cu dichis şi s-au întors să plece. M-am ridicat în picioare şi am fluierat o dată scurt. Tinerii s-au sucit în loc şi m-au văzut. Le-am fluturat mîna în semn de salut şi mulţumire. Mi-au răspuns cu stîngăcie, apoi au coborît spre platou fără să se grăbească.

Am aşteptat pînă au dispărut şi m-am dus pe punte. Am desprins o banană din mănunchi, am decojit-o şi am mestecat-

o încet. Era foarte gustoasă. Restul l-am împins în valurile din adîncuri.

Cînd m-am întors în sala mică, l-am găsit pe Ahmed şezînd în capul oaselor cu carabina pe genunchi.

— Cînd ai ieşit? m-a întrebat el scurt.

— Mai adineaori. Dormeai.

— Mă prefăceam.

— Dacă m-ai văzut de ce mă mai întrebi?

— Ce ai făcut afară?

— Dacă le ştii pe toate, desigur că o ştii şi pe asta. Am zvîrlit în ocean darul „blestemaţilor de negri”.

Nu m-a privit. A tăcut rumegînd parcă ceva; apoi s-a ridicat în picioare.

— Astăzi cobor şi eu cu tine.

— Ba fiecare pe socoteala lui. Tu pe o coastă, eu pe cealaltă. Şi vînatul la fel, fiecare cu al lui.

Nu i-am aşteptat răspunsul şi am intrat în hrubă. Totul era neatins. Am luat un căpătîi ceva mai lung de saulă şi un ghemotoc încurcat de sîrmă pe care îl ascunsesem într-un colţ şi am ieşit afară. M-am trîntit pe salteaua mea şi am început să meşteresc. Mai întîi am despletit saula desprinzînd din ea un fir lung şi subţire pe care l-am răsucit bine; pe urmă am rupt o bucăţică de sîrmă, i-am ascuţit un capăt pe o piatră şi l-am îndoit în formă de cîrlig; la celălalt capăt am făcut un ochi prin care am petrecut sfoara şi am înnodat-o. Aveam o undiţă.

Ahmed mă urmărise tot timpul fără să clintească. Atunci cînd m-am ridicat, a sărit şi el în picioare. Ne-am luat armele şi am ieşit pe terasă, în faţa punţii mi-a făcut loc să trec întîiul. Am pufnit în rîs.

— Ai devenit politicos, Ahmed!

— Şi prevăzător! a încheiat el răspicat, în mijlocul platformei ne-am oprit.

— Ei, care ţărm îl alegi? l-am întrebat.

— Am spus că merg cu tine.

— Atunci eu rămîn acasă. Şi am dat să mă întorc.

— Pe ăsta, a spus el repede arătînd cu mîna coasta de est.

Eram sigur. N-ar fi putut alege decît drumul cel mai lesnicios.

— Atunci noroc la vînat! i-am urat pornind prin bolovănişul din dreapta, în timp ce el a luat firul neted al potecii sclavilor.

Am mers întins, cercetînd necontenit cu privirile nisipul plajelor. M-am oprit doar de cîteva ori ca să văd dacă nu cumva sînt urmărit de Ahmed. Aproape de capătul sudic al insulei am găsit ceea ce căutam. Nisipul fin era răscolit de urme de paşi; şi mai ales în jurul unui golfuleţ cu apa adîncă, limpede şi liniştită. După ce am rupt o nuia lungă de alun şi am scos din apă cîteva scoici, am ales un loc de unde puteam fi zărit uşor din toate părţile. Am legat sfoara de vîrful băţului, am pus în cîrlig ca momeală carnea moale dintr-o scoică şi am azvîrlit undiţa în apă. Am aşteptat cam multişor.

Atenţia îmi era împărţită între undiţă şi ceea ce se petrecea în spatele meu. Dacă undiţa rămînea nemişcată, în schimb înapoia mea simţeam o uşoară forfotă, zbenguielile lui Kuky şi şoşoteli înăbuşite. M-am prefăcut că nu bag de seamă. În sfîrşit băţul mi-a zvîcnit în mînă şi am tras. În cîrlig se zbătea un peşte. Îndărătul meu am auzit două exclamaţii de uimire. Am scos peştele din cîrlig şi m-am întors cu el ridicat biruitor deasupra capului. Cei doi tineri nu s-au dat decît cu un pas înapoi. Neîncrederea lor slăbise, vecinătatea mea nu-i mai înspăimînta.

Am pus peştele alături, am înfipt altă momeală în cîrlig şi am azvîrlit din nou sfoara în apă. Mult mai curînd am simţit o smucitură straşnică. De data asta se prinsese un peşte mare. L-am tras încet spre mine, însă cînd să-l salt pe mal, a făcut o tumbă prin aer, a dezdoit cîrligul şi a căzut bîldîbîc înapoi în apă. În spatele meu am auzit chicoteli... M-am întors către spectatorii mei cu o mutră amărîtă care le-a sporit hazul. Apoi au şuşotit o clipă între ei, au ocolit golful în fugă, pînă către gura lui, şi s-au cufundat în apă amîndoi odată. Au rămas destul de mult la fund. În sfîrşit au apărut la suprafaţă ridicînd fiecare cîte un peşte deasupra capului. Îmi demonstraseră cum pescuiau ei.

Dar, deodată, au azvîrlit prada înapoi în apă, au sărit pe mal, s-au scuturat o clipă de stropi ca doi mînji şi au tulit-o în goană de-a lungul plajei.

În spatele meu am auzit rîsul cîrîit al lui Ahmed.

— Ţi-am spus eu că afurisiţii ăştia sînt scufundători buni!

Şi a venit să se aşeze lîngă mine. A continuat pe un ton mieros:

— Eşti mai isteţ decît te credeam, Ted. I-ai ademenit straşnic. Ar trebui să-i hotărîm să vină în cetăţuie.

Nu i-am răspuns, tocmai agăţasem în undiţă un peşte.

Ahmed a fost în ziua aceea mai harnic şi mai binevoitor ca oricînd. El a fost cel care a jumulit păsările şi a curăţat peştii. Eu parcă aş fi fost musafirul său. Totuşi, la culcare n-a uitat să-şi pună arma la îndemînă.

***

M-am trezit iarăşi înainte de revărsatul zorilor şi am încercat să mă strecor afară cu aceeaşi grijă; dar, ajuns lîngă ieşire, m-am oprit surprins. Culcuşul lui Ahmed era gol. Mi-o luase înainte. Nu era nici în sala robilor şi nici pe terasă. M-am aşezat între stînci, cu carabina în mîini şi am aşteptat. Cînd stelele au pălit şi colţişorul de soare era gata să se ivească din ocean, m-am ridicat în picioare şi din mijlocul terasei am tras două focuri de armă în văzduh. După aceea mi-am reluat locul. Curînd l-am văzut pe Ahmed suind pe platformă şi venind gîfîind spre mine.

— Ai înnebunit? De ce ai tras?

— Aşa mi-a venit.

— Eram ascuns pe după nişte stînci. Voiam să-i silesc să intre în cetăţuie. I-ai speriat.

— Chiar asta am voit.

Mi-a aruncat o căutătură de parcă ar fi vrut să mă ucidă.

***

În zilele care au urmat legăturile mele cu Ahmed au fost cum nu se putea mai rele. Nu ne vedeam decît la culcare şi la sculare şi nu ne suflam nici o vorbă. Eu, în tot timpul acesta, am scotocit sudul insulei de la un cap la altul; însă degeaba, cei doi tineri negri parcă intraseră în pămînt. Nu le-am mai putut descoperi nici măcar urmele.

***

În acea zi pregetasem să cobor pînă departe şi mă mulţumisem să pescuiesc în golful robilor. Ahmed vînase cîteva păsări pe coasta cealaltă.

Ne aflam pe terasă. Era curînd după-amiază. Mîncaserăm fiecare, cum se spune, din tolba lui şi acum Ahmed, tolănit într-un colţ la umbră, cu faţa în sus şi cu mîinile prinse sub cap, şedea nemişcat şi cu ochii închişi. Nu moţăia, cred că ticluia pe îndelete cine ştie ce nouă năzdrăvănie. Nu era omul care să se dea bătut cu una cu două. Eu, în partea cealaltă, aruncîndu-i din cînd în cînd priviri furişe, crestam pe răboj ziua în care ne aflam. Numărătoarea arăta că se scurseseră douăzeci şi şapte de zile de cînd ne găseam pe insulă.

Kuky a lătrat de cîteva ori scurt şi a zbughit-o peste punte. Pe platformă apăruseră doi negri goi, care veneau în fugă mare spre noi. Erau tinerii mei.

Ahmed s-a repezit să-şi ia arma.

— Las-o! i-am strigat.

Băieţii au trecut puntea şi s-au năpustit pe terasă. Tremurau înspăimîntaţi, strigau vorbe pe care nu le puteam pricepe şi arătau cu mîinile spre largul oceanului. Ne-am întors privirile într-acolo.

În depărtare se zărea o corabie.

Musonii îşi schimbaseră cursul. Oare stăpînii se întorceau acasă?

CAPITOLUL V

MAHO ŞI DULU

Ceea ce mi s-a părut ciudat din capul locului a fost că vasul venea dinspre est, adică din largul oceanului, pe cînd coasta africană se afla către vest. Dar nu puteam şti socotelile negustorilor de sclavi.

Ahmed nu mai avea astîmpăr, ochii îi jucau în cap, rîdea tare. Cei doi negri şedeau lîngă punte înghesuiţi unul în altul, muţi, urmărindu-ne cu priviri deznădăjduite şi totodată parcă rugătoare. Se părea că îşi puseseră soarta în mîinile noastre şi ne aşteptau hotărîrea. M-a năpădit o nespusă mîhnire.

— De-acuma totul e simplu! a exclamat Ahmed apropiindu-se de mine. Ted, înţelegerea noastră rămîne neschimbată. Nu sufli nimănui o vorbă. Peste cîteva luni, odată cu ultimele zile cînd musonii vor mai bate din nord şi cînd insula va fi din nou pustie, ne vom întoarce aşa cum am hotărît... Gîndeşte-te, zece la sută înseamnă o avere! Laşi la dracu viaţa asta de cîine şi te întorci în ţara ta... sau unde vrei... Vei huzuri ca un calif, cu pămînturi şi sclavi!... Tot să trăieşti!

— Şi cu nefericiţii aceştia ce facem? l-am întrebat cu glasul stins, arătîndu-i pe băieţi.

— Ce să facem? Îi predăm stăpînilor lor. Ştii, în felul ăsta ne punem bine cu ei. Sînt tineri şi voinici, costă bani grei. Vor fi preţul îmbarcării noastre.

— Să-i sfătuim să se ascundă... să-şi piardă urmele... nu vom pomeni nimic despre ei, am încercat eu.

— Ai căpiat? Ia gîndeşte-te bine. Stăpînii lor ştiu că se găsesc pe insulă, doar aici au evadat. Dacă vor simţi că încercăm să-i înşelăm, va fi vai de noi. Cu negustorii ăştia nu-i de glumă!

Am plecat capul, îmi dădeam seama că într-un fel avea dreptate.

— Eh, nişte negri... sclavi... animale nenorocite! N-ai de ce să te prăpădeşti cu firea din pricina lor, a mai adăugat Ahmed. Am acasă şapte ca ei. Dacă nu-i ţii în sfîrcul biciului se lasă pe tînjală. Gîndul le e numai la mîncare şi la trîndăvie.

Îl priveam cu uimire. Cît de făţarnic putea fi! Punea la cale predarea bieţilor băieţi, ceea ce însemna pierzania lor, în vreme ce le zîmbea binevoitor şi le făcea semne de încurajare, ca şi cum ar fi fost hotărît să-i apere pînă în pînzele albe. Am simţit iarăşi că mi se răscoleşte stomacul şi m-am ridicat.

Dar am rămas, cum se spune, cu gurile căscate. Între timp corabia nu se apropiase de insulă, aşa cum crezuserăm, ci o ocolise pe la nord şi acum naviga cu toate pînzele întinse către vest. Aceasta însemna că nu era vasul pe care îl aşteptam.

Deznădejdea lui Ahmed n-a cunoscut margini; se asemuia cu aceea de pe punte, cînd i se împrăştiase aurul. Părea înnebunit. A pus mîna pe carabină şi a descărcat-o în aer, apoi a făcut acelaşi lucru cu a mea, doar-doar va fi auzit de cei de pe corabie, ceea ce însemna o prostie fiindcă vasul se afla la cîteva leghe depărtare. După aceea a aprins un foc mare în mijlocul terasei azvîrlind în vîlvătaie tot ce întîlnea în cale, începînd cu culcuşurile noastre de frunze şi sfîrşind cu acoperişul din încăperea mică. Ne îndemna şi pe noi ţipînd din răsputeri:

— Ce staţi? Puneţi mîna, trîntorilor! Mişcaţi-vă mai repede!

Puţin a lipsit ca să arunce în foc şi hainele de pe el.

Dar toată truda asta era de prisos fiindcă flăcările păleau sub razele soarelui în plină zi, iar dîra de fum ce se ridica era prea firavă ca să fie zărită. Şi chiar dacă ar fi observat ceva, oamenii de pe corabie ori erau grăbiţi, ori puţin le păsa de noi.

Către seară, cînd corabia a dispărut la orizont, a mai ţipat o dată cu pumnii ridicaţi blestemînd parcă oceanul, cerul şi lumea întreagă şi s-a trîntit jos ca prostit. Apoi, pînă a doua zi, n-a mai scos o vorbă, numai gemea din cînd în cînd.

Băieţii gîfîiau încă de munca pe care fuseseră siliţi s-o îndeplinească nedîndu-şi seama că ea ar fi putut duce la pieirea lor. S-au aşezat cuminţi mai la o parte. Feţele li se luminaseră şi mă priveau arătîndu-şi şiragul alb al dinţilor.

Am vrut să iau mîna celui pe care îl tămăduisem ca să i-o cercetez. A sărit trei paşi înapoi. Nu îngăduiau să-i atingi, ocoleau chiar şi apropierea unui om alb. Aceştia le aduseseră destule suferinţe, neîncrederea şi teama se cuibăriseră adînc în ei.

M-am arătat pe mine şi am spus:

— Ted. Tu? am întrebat pe urmă arătîndu-l pe unul dintre ei.

— Maho! mi-a răspuns acesta de îndată, bătîndu-se cu palmele pe pieptul bombat. Era cel cu suliţa.

M-am arătat din nou pe mine şi pe cel care îmi răspunsese.

— Eu, Ted. El, Maho. Tu? l-am întrebat pe al doilea.

— Dulu! mi-a răspuns cel cu un deget mai scurt, bătîndu-şi şi el pieptul.

Aşadar ne recomandaserăm. Aveam de-a face cu tinerii Maho şi Dulu.

Le-am pus în faţă peştele fript ce-mi rămăsese de la prînz şi un pumn de pesmeţi. Au mîncat încet, fără grabă; pe urmă s-au ridicat să plece. Se înserase bine. Le-am făcut semn să rămînă peste noapte în cetăţuie şi le-am arătat sala cea mare drept loc de culcare. S-au tras înapoi speriaţi. Făcusem o mare greşeală. Uitasem că sala aceea le fusese cîndva temniţă şi nu le putea pricinui decît silă şi spaimă.

Cred că au înnoptat pe undeva prin apropiere. Ahmed şi cu mine, în lipsa culcuşurilor, ne-am întins pe cîteva vele. Am dormit destul de prost, simţeam sub mine piatra tare şi colţuroasă. Desigur că Ahmed regreta că îşi prefăcuse salteaua în scrum.

***

Dis-de-dimineaţă băieţii s-au întors cu braţele încărcate cu banane, nuci de cocos, alune şi manioc, nişte rădăcini care, coapte, erau destul de gustoase şi puteau ţine loc de cartofi sau pîine. Nu le-au mai lăsat pe punte, ci le-au adus pe terasă. Ahmed nu se sculase încă. Am pus totul la umbră, mi-am luat undiţa şi carabina şi am coborît spre golful robilor cu Maho, cu Dulu şi cu Kuky în alai după mine.

Am ales un loc potrivit şi am aruncat undiţa în apă. Fiecare peşte prins era însoţit de chiotele băieţilor. După aceea şi-au dovedit şi ei îndemînarea scufundîndu-se sub apă. La rîndul meu le răsplăteam fiece ispravă cu aplauze îndelungate. Parcă eram la teatru. Kuky, nepărtinitor, îşi împărţea lătrăturile vesele deopotrivă cînd mie, cînd lor.

Prada a fost bogată. Mă pregăteam să aprind focul aşa cum obişnuiam noi, însă atenţia mi-a fost prinsă de Dulu care, aşezat cu picioarele sub el freca cu migală două beţigaşe uscate. Încerca să facă foc după priceperea lor. M-am apropiat şi l-am privit. Destul de curînd un beţişor a început să fumege. Dulu a suflat uşor în el şi, continuînd să-l frece, l-a strecurat între paiele şi uscăturile pregătite dinainte de Maho. Flacăra a apărut la început firavă, apoi s-a prefăcut în pălălaie. Fireşte că aprinderea focului a prilejuit alte chiote, precum şi un fel de horă ţopăită în jurul lui. Am spintecat peştii şi i-am pus la proţap.

A fost o zi frumoasă de care mi-am amintit întotdeauna cu plăcere.

Ne-am întors în cetăţuie spre seară, cu braţele încărcate cu frunze ca să ne refacem culcuşurile. L-am găsit pe Ahmed cocoţat pe creasta celui mai înalt perete. Nu puteam înţelege ce căuta acolo sus – pesemne îşi făcuse un punct de observaţie – şi mai ales cum ajunsese pînă acolo în halul în care se găsea. Era beat turtă.

Mi-a strigat cu glas răguşit şi arţăgos:

— Degeaba, Ted, tot eu rămîn stăpînul! Oricîte vicleşuguri ai încerca, mai mult decît un slugoi nepricopsit nu poţi ajunge!

Înălţimea de la care îmi vorbea îi sporea simţămîntul atotputerniciei. Am avut o clipă de mînie, dar m-am potolit repede. Nu-mi puteam pune mintea cu un om fără minţi. Ahmed s-a ridicat în picioare şi a continuat:

— I-ai ademenit pe nenorociţii ăştia! Crezi că ai să faci treabă cu ei? Cînd mi-o veni bine o să vă împuşc pe toţi trei ca pe nişte şobolani! Pe urmă mă înţeleg eu cu negustorii aceia care nu mai pot întîrzia mult... La nevoie o să le dau douăzeci la sută.

Începusem să-l privesc cu spaimă. Un pas greşit şi s-ar fi prăvălit ori pe pietrele din sala sclavilor, ori în spate, în apele oceanului. Am încercat să mă sui la el ca să-l ajut să coboare, însă a ridicat arma pe care o avea alături şi a îndreptat-o spre mine.

— Să nu te apropii că îţi găuresc pielea! m-a ameninţat el. De aici vă am pe toţi ca în oală!

În sminteala lui nu-şi da seama că noi ne-am fi putut adăposti foarte lesne pe după stînci şi că în schimb el, acolo sus, era o ţintă mult mai uşoară. L-am lăsat în plata domnului şi m-am întors către Maho şi Dulu care ne priveau nedumeriţi. Le-am făcut semn să plece. Ascultători, au trecut puntea şi au dispărut curînd în spatele platformei.

Mi-am făcut un culcuş nou cu jumătate din frunzele aduse, cealaltă jumătate îngrămădind-o pe locul lui Ahmed, şi m-am culcat.

***

Dimineaţa l-am găsit pe Ahmed dormind pe salteaua lui. Nu îmi puteam închipui cînd şi cum ajunsese teafăr acolo.

Controlînd ginul din butoiaş mi-am dat seama că scăzuse binişor sub sfert. Restul ar fi trebuit să-l arunc în ocean, aşa cum spusesem, însă am socotit că deznădejdea şi chinul prin care trecuse Ahmed cu o zi în urmă meritau o îngăduinţă; şi am hotărît să-mi împlinesc făgăduiala atunci cînd se va îmbăta fără vreo pricină deosebită.

De cum au venit băieţii, ne-am apucat de lucru. Trebuia ridicat alt acoperiş deasupra sălii în care locuiam. Am adus din vale trei trunchiuri de copaci tineri, doborîţi de vijelii, cîteva crăci groase şi lungi şi am încercat să înjghebăm altul asemănător.

Pe cînd mă aflam cocoţat pe peretele de stîncă, mi-am aruncat iarăşi privirile spre nord, pe întinsul apelor. Ziua era limpede şi, sub razele puternice ale soarelui de amiază, punctul acela cenuşiu se vedea mult mai desluşit. Fără îndoială, o altă insuliţă. Oare tot atît de pustie?

Noul acoperiş nu era la fel de lat şi de trainic ca acela ce fusese prefăcut în rug, totuşi însemna un adăpost. Maho şi Dulu se dovediseră destul de iscusiţi şi mi-au fost de mare ajutor. Munca fusese însă mult îngreuiată de faptul că băieţii se împotriviseră cu încăpăţînare să mă ajute dinlăuntrul sălii. N-ar fi intrat între stînci, şi mai ales în sala sclavilor, să-i fi picat cu ceară. Mă ajutaseră cum au putut numai din afară. Treaba ne luase ziua întreagă, doar cu un răgaz cît am mîncat

fructele aduse de băieţi. Ahmed, încă mahmur, ne urmărise tot timpul cu ochii tulburi, fără să scoată o vorbă.

Maho şi Dulu au plecat odată cu căderea nopţii.

Deşi eram destul de ostenit, nu mă prindea somnul. Şezînd aşa întins pe salteaua mea, cu mîinile sub căpătîi şi cu ochii către peticul de cer înstelat ce se zărea între acoperiş şi peretele din faţă, mi-a trecut prin cap un gînd. Îmi mai dăduse tîrcoale de cîteva ori... Da, băieţii erau iscusiţi şi binevoitori. De ce n-aş încerca? Poate vom izbuti să sfîrşim treaba înainte de sosirea stăpînilor acestor locuri. Şi totul trebuia săvîrşit fără să prindă de veste Ahmed... Repede şi în taină.

***

M-am sculat cu noaptea-n cap şi am scos binişor din hrubă ranga de fier şi un colac mare de saule şi parîme. Le-am cărat tiptil afară din cetăţuie, pînă departe sub platformă. M-am întors să-mi iau arma şi undiţa, acestea mai mult de ochii lui Ahmed. între timp se trezise şi el.

— Unde pleci aşa devreme? m-a întrebat între două căscaturi.

— Am trebăluit destul pe-aici, ieri...

— Negrii ăia au venit?

— Nu încă. Dacă sosesc după plecarea mea, fă-le semne că am apucat-o de-a lungul coastei estice.

— Ba să rămînă să mă mai slugărească şi pe mine! a mîrîit el.

— Parcă ieri n-au lucrat şi pentru tine? Ce treabă ai cu ei?

— Să mai aducă un braţ, două de frunze... Stratul e prea subţire şi mă dor oasele... Să-mi pregătească masa...

Am pufnit în rîs.

— Te crezi acasă, printre robii tăi!... Dacă or vrea, n-am nimic împotrivă.

— De ce să nu vrea? a sărit el.

— Nu-i poate sili nimeni.

— Şi dacă îi silesc eu?

— Vor da iarăşi bir cu fugiţii.

— Vom vedea noi cît vor mai merge treburile aşa! mi-a aruncat el tolănindu-se din nou pe saltea şi întorcîndu-mi spatele.

Am plecat. Ajuns sub platformă m-am aşezat alături de cele scoase din hrubă. Curînd au apărut şi băieţii. Le-am făcut semn să se încarce în linişte şi am coborît împreună pe coasta vestică, altminteri de cum îi spusesem lui Ahmed.

Socoteam că ţărmul acesta, mai frămîntat şi departe de golful robilor şi de coasta pe care o foloseau negustorii de sclavi, era mai ferit şi, deci, prielnic pentru ceea ce îmi pusesem în gînd. Planul mi se limpezise destul de bine în minte.

Ne-am oprit lîngă golful lui Selim. Era locul cel mai potrivit, golful fiind ascuns între stînci şi tufărişuri dese. Ne-am aşezat jos ca să ne odihnim şi totodată ca să le explic băieţilor ce aveau de făcut. Nu puteam şti cît înţelegeau din semnele, mişcările şi schimonoselile mele, însă clătinau mereu din cap. Poate că ceva-ceva tot au priceput pînă la urmă.

După aceea am dat o raită prin vecinătate şi am găsit cîţiva copaci destul de groşi, dezrădăcinaţi de furtuni. Erau cam ceea ce îmi trebuia, însă nu destui. Trebuia să mai doborîm şi noi cîţiva. Dar cum s-o faci fără topor sau fierăstrău.

Maho şi Dulu şi-au dovedit şi de data asta iscusinţa, aveau şi aici meşteşugul lor. După ce am ales doi copaci cam de aceeaşi grosime cu ceilalţi şi cît mai apropiaţi de malul apei, băieţii, fiecare la cîte un copac, au început să ciocănească lemnul cu cîte o piatră grea, în acelaşi loc, cu putere şi necontenit. Coaja s-a desprins, iar lemnul pisat aşa mereu a început să se scămoşeze. Cu altă piatră cu muchia ascuţită s-au apucat să rupă fibrele una cîte una. Treaba cerea îndemînare şi mai cu seamă răbdare multă; dar cu aceste două însuşiri nu se poate să nu izbuteşti, aşa că pînă după-amiază copacii erau la pămînt.

După socotelile mele mai aveam nevoie de încă vreo patru de aceeaşi grosime şi de cîţiva mai subţiri. Dar pentru ziua aceea era îndeajuns.

În timp ce băieţii lucraseră, eu pescuisem, împuşcasem cîţiva ciorchini de banane şi pregătisem masa,

Îi priveam pe cînd mîncau. Bineînţeles că primul semn de recunoaştere era degetul mai scurt al lui Dulu, fiindcă semănau uimitor între ei şi cu greu i-ai fi putut deosebi. Dar mai era şi firea lor. Maho părea mai cumpătat, mai stăpînit; în timp ce Dulu avea un soi de neastîmpăr şi ochii îi jucau necontenit în cap.

I-am arătat la rînd pe unul şi pe celălalt, apoi am făcut semne care ar fi voit să întrebe: Ce e cu voi, cine sînteţi? M-au privit nedumeriţi; dar după ce am repetat semnele, Dulu a dat din cap, s-a arătat pe sine şi pe Maho, a rostit ceva pe limba lor apoi s-a ridicat luîndu-l de mînă pe celălalt şi s-au prefăcut că fug împreună. Eram încredinţat că înţelesesem.

— Aha, aţi fugit!

— Fugit, fugit! au repetat ei în cor.

Am făcut alte semne arătîndu-i din nou. Voiam să-i întreb: Ce sînt? Ce legătură era între ei? N-a mai trebuit să repet. Ori semnele mele fuseseră limpezi, ori băieţii erau foarte isteţi. După ce s-au înţeles iarăşi între ei, Dulu s-a arătat din nou pe sine şi pe Maho, pe urmă s-a bătut cu mîinile pe burtă şi iarăşi s-au arătat. Da, voia să spună că au fost zămisliţi în acelaşi pîntec.

— Fraţi, am spus.

— Fraţi, fraţi! au strigat ei laolaltă.

M-am arătat pe mine şi pe ei şi le-am zis:

— Noi prieteni!

— Prieteni, prieteni! au repetat ei iarăşi ca un ecou.

Începuserăm să ne înţelegem.

După ce am isprăvit masa m-am gîndit că n-ar fi rău să ne înveselim puţin şi l-am stîrnit pe Kuky să-şi facă giumbuşlucurile. Băieţii au rămas mai întîi uimiţi; apoi au început să chicotească, să ţopăie şi să imite slujul, răsucelile şi tumbele lui Kuky, într-o adevărată hărmălaie. Erau încă doi copii!

Cel mai cîştigat a fost Kuky. Începuse să fie privit cu mai multă preţuire de către băieţi, aş putea spune chiar cu respect.

Maho şi Dulu m-au însoţit pînă sub malul platformei. Neam despărţit înţelegîndu-ne prin semne ca să ne întîlnim lîngă golf a doua zi dimineaţă.

— Pe mîine, le-am spus.

— Mîine, mîine! au repetat ei ca de obicei.

L-am găsit pe Ahmed împletind un coş de nuiele, fapt care m-a făcut să rîd.

— Ce vrednicie pe tine, Ahmed!

M-a întrebat fără să-şi întrerupă lucrul:

— Te-ai întîlnit cu cei doi negri?

— Da, pe cînd coboram, i-am răspuns.

Dacă aş fi încercat să-l mint poate că i-aş fi trezit bănuielile.

— Şi ce aţi făcut toată ziua? m-a iscodit el.

— Am pescuit... am intrat prin desişurile din sud... Am descoperit un pîlc de copăcei cu fructe ciudate... necoapte încă, l-am minţit eu de astă dată. Trebuia să-mi încropesc într-un fel timpul.

M-a privit niţel strîmb. Pesemne că minciuna mea nu sunase prea bine, sau i se păruse că ceva nu se potrivea. I-am întins peştele şi bananele ce le adusesem.

— N-am nevoie, am mîncat!... Şi şi-a reluat lucrul. După cum vezi, nici eu n-am stat de pomană. Mă mai pricep şi eu la cîte ceva...

Asta a fost tot ce ne-am spus în seara aceea. Din cînd în cînd îl prindeam aruncîndu-mi priviri furişe şi iscoditoare.

***

A doua zi dimineaţă m-am pregătit de plecare alene, prelungind înadins curăţirea armei şi potrivitul undiţelor. Nu trebuia să par grăbit.

— Te întorci tîrziu? m-a întrebat Ahmed.

— Nu ştiu... nu cred...

Şi am plecat cu paşi tărăgănaţi.

Am coborît spre coasta de est. Întorcînd capul spre cetăţuie, l-am zări pe Ahmed căţărat pe unul dintre pereţii înalţi, urmărindu-mi drumul. Abia cînd am ajuns dincolo de golful robilor, de unde nu mai puteam fi zărit, am traversat spre coasta cealaltă; şi totuşi cu fereală, pe sub şirul unor stînci.

Am ajuns chiar în apropierea locului de întîlnire. Băieţii se apucaseră de mult de treabă. Aleseseră alţi doi copaci asemănători cu cei doborîţi în ziua trecută şi lucrul era înaintat. Cred că-l începuseră cu noaptea-n cap.

— Bravo, băieţi! le-am strigat vesel.

— Bravo, bravo! mi-au răspuns ei săltînd pe vîrfuri.

În scurtele răstimpuri de răgaz continuam să-i învăţ o sumă de cuvinte, ca de pildă: pămînt, apă, cer, piatră, copac, carabină, pasăre, undiţă, peşte, mîncare şi multe altele de felul acestora, vorbe cît mai trebuincioase. Băieţii le prindeau repede. Unele, e drept, le poceau rău de tot, încît, uneori, nici eu nu le mai pricepeam.

Şi toate aceste cuvinte le rosteam în româneşte. Mi se părea tare hazliu şi totodată îmi făcea plăcere ca aici, la un capăt pierdut de lume, doi tineri negri să vorbească limba mea de acasă. Însă aveam şi o pricină: în chipul ăsta n-am fi putut fi înţeleşi de Ahmed dacă vreodată am fi avut să ne spunem ceva de taină faţă de el.

Pe la amiază treaba din ziua aceea era iarăşi încheiată, trunchiurile doborîte zăceau lîngă celelalte. Aveam nouă la număr. Mai era nevoie încă de două în afară de cele subţiri.

Cu gîndul la iscoditorul Ahmed, am grăbit prînzul şi întoarcerea în cetăţuie; însă degeaba, am fost luat repede de cum am ajuns:

— Şi astăzi te-ai întîlnit pe drum cu negrii aceia?

— Da.

— Văd că nu vrei să-i mai aduci pe-aici! Îi fereşti de mine, hai? Îi păstrezi numai pentru tine!

În glasul lui era un amestec de zeflemea, iscodeală şi ameninţare.

— Nicidecum... deşi, poate, ar fi mai bine aşa. Nu-ţi prea plac ochii lor.

— Şi nici ceea ce uneltiţi împreună! a încheiat scurt Ahmed.

Mi-am dat seama că greşisem. Îndepărtarea băieţilor din cetăţuie îi trezise bănuieli. După un timp m-a privit în albul ochilor şi a rostit cu glas tăios:

— Ţi-am mai spus, Ted, dacă te prind că încerci vreo înşelătorie vă împuşc pe cîteşitrei!

— Numai să ne nimereşti, l-am înfruntat eu pufnindu-i în nas şi întorcîndu-i apoi spatele.

Totuşi, purtarea lui Ahmed şi felul în care îmi vorbise m-a cam pus pe gînduri.

***

A doua zi, la plecare, m-a întrebat cu acelaşi glas batjocoritor:

— Iarăşi o porneşti spre sud?

— Spre sud, spre est sau vest... unde-oi nimeri.

De data asta am plecat repede ca să nu lungesc vorba. L-am auzit strigîndu-mi în urmă:

— Să nu uiţi, Ted, ce ţi-am spus aseară!

Ziua aceea a fost cea mai lungă şi istovitoare.

I-am îndemnat pe băieţi să lucreze cu sîrg şi nu m-am cruţat nici pe mine. Parcă ceva mă împingea să zoresc lucrul – pe de-o parte teama să nu fim descoperiţi de Ahmed, pe de alta gîndul că stăpînii acestor locuri s-ar putea ivi de la o zi la alta.

După ce am doborît şi ultimii doi copaci groşi, ne-am apucat să despuiem trunchiurile de crăci şi frunze şi să le retezăm vîrfurile ca să-i potrivim pe toţi la aceeaşi lungime. Bineînţeles că n-a fost chip să isprăvim treaba şi a rămas să continuăm a doua zi.

Cînd am pornit spre casă, soarelui nu-i mai rămăseseră decît cîteva şchioape ca să se cufunde în ocean. I-am luat pe băieţi cu mine şi am iuţit paşii cît ne-au ţinut puterile. Am ajuns în cetăţuie odată cu noaptea.

— Fiindcă le duceai dorul, iată-i, ţi i-am adus! i-am strigat lui Ahmed care mă aştepta pe terasă.

Nu puteam să-i văd privirile, însă i le ghiceam.

— Şi cu asta crezi că m-ai îmbrobodit? a zis el batjocoritor.

— Nu pricep...

— Nici eu nu înţeleg încă... dar pînă la urmă voi descurca iţele, n-avea grijă!

Glasul îi devenise tăios.

Şi de data asta greşisem. Aducerea băieţilor în cetăţuie, şi la o oră atît de tîrzie, fusese o treabă cam stîngace pe care ar fi adulmecat-o chiar şi un vulpoi mai puţin şiret decît Ahmed.

— Unde sînt peştii, bananele? N-aţi adus nimic de mîncare? a mai întrebat el.

— Noi am mîncat, l-am minţit eu, căci în iureşul acelei zile abia dacă avuseserăm timp să îmbucăm pe apucate cîteva banane. Iar pe tine, de la o vreme, te găsesc sătul, am mai adăugat.

— Da, şi eu am mîncat.

Ne-am aşezat jos cîteşitrei. Maho şi Dulu, istoviţi şi neştiind cum stau lucrurile, s-au întins de-a binelea. Ahmed a rămas între noi în picioare.

— Văd că sînteţi tare osteniţi!...

— Da.

— Pesemne aţi colindat mult...

— Mult.

A urmat o tăcere îndelungată. Maho şi Dulu adormiseră înghesuiţi unul în altul. Începusem şi eu să pirotesc. Mi s-a părut că îl aud pe Ahmed chicotind încet. M-am scuturat şi m-am ridicat în picioare. Rîsul lui Ahmed n-a contenit. I-am întors spatele şi m-am dus la culcare.

Da, lucrurile ieşiseră destul de prost.

***

În dimineaţa zilei următoare, m-am trezit mai tîrziu ca de obicei. Ahmed nu se afla pe salteaua lui. M-a întîmpinat la ieşirea pe terasă:

— Negrii tăi au şters-o de mult! m-a vestit el.

— Nu cumva i-ai gonit?

— Dimpotrivă, m-am purtat cu ei cum nu se putea mai frumos. Am vrut chiar să-i servesc cu pesmeţi şi cu cîteva guri de gin; însă ei, mai puţin politicoşi, n-au primit şi au luat-o iute la picior.

Îşi reluase tonul de zeflemea. Desigur că încercase să-i descoase, dar nu eram prea îngrijorat fiindcă ştiam că n-ar fi

putut scoate sau înţelege prea multe de la băieţi. M-am pregătit de plecare fără să-i răspund.

— Aveţi un loc anume de întîlnire? m-a mai întrebat Ahmed cînd eram gata să pornesc.

— Nu... dar au să mă găsească ei...

Părea ciudat, de fapt: Ahmed lepădase cămaşa colorată a lui Gino şi se îmbrăcase din nou cu ţoalele lui albe, destul de murdare şi de hărtănite.

Am luat drumul spre coasta de est, aşa cum obişnuiam în ultimele zile, ca să înşel bănuielile arabului. Mă gîndeam mereu, fără să vreau, la îmbrăcămintea lui Ahmed. Ce îl îndemnase să şi-o schimbe cînd se fudulea atîta cu aceea a bietului Gino? Răspunsul l-am căpătat curînd.

Tocmai ajunsesem în dreptul golfului robilor, locul unde de obicei o coteam către coasta cealaltă, cînd mi s-a părut că aud în spate un zgomot de piatră rostogolită. M-am întors surprins. Pe după o stîncă, la vreo cincizeci de paşi în urmă, mi s-a părut că dispare repede un petic albicios de pînză. Fireşte, cămaşa viu colorată a lui Gino l-ar fi descoperit mai lesne pe cel care se ţinea pe urmele mele.

Am coborît pe plajă şi mi-am continuat liniştit drumul spre sud, ca şi cum n-aş fi observat nimic. După un timp, m-am oprit pe un mal înalt şi am zvîrlit undiţa în apă. Ştiam că nu era un loc bun şi că nu aveam ce prinde, dar voiam să pun cît mai mult la încercare răbdarea lui Ahmed. Eram încredinţat că acesta mă pîndea pe după unul din tufişurile din spatele plajei. După încercări zadarnice, aşa cum era de aşteptat, am schimbat locul. Bineînţeles că nici acolo n-am făcut vreo scofală. Am luat-o cu pas voinicesc tot înainte, de-a lungul plajei. Abia îmi stăpîneam rîsul, gîndind la strădaniile lui Ahmed de a se ţine pe urmele mele printre ierburi, tufărişuri şi bolovani. Din cînd în cînd mă opream ca să-i strig pe Maho şi Dulu, ca şi cum aş fi fost nemulţumit de lipsa lor.

L-am purtat aşa pe arab pînă la capătul de sud al insulei. Aici m-am îndurat să-i dau alt răgaz, aşezîndu-mă iarăşi la pescuit, de astă dată pe unt loc bun. Am scos cîţiva peşti şi am pornit din nou, dînd ocol, pe firul ţărmului, spre coasta de vest.

Nu m-am mai oprit pînă la stînca lui Gino. M-am aşezat lîngă cruce. Eram destul de ostenit. Mă gîndeam în ce hal era bietul Ahmed neobişnuit cu atîta alergătură. Bănuiam în dosul cărui tufiş sta pitit, după vîrfurile ramurilor care se clătinau uneori nestîrnite de vînt. Dar m-am prefăcut iarăşi că nu bag de seamă.

Mai mult nu puteam înainta pe acest ţărm, m-aş fi apropiat de golful lui Selim unde, desigur, băieţii se aflau în toiul lucrului. Am ocolit locul în care bănuiam că se ţinea ascuns Ahmed şi m-am înfundat în zona verde ca, traversînd-o, să ajung iarăşi pe coasta estică, departe de golful tăinuit. În drum am trecut pe la vechiul adăpost al băieţilor. După urmele de foc şi culcuşul proaspăt de frunze, se părea că şi-l reluaseră.

Din cînd în cînd, în urmă se clătina cîte o tufă sau se auzeau trosnete de uscături strivite, ceea ce îmi da de ştire că Ahmed nu mă slăbea deloc. Era uimitor cum omul acesta, îndeobşte atît de viclean, se purta uneori ca un nătîng. Pesemne că sîngele aprins care îi curgea prin vine îi întuneca mintea şi îl împingea cîteodată să săvîrşească fapte copilăreşti.

Ajuns în luminişul în care mi se arătase întîia oară Maho, am poposit. Mi-am pregătit prînzul frigînd pe îndelete peştii. Iarăşi îmi venea să rîd închipuindu-mi nările înfoiate şi înghiţiturile în sec ale celui ascuns în vecinătate. După ce m-am ospătat cum se cuvenea, încheindu-mi masa cu cîteva banane parfumate, m-am tolănit pe iarba moale şi am tras un pui de somn.

Cînd m-am trezit, soarele scăpătase. Mi-am luat arma şi am iuţit pasul spre casă. Eram încredinţat că Ahmed se lăsase păgubaş şi că se afla de mult în cetăţuie. În drum am vînat cîteva păsări.

L-am găsit pe Ahmed pe terasă. Turnase apă în adîncitura unei stînci şi îşi răcorea picioarele umflate.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat cu uimire prefăcută, abia stăpînindu-mi rîsul.

— Am fost la vînat pe coasta vestică... şi mi-am jupuit tălpile pe un grohotiş, a răspuns el morocănos.

— Ia să văd! am sărit îndată îndatoritor.

— Lasă, nu-i nevoie... va trece...

Kuky scheuna în jurul meu. Mai la o parte se afla un căpătîi de saulă legată de un bolovan. Era lesne de priceput: Ahmed legase cîinele ca să nu-l urmeze.

— Nu i-ai zărit cumva pe băieţi? N-a fost chip să-i găsesc.

— Naiba să-i ia! a mormăit arabul ursuz.

Nu mi-am mai continuat jocul, eram îndeajuns de mulţumit. Am jumulit păsările şi le-am înfipt în proţap. Nu erau încă fripte bine şi Ahmed, cu picioarele în apă, a înfulecat cu foame de lup; apoi, păşind ca pe jar, s-a dus la culcare.

Odată cu înserarea au apărut şi băieţii. M-au întîmpinat cu un potop de semne şi de vorbe dintre care abia am desluşit ici-colo cîte una ca „tăiat”, „copac”, „apă”. Mă lămureau, desigur, asupra muncii lor din ziua aceea. Le-am dat de înţeles că ne vom întîlni a doua zi dimineaţa la golf.

M-am dus şi eu să mă culc. Ahmed sforăia straşnic. Ştiam că de-acum puteam fi liniştit cîteva zile în şir, că arabului îi trecuse cheful să mă mai spioneze.

***

În zori, la plecare, Ahmed mai sforăia încă.

I-am găsit pe băieţi pe malul golfului, aşteptîndu-mă. Cînd m-au zărit, au sărit sprinteni în picioare, cu feţele bucuroase şi strigînd:

— Ted! Ted!

În ziua trecută, în lipsa mea, lucraseră cu spor. Toate trunchiurile erau curăţite de crăci şi retezate la aceeaşi lungime. Le rînduiseră frumos unul lîngă altul şi acum mă priveau mîndri de isprava lor. I-am strîns de umeri. S-au ferit de mine mult mai puţin ca altădată. Semnul meu voia să spună că treaba fusese săvîrşită cum nu se putea mai bine. De bucurie au început să zburde printre butuci ca doi copii.

I-am privit lung. Mult aş fi dat ca să-i pot întreba şi ei să-mi poată răspunde, de pildă, dacă îşi dădeau seama la ce anume lucram şi ce aveam de gînd să fac atunci cînd treaba va fi sfîrşită... Şi dacă, ştiind acest lucru, se vor încumeta să mă urmeze cu încredere şi fără şovăială... Dacă... Da, multe întrebări aş fi voit să le pun şi tot atîtea răspunsuri aş fi dorit să capăt. Poate că foarte curînd, cînd vom fi gata, ei vor

înţelege şi îmi vor răspunde la toate întrebările prin hotărîrea pe care o vor lua: de a mă urma sau nu.

Le-am arătat cei cinci copaci tineri, mult mai subţiri, pe care îi alesesem şi îi însemnasem cu cîte un bolovan la rădăcină, făcîndu-i să înţeleagă că şi aceştia trebuiau doborîţi, desfrunziţi şi retezaţi la o anumită lungime.

Lucrul ăsta ne-a luat alte două zile. Trudeam din răsputeri ca să isprăvim cît mai curînd.

La întoarcerile în cetăţuie Ahmed nu-mi mai punea întrebări sîcîitoare şi părăsise tonul zeflemitor. Acum sta morocănos deoparte şi abia dacă binevoia să-mi răspundă cu două-trei vorbe.

***

Munca din ultima zi avea să fie ceva mai uşoară: să rostogolim buştenii în apă, să-i potrivim pe cei groşi unul lîngă altul, iar pe cei subţiri să-i aşezăm deasupra, de-a curmezişul, şi să-i legăm pe toţi strîns cu saule şi parîme.

Pe la amiază am fost gata.

Pluta, cu o suprafaţă cam de patru metri pe şapte, părea destul de zdravănă. Se asemăna cu acelea pe care le văzusem cîndva printre insulele arhipelagului Bissagos din faţa coastei Guineei portugheze. Mai rămînea să chibzuiesc în ce chip să-i fixez micul catarg şi cîrma.

Am împins pluta, aşa cum era, într-o adîncitură mai ferită a golfului şi am acoperit-o cu crengi şi frunze. Nu putea fi descoperită uşor. Apoi am căutat, pe cît ne-a fost cu putinţă, să ne ştergem urmele, în sfîrşit, unul dintre băieţi a luat ranga, eu arma şi am pornit spre casă. Se împlinise săptămîna de cînd trudeam.

Pe drum am vînat cîteva păsări care, fripte, erau destul de gustoase.

De cîte ori descărcăm carabina, băieţii se aruncau tremurînd la pămînt, îşi astupau urechile şi închideau ochii. Nu îndurau pocnetul de armă. Degeaba le-am explicat că nu se aflau în primejdie atîta timp cît ţeava nu era îndreptată către ei. La primul foc făceau la fel. Desigur că le trezea amintiri de spaimă, de care nu puteau să se scuture.

Am ajuns în cetăţuie destul de devreme, după ce ascunsesem ranga la poalele platformei, într-un loc ferit. Trebuia să găsesc un prilej potrivit cînd s-o strecor la locul ei în hrubă.

De data asta Ahmed părea în toane bune şi nu se mai văita de picioare. Am pus cu toţii mîna şi am pregătit vînatul. Ahmed îşi da silinţa să fie cît mai binevoitor cu băieţii, dar aceştia îl priveau cu aceeaşi neîncredere şi se fereau mereu din calea lui.

După ce am mîncat, pe cînd leneveam cîteşipatru, numai ce l-am auzit pe Ahmed înfiripînd un cîntec, un cîntec din acelea leneşe şi tînguioase, care parcă te purtau prin depărtări şi tristeţi nesfîrşite. Şi cînta destul de bine. L-am privit cu uimire. Cînd a tăcut l-am întrebat:

— Ţi-e dor de casă, Ahmed?

A dat numai din cap.

— Eşti însurat?

— Da.

— Copii ai?

— Cinci. Şi a oftat.

M-am gîndit cît de ciudaţi pot fi unii oameni. Şi am rămas amîndoi tăcuţi vreme îndelungată, fiecare cu gîndurile lui.

Maho şi Dulu se culcaseră într-un colţ al terasei. Am vrut să le dau o velă, dar n-au primit. Dormeau mai bine pe piatra goală.

***

Cînd m-am trezit, am hotărît ca în dimineaţa aceea să nu cobor la golf; de altfel, nu eram încă dumirit în ce chip să meşteresc cîrma şi catargul. Trebuia să mai cumpănesc, aşa că mi-am făcut de lucru pe lîngă casă.

Acoperişul din sala stăpînilor începuse să se încline într-o parte, şi tocmai deasupra culcuşului meu. Mă puteam pomeni într-o noapte cu el în cap. I-am trimis pe băieţi să aducă două-trei crăci groase ca să-l repar.

În răstimpul ăsta am intrat în hrubă să fac puţină rînduială. Mi-am dat seama că Ahmed nu se mai atinsese în ultimele zile

nici de butoiaşul cu gin şi nici de lădiţele mele cu pesmeţi. Să fi fost un semn bun?

În aşteptarea băieţilor m-am apucat să crestez încă o linioară pe răboj, ziua în care ne aflam. Era a treizeci şi noua.

Ahmed s-a apropiat de mine cu carabina pe umăr.

— Văd că tu ai uitat că şi astăzi va trebui să mîncăm... Cobor prin apropiere, pe coasta de est, să vînez ceva.

Maho şi Dulu tocmai treceau puntea cu braţele încărcate. Aduceau crăcile pentru acoperiş şi vreascuri pentru foc.

— Mi-i dai pe frumuşeii ăştia să-mi ţină de urît? m-a întrebat el ca într-o doară.

Am ridicat din umeri.

— N-ai decît să-i iei... deşi aş fi avut nevoie de ajutorul lor.

— Te descurci şi singur!

Şi le-a făcut semn băieţilor să-l însoţească, dar ei s-au tras înapoi nemulţumiţi.

— Nu vor. Pe mine nu mă plac, a constatat Ahmed fără supărare. Atunci să-l iau pe Kuky.

Şi l-a chemat la el, însă cîinele a zbughit-o printre picioarele mele.

— Nici ăsta nu mă vrea! a oftat Ahmed. Dar un animal e uneori mai uşor de ademenit.

A scos din buzunar cîţiva pesmeţi şi i-a azvîrlit unul cîte unul cîinelui care îi prindea din zbor. Apoi s-a întors către mine.

— Vrei să-mi dai briceagul? Poate dezgrop niscai manioc.

Sfîrşisem crestătura pe răboj şi i l-am întins.

A plecat agale, coborînd spre est, după cum spusese, cu Kuky după el, zvîrlindu-i din cînd în cînd cîte un pesmet ca să-l ţină pe urmele lui.

Repararea acoperişului ne-a dat de furcă mai mult decît aş fi crezut. Trebuia desfăcut în bună parte şi întărit cu crăcile aduse de băieţi. Ceea ce m-a bucurat a fost că de data asta Maho şi Dulu şi-au luat inima în dinţi şi au îndrăznit să treacă prin sala sclavilor. Au străbătut-o, ce e drept, cu vădită spaimă, cu paşi repezi, ţinîndu-se de-a lungul peretelui dinspre ieşire şi cu ochii la odgonul şi la belciugele de pe peretele din fund de care, pesemne, fuseseră cîndva încătuşaţi.

Am sfîrşit lucrul către amiază şi ne-am aşezat toţi trei pe terasă, la umbră, ca să ne odihnim. Timpul se scurgea şi Ahmed nici gînd să se ivească, deşi spusese că va vîna prin apropiere. De altfel nici nu-i auzisem împuşcăturile.

Am sărit deodată în picioare ca ars. Prin minte îmi fulgerase un gînd. Prea se purtase frumos Ahmed cu o seară înainte şi în dimineaţa aceea! Asta nu părea lucru curat! Cum am putut fi atît de neghiob?

Am înşfăcat carabina şi le-am făcut semn băieţilor să mă urmeze. Drumul pînă la golful lui Selim l-am străbătut în fuga mare, cred că de cîteva ori mai repede ca de obicei. În apropierea lui ne-a întîmpinat Kuky, ceea ce ne-a îndemnat să ne înteţim goana. Am ajuns cu sufletul la gură.

Cu toate că mă aşteptam la aşa ceva, am rămas pironit locului. Pluta dispăruse. Pe apa liniştită a golfului mai pluteau doar trei buşteni şi cîteva căpătîie de saule şi parîme. Am ocolit golful spre ţărmul oceanului. Departe de mal, ici şi colo, se legăna cîte un trunchi purtat de ape.

M-am întors lîngă Maho şi Dulu care, parcă, nu-şi credeau ochilor. Am oftat şi i-am bătut uşor pe umeri. Şi pentru prima oară n-au făcut nici o mişcare de fereală; ci s-au lăsat binişor la picioarele mele ca doi copii nefericiţi.

Dacă pierdusem pluta, simţeam că în schimb cîştigasem altceva; şi ceea ce cîştigasem era mult mai de preţ.

Dar răgazul a fost destul de scurt, fiindcă în spatele nostru s-a auzit rîsul cîrîit. Părea mai batjocoritor ca oricînd. Ne-am întors cîteşitrei ca la comandă. La vreo douăzeci şi cinci de paşi, lîngă un tufiş după care stătuse ascuns, se ridicase Ahmed cu arma în mînă, gata să tragă în orice clipă.

Carabina mea se găsea în iarbă, la trei paşi, aşa că am rămas neclintit; în schimb băieţii, aflaţi la picioarele mele, s-au răsucit ca două zvîrluge rostogolindu-se în dreapta şi în stînga. Ahmed, surprins, a tras în Maho, dar plumbul a zdrelit numai colţul pietrei după care băiatul îşi pitise capul. Arabul a înjurat zdravăn pe limba lui şi apoi mi-a strigat batjocoritor:

— Straşnici viteji! Îşi ţin nasurile în ţărînă!

Kuky, întărîtat, îl lătra la doi paşi. Fără să ne slăbească din ochi, Ahmed i-a tras o lovitură de picior în piept. Cîinele s-a îndepărtat schelălăind. Priveam învrăjbit.

— Cum vezi, lucrurile nu se potrivesc întotdeauna după cum ţi-e pofta, a continuat arabul. Credeai că Ahmed e un adormit? Ţi-am spus, şi nu o dată, dacă te prind că încerci să mă înşeli, te împuşc! Singur ţi-ai făcut-o!

Şi a săltat arma spre umăr.

— la seama, Ahmed, carabina mai are doar un cartuş, i-am strigat la rîndu-mi, aşa că nu mă poţi ucide decît pe mine! Pe ceilalţi doi va trebui să-i înfrunţi în luptă dreaptă.

I-am arătat pe băieţii care erau ca lipiţi de pămînt.

— Luptă dreaptă? Cu cine? Cu viermii ăştia? a rîs el batjocoritor. Uiţi că am şi briceagul?! Te încredinţez că ştiu să-l mînuiesc tot atît de bine. Dar nu va fi nevoie, mă vor asculta ca doi mieluşei. Cu tine însă e altă poveste!

Şi a pus încet arma la ochi.

Începusem să cred că îmi încheiasem socotelile pe lumea asta. Dar, înainte ca plumbul să pornească din ţeavă, dintr-o parte a zburat o piatră care l-a pălit în umăr făcîndu-l să scape arma din mîini. Din cealaltă parte a doua piatră l-a lovit în piciorul beteag. Maho şi Dulu ţintiseră fain! Ahmed a scos întîi un ţipăt, apoi o înjurătură şi, cu chipul strîmb de durere, a încercat să ridice arma; însă mai iute am fost eu. Ţinîndu-l sub bătaia carabinei mele i-am strigat:

— Nu încerca s-o ridici, că trag!... Ai avut dreptate, Ahmed, lucrurile se mai potrivesc uneori şi altminteri!

Băieţii, acum în picioare, se înarmaseră cu alte pietre, gata să le ţintească iarăşi. Le-am făcut semn să le lepede. M-au ascultat, însă, prevăzători, le-au azvîrlit alături, ca la nevoie să le aibă la îndemînă. Ahmed, gemînd, şedea chircit pe vine acoperindu-şi capul cu braţele ca să şi-l ferească.

Toată istoria asta mi se părea acuma tare caraghioasă.

— Ahmed, apropie-te cuminte ca să stăm de vorbă, i-am spus.

S-a ridicat încet şi a venit spre noi şchiopătînd şi frecîndu-şi umărul lovit. I-am făcut semn să stea jos şi m-am aşezat în faţa lui, cu arma pe genunchi. Băieţii de o parte şi de cealaltă a noastră, în picioare, ne urmăreau cu încordare. Ahmed a sucit capul spre ei, privindu-i cu ură.

— Mi-o plătiţi voi! a şoptit el.

— Ţi-am spus că vreau să stăm de vorbă ca oamenii. Dacă nu, pot vorbi şi pe limba ta! i-am strigat.

— Bine, bine...

Mi-am domolit glasul, dar l-am păstrat hotărît.

— Priveşte-mă în ochi, Ahmed, şi destupă-ţi bine urechile: Să ştii că pluta n-am făcut-o ca să pescuiesc aurul tău blestemat. Să-l stăpîneşti sănătos dacă e al tău şi dacă vei putea vreodată să-l scoţi la lumină. Pluta am trudit-o ca să ajung la insula aceea care se zăreşte la nord. Poate că e locuită... Dacă nu, poate e şi mai bine... Voiam să iau cu mine pe băieţii ăştia doi. Negustorii de sclavi, cînd vor sosi, ni-i vor cere ca pe un bun al lor şi va trebui să-i predăm; nu avem încotro, altminteri ne vor semăna oasele pe aici.

— Şi cu mine ce aveai de gînd? m-a întrebat Ahmed privindu-mă pieziş.

— Pe tine te-aş fi lăsat aici, să te descurci cu aurul tău şi cu negustorii aceia. Eşti destul de iscusit şi ştii cum să-ţi potriveşti socotelile. Negustor cu negustor se împacă.

— Şi de ce să nu-i dăm? m-a întrebat Ahmed arătîndu-i pe băieţi.

— Uite, vezi, asta e mai greu să-ţi explic. Ca să înţelegi ţi-ar mai trebui, pe lîngă minte, şi niţică inimă; şi marfa asta, după cîte ştiu, n-o ai... Am respirat adînc şi am continuat: închipuieşte-ţi că întru amintirea şi pomenirea prietenilor mei înecaţi din pricina butoaielor şi lăzilor tale afurisite, şi ca mulţumire că nu m-au înghiţit şi pe mine apele, mi-am pus în gînd să-i scap pe băieţii ăştia de robie. Da, să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să nu-i dau pe mîinile casapilor!

Am răsuflat iarăşi adînc şi am tăcut. S-a aşternut o linişte îndelungată. Maho şi Dulu şedeau neclintiţi ca mai înainte. Ahmed îşi freca mereu cînd umărul, cînd piciorul şi clipea des. Într-un tîrziu a mormăit mai mult ca pentru sine:

— Cum pot să ştiu că nu-i iarăşi o înşelătorie?

Am clătinat din cap.

— E rău, Ahmed, dacă n-a mai rămas în tine nici un dram de încredere şi omenie!

— Totuşi...

— Nu fi prost, Ahmed! Gîndeşte-te, dacă aş fi urmărit să te prad, nu te lăsam să-mi încurci socotelile; de mult ţi-aş fi făcut de petrecanie!

M-a privit lung, părea că chibzuieşte. I-am luat-o înainte.

— Uite, Ahmed, de data asta eu te chem la un tîrg: Ne refacem pluta şi ne laşi să plecăm. Cum ne va fi norocul!... În schimb, eu renunţ la partea mea, la cei zece la sută, precum ne-a fost învoiala.

A rîs cu viclenie privindu-mă dintr-o parte.

— Şi dacă te trădez, spunîndu-le negustorilor unde vă aflaţi?

— Atunci le spun şi eu ce se găseşte în apă, la două mile de coastă.

Iarăşi a tăcut şi a cumpănit.

— Şi dacă rămînînd pe-aici, prin apropiere, scoţi aurul înainte de întoarcerea mea?

— Cam greu să pot face asta cu o plută şubredă şi numai cu doi băietani.

— Treaba nu e tocmai limpede, a mormăit el rămînînd iarăşi pe gînduri.

— Vom limpezi-o noi pînă la urmă cum e mai bine, i-am spus ridicîndu-mă în picioare. Hai, du-te de-ţi ia arma şi să mergem, că ne prinde noaptea pe-aici.

S-a ridicat cu greu, gemînd şi aruncînd priviri închiondorate băieţilor. Aceştia au sărit în lături speriaţi şi căutînd cu privirea pietrele, dar le-am făcut semn să se liniştească. Ahmed s-a dus să-şi ia carabina şi cînd s-a întors către noi a rămas locului cu privirile holbate spre ocean.

În larg, de data asta spre vest, se legăna pe valuri o corabie.

Da, aceştia erau stăpînii. Sosiseră!

PARTEA A DOUA

Noi, patru... şi ceilalţi, paisprezece

CAPITOLUL VI

UNEORI E NEVOIE ŞI DE PUŢINĂ ŞIRETENIE

Am pornit spre cetăţuie în goana mare cu Maho şi Dulu după mine. Suişul l-am făcut tot atît de repede precum coborîsem cu două ore înainte. Ahmed n-a putut ţine pasul cu noi şi a rămas în urmă. Ajunşi sub platformă, am luat ranga ascunsă.

Cu toate că-mi simţeam sufletul la gură, pe drum am ticluit planul. Ştiam că cei care sosiseră nu puteau debarca decît a doua zi dimineaţă. Era pe înserate şi pînă ar fi ocolit insula s-ar fi lăsat demult noaptea. În afară de asta, trebuiau să se strecoare cu cea mai mare grijă, acea zonă a oceanului fiind mai puţin adîncă şi cu colţi primejdioşi la fund; doar acolo naufragiasem noi. În sfîrşit, gura golfului robilor fiind destul de strîmtă, nu putea fi trecută decît cu multă precauţie, ziua.

Toate acestea s-au adeverit, căci aruncîndu-mi ochii spre larg am văzut că vasul ancorase. Aşadar aveam înainte o noapte întreagă şi o bună parte din dimineaţă.

Cînd a ajuns şi Ahmed în cetăţuie, lac de năduşeli şi împle-ticindu-se pe picioare de atîta alergătură, noi începuserăm demult lucrul.

— Eşti nebun? Ce vrei să faci? mi-a strigat el gîfîind.

— Ceea ce trebuie. Altceva nu ne mai rămîne!

Şi le-am făcut semn băieţilor să dea zor.

— Dar asta poate să însemne pieirea noastră!

— Sau, poate, izbăvirea. Nu se cîştigă nimic, niciodată, fără o fărîmă de primejdie. O ştii destul de bine şi tu.

— Sîntem doar doi... pe ăştia nu-i numărăm, că nu le poţi pune arma în mîini! Cum să ţinem piept atîtora?

— Sîntem patru, Ahmed, şi avem o poziţie cum nu s-ar putea mai bună. Îi putem înfrunta.

— Pe mine să nu pui temei! mi-a spus-o el retezat.

— Prea mult n-am pus niciodată.

— Eu nu lupt! a încheiat Ahmed.

— Nici nu ţi-o cer, am oftat eu. N-ai decît să rămîi deoparte. Dar să fim înţeleşi: Dacă încerci vreun vicleşug sau ne trădezi în vreun chip, îţi voi plăti cu aceeaşi măsură. Ştii bine ce vreau să spun.

Ahmed m-a privit crunt, apoi s-a lăsat pe o piatră cu capul între mîini. Ai fi crezut că e tare amărît, chiar deznădăjduit, ştiam însă că se aşezase astfel ca să chibzuiască în voie mijlocul prin care ar fi putut ieşi din încurcătură.

Noaptea se lăsase demult. Luna, la trei sferturi, o făcea destul de străvezie. Dinspre nord-est se simţea briza uşoară a musonilor. Am rămas o clipă pe loc, respirînd adînc, apoi m-am dus să pun şi eu mîna alături de băieţi. Aceştia lucraseră cu sîrguinţă.

Cu ajutorul răngii am rostogolit cîţiva bolovani mari pînă în buza punţii; pe urmă am cărat de pe terasă şi de pe platformă bolovani mai mici, aşezîndu-i unii peste alţii pînă am ridicat un zid înalt de peste un metru şi jumătate. Capătul punţii dinspre terasă era, astfel, stăvilit de o baricadă trainică. Printre cele cîteva ochiuri lăsate înadins între pietre se putea trage cu uşurinţă în oricine ar fi încercat să se apropie; iar puntea, aşa lungă şi îngustă cum era, nu îngăduia trecerea mai multor oameni deodată.

Cînd am isprăvit treaba asta eram istoviţi, însă lucrul nu se încheiase aici. Zidul trebuia prelungit de-a lungul marginii de sud-est a terasei, pînă la cele două stînci înalte, aflate pe nişte pinteni ce ieşeau în afară. Numai în chipul ăsta terasa ar fi fost cu totul ferită de tirul, ba chiar şi de privirile celor care s-ar fi aflat pe platformă în faţa noastră; în schimb, aceştia, neavînd după ce să se adăpostească, ar fi fost la cheremul armelor noastre.

Da, aveam o poziţie strategică cum nu se putea mai bună.

Răgazul de odihnă a fost scurt. În vreme ce băieţii se apucaseră din nou de lucru, eu am scos din hrubă carabinele şi lădiţele cu muniţie şi le-am cărat în spatele zidului principal.

Ahmed se plimba de-a lungul şi de-a latul terasei, urmărind pe furiş munca noastră. M-am alăturat iarăşi de băieţi ca să le dau ajutor; însă, cu coada ochiului, nu-l slăbeam pe Ahmed. Părîndu-i-se pesemne că nu e luat în seamă, s-a

apropiat binişor de una din lădiţe şi şi-a îndesat în buzunar un pumn de cartuşe. Am aşteptat puţin, apoi, părăsind lucrul, am pornit agale spre butoiul cu apă, ca şi cînd aş fi voit să-mi potolesc setea. Ajuns în mijlocul terasei, m-am aplecat şi am luat, de pe locul pe care şi-o lăsase, arma. Pe urmă, tot domol, m-am apropiat de el. Se prefăcea că priveşte cerul.

— Lasă luna şi stelele, i-am spus, şi dă-mi cartuşele!

— Ce cartuşe? s-a mirat el.

— Hai, hai, repede! Cartuşele pe care le-ai vîrît adineauri în buzunar! i-am răspuns ridicînd de astă dată glasul.

— Sînt pentru arma mea...

— Ce să faci cu ea dacă nu lupţi?

— Ea mea! s-a încăpăţînat el.

— Tu nu mai ai armă. Nu-ţi mai e îngăduit s-o porţi; şi nici să te apropii de punte şi de întărituri.

— Asta înseamnă...

— Întocmai. Cel „neutru” se cade să se ţină departe de cei care se bat. Şi neînarmat. Vei rămîne de-aici înainte în sala mică. N-ai voie s-o părăseşti. Ţi se va aduce acolo totul, raţia ta de pesmeţi şi apă.

— Raţie?

— Aşa e la război.

A început să tremure.

— Ascultă, Ted!... a strigat el.

— Tu trebuie să asculţi! i-am retezat-o scurt. Acum eu hotărăsc. La cea mai mică nesupunere te socotesc trădător şi te pun la zid. Tot ca la război! Hai, stînga-mprejur, cu direcţia sala mică! i-am comandat eu milităreşte.

Ahmed a încercat să mai spună ceva, dar s-a înecat şi şi-a înghiţit vorba.

— La un singur lucru nu ai raţie: la gin. Vezi că butoiaşul a rămas în hrubă, ia-l în primire.

Mi-a aruncat o căutătură lungă, de parcă în clipa aceea m-ar fi văzut pentru întîia oară şi a pornit în direcţia pe care i-o arătasem cu mîna întinsă.

— Stai! i-am strigat cînd ajunsese la intrarea în sala sclavilor.

S-a întors ascultător.

— Briceagul!

După ce mi l-a întins, şi-a urmat drumul şi a dispărut între stînci.

Băieţii mă priveau cu ochi lucitori de mulţumire, îndepărtarea lui Ahmed era pe placul lor; însă eu ştiam că socotelile cu arabul nu erau încheiate, că voi mai avea multe necazuri cu el. Nu era omul care să uite o umilinţă şi nici acela care să renunţe la plăcerea răzbunării. Deocamdată însă, lucrurile fuseseră lămurite în folosul meu.

Am isprăvit lucrul către zori. Făcuserăm o muncă a naibii de istovitoare. Aveam mîinile zdrelite şi abia ne mai ţineau picioarele. Cînd le-am făcut semn băieţilor că treaba era sfîrşită, s-au lăsat uşurel lîngă ultima piatră cărată, au pus capul jos şi au adormit de îndată ca doi prunci după baie.

Eu m-am aşezat pe o lădiţă, între arme, lîngă baricada principală. Nu voiam să adorm. L-am chemat pe Kuky lîngă mine şi am încercat să depăn din nou în minte tot ce mai aveam de făcut...

***

Cînd m-am trezit soarele era sus. Băieţii dormeau încă pe locurile lor. Kuky şedea liniştit, la doi paşi, cu botul pe labe. Am sărit în picioare şi am dat fuga către marginea vestică a terasei. Corabia dispăruse. M-am suit pe stînci şi am zărit-o la cîteva mile spre nord, dînd ocol insulei. Am coborît, am luat o armă şi am intrat tiptil în sala sclavilor, apoi în aceea a stăpînilor. Ahmed sforăia pe culcuşul lui cu o sticlă goală alături. Ce noroc! M-am gîndit ce s-ar fi putut întîmpla dacă arabul n-ar fi fost ademenit de băutură şi ar fi dat peste noi pe cînd dormeam.

Am intrat în hrubă şi am scos afară o velă. Ahmed se întoarse pe partea cealaltă. Am dus vela pe terasă şi am tăiat cu briceagul din ea două bucăţi mari, pătrate, cît două cearceafuri.

Nu aveam încotro, trebuia să-i trezesc pe băieţi. Dar nu m-am apropiat bine de ei că au sărit sprinteni în picioare. Mi-am arătat pîntecele şi le-am zis:

— Mîncare.

— Mîncare, mîncare! au repetat ei.

Am legat între ele colţurile unei bucăţi de velă ca o boccea şi am spus:

— Multă mîncare.

— Multă, multă! au repetat ei iarăşi.

— Multe banane... am continuat.

— Banane, banane!

— Multe cocos...

— Cocos, cocos...

— Multe alune...

— Alune, alune!

— Mult manioc, am încheiat.

— Manioc, manioc! au spus ei în cor aşa cum le era obiceiul.

Pînă aici eram înţeleşi. După aceea i-am tras după mine sus pe stîncă şi le-am arătat corabia care acum făcea cotul spre sud. Prin semne şi cu ajutorul vorbelor pe care le ştiau, i-am îndemnat să se grăbească să aducă de pe coasta cea mai apropiată toate cele înşirate mai înainte. La început s-au codit, dar, după ce le-am făcut semne să se liniştească şi să înţeleagă că nu era nici o primejdie şi că au tot timpul cît corabia se afla încă în larg, şi-au spus ceva pe limba lor, au înşfăcat bucăţile de velă, au sărit zidul punţii – destul de anevoie, ceea ce m-a bucurat – şi în cîteva minute s-au făcut nevăzuţi în spatele platformei.

M-am aşezat sub baricada mare, am luat pe rînd fiecare armă, am curăţit-o şi am încărcat-o. Cînd eram în mîini cu ultima, în pragul sălii sclavilor s-a ivit Ahmed.

— Rămîi acolo! i-am strigat.

Ahmed, ascultător, n-a mai înaintat. S-a aplecat peste butoiul cu apă de alături, a făcut mîinile căuş, a sorbit cu nesaţ cîteva guri, apoi şi-a stropit faţa şi s-a aşezat pe o piatră lîngă butoi. Simţeam că-i frămîntă ceva. Şi nu m-am înşelat, căci după un timp mi-a spus potolit:

— Ted, aş vrea să-ţi vorbesc...

Am luat carabina şi m-am apropiat.

— Te ascult.

— M-am gîndit îndelung azi-noapte... a început el, privindu-mă.

Nu mi-am putut stăpîni un zîmbet aducîndu-mi aminte de sticla goală de lîngă el. Ahmed a băgat de seamă.

— Nu, n-am băut mult... nici un sfert de sticlă, s-a grăbit el să mă încredinţeze.

— Lasă asta şi spune, l-am îndemnat.

— Da... M-am gîndit şi m-am hotărît să fiu alături de voi... N-am încotro... în negustorii aceia nu mă pot încrede, m-ar jefui... Numai cu tine pot face treaba.

La început n-am înţeles unde voia să ajungă, însă eram sigur că mocnea ceva.

— Şi? l-am întrebat.

— Şi... asta e... Vreau să lupt împreună cu voi. Pe băieţi nu prea poţi pune temei... nu ştiu să tragă. E altceva cînd în loc de una sînt două guri de foc. Amîndoi laolaltă le-am putea ţine piept. Şi pînă la urmă, văzînd că nu-i chip să ne răzbească, se vor lăsa păgubaşi, mi-a spus el cu o crescîndă şi neaşteptată înflăcărare.

L-am privit lung, începusem să pricep.

— Cu alte vorbe, ai vrea să-ţi dau o armă, nu?

— Nu, nu acum, a zis el repede. Cînd va fi nevoie, cînd va trebui să ne batem!

Mă dumirisem.

— Bine, să mă mai gîndesc. Deocamdată întoarce-te unde ţi-e locul.

S-a ridicat şi a dispărut între stînci. Şi, privind în urma lui, am pufnit în rîs fără să vreau. Parcă naiba îmi strecurase deodată în cap o şotie. Da, cînd va sosi timpul, îl voi pune pe Ahmed la încercare!

M-am suit pe una dintre stîncile de pe marginea estică a terasei. De acolo se zărea destul de bine golful robilor. Corabia se apropia încet şi cu grijă de gura lui. Era o corabie uşoară, dintre acelea cărora li se spunea „ţipari”. Neputînd lua încărcături prea mari, erau întrebuinţate îndeobşte la transporturi uşoare şi grabnice.

Am coborît. Ştiam că de-aici în două ore avea să înceapă tontoroiul.

Maho şi Dulu s-au întors cu boccelele doldora. Am pus totul la răcoare în hrubă. Hrana trebuia să ne ajungă cît mai mult, căci nu ştiam cîtă vreme vom rămîne zăvorîţi în cetăţuie. În

primele zile vom mînca cele aduse de băieţi, pesmeţii îi vom păstra pentru mai tîrziu.

Ştiam că ar fi fost foarte greu să-i pot hotărî pe băieţi să tragă, însă trebuia neapărat să-i învăţ cel puţin să încarce armele, ca la nevoie să-mi fie date la îndemînă. La început n-au voit nici măcar să le atingă. Mi-am pierdut mult timp pînă să-i hotărăsc. Primul care şi-a luat inima în dinţi a fost Maho. O făcea însă cu stîngăcie, de parcă îl frigea arma la mîini.

M-am urcat din nou pe stîncă să privesc. Corabia ancorase în mijlocul golfului. Nu puteam zări prea bine din pricina depărtării, dar mi s-a părut că fusese lăsată la apă o barcă.

Am coborît la baricada din faţa punţii şi printre ochiurile dintre bolovani am scos ţevile armelor către platformă, sprijinindu-le paturile între pietre. Opt ochiuri, opt arme. Pe a mea am păstrat-o în mîini. Desigur că de afară se vedeau destul de bine ţevile lungi şi lucitoare, ceea ce putea da de bănuit că în spatele baricadei, lîngă fiecare armă s-ar găsi şi cîte un om care s-o mînuiască.

Mi-am reluat locul la postul de observaţie şi am aşteptat mai puţin decît socotisem. La marginea platformei s-au ivit mai întîi trei capete, apoi trei oameni care suiau cărarea sclavilor.

Am coborît cu fereală şi am continuat să-i urmăresc printr-un ochi al baricadei, pe lîngă ţeava unei arme. Erau trei vlăjgani. Nu se grăbeau. Unul părea să fie conducătorul lor, căci păşea mai semeţ. Purtau tricouri marinăreşti şi pe cap pălării de pai cu borurile mari, ca să le ferească feţele de soare. Nu erau înarmaţi. Vorbeau şi rîdeau tare. Mi s-a părut că prind cîteva cuvinte englezeşti.

Ajunşi în mijlocul platformei s-au oprit surprinşi. Zăriseră baricada. Au schimbat cîteva cuvinte între ei şi au înaintat cu grijă. Cu cît se apropiau cu atît nedumerirea lor sporea. Cînd au ajuns la douăzeci de paşi de punte, Kuky, de care uitasem, a început să latre. M-am ridicat numaidecît în picioare deasupra baricadei cu arma în mîini.

— Înapoi! le-am strigat poruncitor. Dacă mai faceţi un pas, tragem!

Au rămas pironiţi în loc cu gurile căscate.

— Hai, dos la faţă; şi cît mai repede! le-am strigat din nou.

— Cine sînteţi voi? m-a întrebat cel mai voinic, venindu-şi primul în fire.

— Stăpînii acestor locuri! i-am răspuns eu ţanţoş.

— Dar noi... a încercat al doilea să spună.

— Acum sîntem noi! i-am retezat-o eu scurt. Pînă mîine în zori ridicaţi ancora şi vă duceţi încotro ştiţi!

— A, nu, nu merge aşa, nu primim noi ordine de la oricine! a prins limbă cel din mijloc, amintindu-şi că se cuvenea să dea pildă de semeţie. Mai întîi trebuie...

Am slobozit un cartuş pe deasupra capetelor lor. Glasul cutezătorului s-a curmat şi cîteşitrei s-au aruncat cît ai clipi cu burţile de pămînt.

— Dacă mai crîcniţi, le-am strigat, toate armele vor trage în plin! Hai, luaţi-vă iute tălpăşiţa!

S-au ridicat toţi ca la comandă şi fără să mai zică ceva au luat-o la picior, făcîndu-se curînd nevăzuţi în dosul platformei.

Am coborît. Maho şi Dulu erau ghemuiţi la pămînt şi tremurau. Din pragul sălii sclavilor ne privea Ahmed.

— Ce cauţi aici? i-am strigat. Înapoi la locul tău! Şi am tras al doilea foc peste capul lui. A ţîşnit într-o parte şi a pierit şi el.

Puteam fi mulţumit, întîia înfruntare cu noii sosiţi se încheiase în cîştigul meu. Dar ce se va întîmpla de-aici înainte? Era lesne de înţeles că negustorii nu vor renunţa uşor la sălaşul lor. Corabia era, fără îndoială, încărcată cu sclavi şi nu aveau unde să-i adăpostească pînă la sosirea altui transport, sau pînă să fie îmbarcaţi pentru ultimul lor drum. Aşadar oamenii aceştia vor face tot ce le va sta în putinţă ca să pună mîna pe cetăţuie. Necazurile nu începuseră încă.

Băieţii au copt manioc iar eu am împărţit hrana în raţii egale. I-am dus lui Ahmed ceea ce i se cuvenea. I-am pus mîncarea mai la o parte, fără să scot o vorbă. Cînd am dat să plec, l-am auzit spunîndu-mi:

— Să ştii, Ted, că n-am de gînd să te înşel. Ţi-am vorbit cinstit. Cînd vei avea nevoie de ajutor, cheamă-mă.

— Bine, i-am răspuns. Şi am plecat repede.

După amiază, la puţin timp după încetarea ploii, a apărut pe platformă un pîlc de oameni. I-am numărat, erau nouă, de data asta înarmaţi. S-au oprit în mijlocul platformei, ceea ce însemna cam la trei-patru sute de paşi de noi. Opt oameni au

rămas acolo, lîngă brîul de bolovani şi colţuri de stîncă; al nouălea, unul mai scund şi dolofan, s-a apropiat de noi fluturînd deasupra capului o zdreanţă albă. Cînd a ajuns la vreo douăzeci şi cinci de paşi de punte, am ridicat capul peste zid şi i-am strigat:

— Rămîi pe loc! Cine eşti?

— Secundul vasului, mi-a răspuns el oprindu-se. Dar tu?

— Secundul comandantului fortăreţii. Ce pofteşti?

— Sînt sol. Vreau să stau de vorbă cu şeful tău.

— Nu trece nimeni peste baricadă! N-avem nevoie aici de iscoade. Vorbim aşa cum ne aflăm. Spune-mi mie ce ai de spus, şi repede că n-am timp, i-am zis cu glas morocănos.

— Cum aţi ajuns aici? Insula asta e a noastră.

— A voastră? Dar cine sînteţi voi?

— Da, a noastră! a repetat el ridicînd glasul şi fără să-mi răspundă la întrebare. Noi o stăpînim, şi de multă vreme!

— N-aş crede. Am găsit-o pustie. Aveţi vreo patalama la mînă care să dovedească ce spui?

— Dar aţi găsit înăuntru hrană şi arme... ceea ce însemna că locul fusese rostuit de altcineva mai înainte.

— Şi ce-i cu asta? Ce însemnătate are? Locul e al celui care stă şi rămîne pe el. Aşa a fost de cînd lumea. De ce aţi părăsit-o?

M-a privit chiorîş. Îmi dam seama că începuse să-şi piardă răbdarea. Am întins pe nesimţite cînd un picior, cînd celălalt şi cu vîrful degetelor am împins binişor paturile celor două arme mai apropiate, bălăbănindu-le astfel ţevile în afară, ca să se creadă că se află trăgători lîngă ele. Şiretlicul s-a prins, căci rotofeiul din faţă s-a potolit deîndată.

— Vreau să vorbesc cu stăpînul tău, a mormăit el. Cu tine văd că nu-i chip să mă înţeleg.

— Cu el mai puţin. E încăpăţînat ca un catîr şi iute foc la mînie.

— Totuşi...

— Nu-l pot sîcîi cu toate fleacurile. Abia s-a ospătat şi acum stă tolănit cu burta în sus. Cînd şade în chipul ăsta e bine să-l laşi în pace!

Vorbele mele l-au înfuriat din nou.

— Ascultă, băiete, pe mine să nu mă iei aşa! N-am timp de pierdut cu palavrele tale!

Am întors capul în spate şi am poruncit celor bănuiţi că s-ar afla lîngă arme:

— Gert, Selim, Gino! văd că flăcăul ăsta a început să se obrăznicească. Dacă se mai răţoieşte o dată la mine îi găuriţi bătăturile fără să mai aşteptaţi îndemnul meu!

Omul din faţă s-a potolit iarăşi ca prin farmec.

— Atunci ce să-i spun căpitanului? m-a întrebat.

— Ce i-au spus şi ceilalţi trei isteţi dinaintea ta: Să-şi ia tălpăşiţa de-aici cît mai degrabă, pînă nu-i sare ţîfna şefului. Altfel iese cu bucluc marc!

Mi-a aruncat o căutătură urîtă, a făcut stînga-mprejur şi a plecat grăbit către ai săi.

Cîştigasem şi a doua înfruntare. Mă întrebam însă cu îngrijorare cît îi mai puteam păcăli aşa? Joaca asta nu putea ţine la nesfîrşit, odată şi odată vor simţi cum stau lucrurile, doar erau oameni trecuţi prin ciur şi prin dîrmon.

Am coborît. Maho şi Dulu mă priveau cu ochi speriaţi. Le-am zîmbit, făcîndu-le semn să se liniştească. Nu trebuia să-mi simtă îngrijorarea.

M-am uitat printr-un ochi al baricadei. Dolofanul ajunsese la oamenii lui şi acum şedea la sfat, mai la o parte, cu o namilă de bărbat, desigur căpitanul. Mătăhălosul a făcut semn unuia, i-a spus ceva şi acesta a pornit în goană devale.

Eram încredinţat că nu vom avea o noapte prea tihnită.

CAPITOLUL VII

ÎNCERCAREA LUI AHMED

Către seară nu mai rămăsese pe platformă, lîngă brîul de pietre, decît un singur om; însă bănuiam că ceilalţi se aflau prin apropiere, desigur sub buza platformei, feriţi de privirile noastre. Neştiind cîţi potrivnici au în faţă, era firesc să-şi ia şi ei toate măsurile.

Deocamdată nu ne păştea nici o primejdie, aşa că am împărţit raţiile şi am mîncat cu toţii. După aceea l-am pus pe Maho de veghe, iar eu împreună cu Dulu am mers în sala stăpînilor, să scoatem salteaua mea de frunze şi o velă ca să ne aşternem culcuşul de noapte sub baricadă, lîngă arme.

— Ia şi de la mine, m-a îndemnat Ahmed binevoitor. Voi sînteţi trei... mie mi-ajunge jumătate.

— Nu e nevoie, i-am răspuns, pe saltea moale te prinde somnul mai uşor.

Ceea ce mă neliniştea era că cerul se înnourase. Luna sta ascunsă ivindu-se doar în răstimpuri; pe deasupra se stîrnise şi un vînt puternic. Din aceste pricini nu puteam vedea şi nici auzi bine ce se petrece în faţa noastră. Atacul, dacă avea să pornească în acea noapte, nu putea începe decît prin surprindere, după miezul nopţii, atunci cînd duşmanul e moleşit de oboseală şi cu atenţia mai puţin trează. Aşa aş fi făcut şi eu în locul lor.

În primele ore i-am pus de veghe, la cîte un ochi, pe Maho şi Dulu. Eu m-am trîntit pe vraful de frunze, între ei, cu spatele rezemat de un bolovan şi cu Kuky alături. Băieţii aveau auzul şi ochii mult mai ageri decît mine. Mai puneam temei şi pe simţul cîinelui.

Am încercat să aţipesc, însă somnul nu se lipea de mine. Şi stînd aşa, cu ochii pe cer şi urmărind jocul de-a ascunselea al lunei, mi se învălmăşeau prin minte fel de fel de gînduri, despre mine, despre băieţi, despre Ahmed... Desigur că şi el sta acum de veghe... Şi, deodată, în cap mi-a ţîşnit iarăşi gîndul acela năstruşnic. Am întins mîna, am luat din lădiţa cu muniţii două cartuşe şi, după ce le-am meşterit cum trebuia, le-am vîrît în buzunar.

Cînd am socotit că ne aflăm la miezul nopţii, le-am făcut semn băieţilor să se întindă pe frunze în locul meu şi am trecut de strajă lîngă unul dintre ochiuri, cu Kuky în braţe. Vîntul se înteţise şi luna se pitise bine în nori. Abia dacă zăream capătul celălalt al punţii.

După vreo oră şi jumătate a început ploaia. Mai rău nici că se putea! Cu toate că nu era prea deasă, nu mai zăream nici la cinci paşi înainte. Bineînţeles că nu ne era îngăduit să ne acoperim cu vela. Şedeam cîteşitrei nemişcaţi sub răpăiala stropilor calzi şi apa şiroia pe noi cu nemiluita. N-aş fi putut spune că duşul era neplăcut, însă venise la timp nepotrivit.

N-a trecut mult şi Kuky a ciulit urechile mîrîind înfundat. M-am străduit să străpung cu privirile întunericul şi perdeaua de ploaie, dar n-a fost chip. Kuky a mîrîit iarăşi cu urechile în sus. Fără îndoială că în faţa mea se petrecea ceva. Cu arma în mîini şi cu ochii ţintă înainte, l-am împins cu piciorul pe unul dintre băieţi. Au sărit amîndoi deodată.

Ploaia se mai domolise. În scurtul răstimp dintre două vîrtejuri de vînt, mi s-a părut că aud ceva neobişnuit, un zgomot ca de pietre rostogolite şi o icneală surdă. Kuky a adeverit că nu mă înşelasem, căci a început să latre din răsputeri. Am ţintit în faţa mea, cam pe unde bănuiam că începe puntea şi am tras două focuri unul după altul. Am trecut repede la arma de alături şi am slobozit alte două focuri. Apoi încă două. Armele descărcate le înmînam băieţilor ca să le încarce din nou şi să le aşeze la locurile lor. La al şaptelea foc am auzit un geamăt şi o înjurătură. Nu mai încăpea vorbă că nimerisem pe unul. Am mai tras trei cartuşe la rînd. Tocmai atunci luna străbătea un nor mai străveziu şi am zărit, la cîţiva paşi de punte, nişte mogîldeţe care se trăgeau îndărăt de-a buşilea, tîrînd după ele o altă mogîldeaţă, pe cel lovit.

Aş fi putut lesne să mai dobor unul sau doi, erau ţinte uşoare; dar m-am mulţumit să le strig cu mîna pîlnie la gură:

— Mai încercaţi, iepurilor, dacă vă vine la socoteală! Pînă mîine dimineaţă vă jupuim pe toţi!

Au răspuns cu cîţiva plumbi care s-au strivit de bolovani. În acelaşi timp, în dreapta mea au răsunat două bubuituri de miau ţiuit urechile.

Maho îşi luase inima în dinţi şi se hotărîse să tragă şi el. Acum rămăsese ca încremenit, cu ochii închişi şi cu mîinile încleştate pe armă. Cînd a deschis ochii, mi-a aruncat o căutătură uimită şi speriată de parcă nu-i venea să-şi creadă singur. Alături, Dulu părea la fel de zăpăcit de isprava fratelui său. Le-am zîmbit şi l-am bătut pe umeri pe trăgător, în semn de încurajare şi preţuire. Şi-a umflat pieptul cu mîndrie, iar Dulu aproape că nu-şi mai încăpea în piele.

Puteam fi mulţumit, baricada şi locurile de ochire se dovediseră straşnice. Ne puteam încumeta. Maho, chiar dacă trăgea orbeşte, într-aiurea, tot era un cîştig: ne înmulţea focurile, făcîndu-i pe cei din faţă să creadă că sîntem numeroşi.

Eram încredinţat că ne vor da pace în restul nopţii. Înţeleseseră, desigur, că orice încercare asemănătoare era zadarnică, ba chiar împotriva lor. Fără îndoială că vor căuta alte mijloace.

Ne-am tolănit pe frunze. Cerul se limpezise şi luna strălucea deasupra noastră de toată frumuseţea. Băieţii mă priveau în tăcere, încrezători, ceea ce îmi sporea şi mie încrederea.

Mă înşelasem numai pe jumătate. Chiar dacă în noaptea aceea nu avea să se mai încerce un atac, tot urma să se întîmple ceva.

Făcuserăm de strajă cu schimbul, îngăduind astfel fiecăruia cîte un pui de somn. Înainte de ivirea zorilor, tocmai cînd îmi venise şi mie rîndul la mica porţie de odihnă, m-am pomenit cu Dulu, care era de veghe, că mă zgîlţîie de umeri chemîndu-mă în şoaptă:

— Ted, Ted!

M-am ridicat repede şi am privit către locul arătat de băiat. La început n-am putut zări nimic, luna apusese şi zorile nu se iviseră încă. Pînă la urmă am desluşit ceva, ceva ciudat: un bolovan mare şi albicios, de care nu-mi aminteam şi care, parcă, aluneca încet şi în răstimpuri, din mijlocul platformei către pintenul de stînci din dreapta, aflat la şaizeci-şaptezeci de paşi de punte. Am ţintit în bolovanul însufleţit şi am tras. Deodată a zburat în sus, ca o aripă mare, bucata de velă ce acoperise pe cel care se tîrîse de-a buşilea sub ea. Omul a

ţîşnit spre pintenul de stîncă, adăpostindu-se după el. Nu l-am nimerit nici cu al doilea foc.

Desigur că plănuia să se caţere în vîrful stîncii şi de acolo, de sus, cînd se va lumina, să iscodească tabăra noastră. Trebuia neapărat să-l împiedic. Dacă ar fi descoperit cît de firavi eram, cei din faţă şi-ar fi sporit îndrăzneala în încercările lor de a ne năpădi.

Am aşteptat îndelung, cu arma pregătită. Odată cu ivirea zorilor, omul a început căţărarea încet şi cu fereală. Prin spate nu se putea urca, stînca ridicîndu-se acolo ca un perete neted, ci numai pe laturile ce se aflau sub vederea noastră. Am aşteptat să ajungă într-un loc în care să fie nevoit să se descopere cît mai mult. Deşi distanţa era destul de mare, cînd a sosit clipa potrivită am ţintit în linişte şi am tras. Iscoada a scos un strigăt de durere şi s-a rostogolit jos; apoi, ţinîndu-se cu mîna de umărul rănit, a luat-o, ca vai de el, înapoi. Am mai tras un foc în sus, de sperietură. Eram mulţumit că izbutisem să-l rănesc numai. Pentru un timp nu mai putea fi nici o primejdie.

***

Cînd a răsărit soarele, l-am trimis pe Dulu să scoată din hrubă de mîncare. Cu toate că aveam o foame de lup, şi desigur că şi băieţii la fel, n-am mărit raţiile. Pe a lui Ahmed i-a dus-o Dulu. La întoarcere mi-a făcut semne că sînt chemat.

Am luat arma şi am pătruns în sala stăpînilor. Ahmed şedea cu fruntea între palme. Cînd m-a simţit a ridicat capul şi m-a privit lung. Părea obosit şi tras la faţă.

— Vrei să-mi vorbeşti?

— Da... a început el. Şi s-a oprit. Părea că încearcă să-şi adune gîndurile.

— Ei? l-am grăbit eu.

— Peste noapte am auzit împuşcături... în cîteva rînduri... Ce a fost?

— Au încercat să ne atace, dar i-am respins. Ce va mai fi, vom vedea.

— Sînt mulţi... şi trăgători buni, a oftat el. Pînă la urmă s-ar putea să vă răzbească.

— Cum ne va fi scris! i-am răspuns înălţînd din umeri.

M-a privit iarăşi lung, în ochi cu un fel de jale amestecată cu teamă. În sfîrşit, s-a hotărît să urmeze:

— Ascultă, Ted, vreau să-ţi cer ceva...

— Spune.

— Dacă nu primeşti să lupt lîngă voi, atunci... Şi s-a oprit din nou.

— Atunci?

— Leagă-mă!

— Ce să fac? l-am întrebat neînţelegînd din prima clipă.

— Leagă-mă... şi cît mai strîns... cu o saulă zdravănă.

— Să te leg? De ce?

— E mai bine!... Leagă-mă strîns de tot!... Numai atît îţi cer... N-ai dreptul să nu primeşti!

Vorbea din ce în ce mai repede şi mai frămîntat. L-am privit. Înţelesesem. Fireşte, dacă am fi fost înfrînţi, cuceritorii cetăţuii, găsindu-l legat burduf, ar fi înţeles din capul locului că el nu luase parte la luptă şi l-ar fi cruţat.

— Bine, Ahmed. Atunci cînd va sosi timpul te voi lega. Îţi făgăduiesc.

Şi am ieşit repede.

Ziua s-a scurs liniştită pînă după amiază. În faţa noastră nu a mai apărut nimeni în afară de straja care se ţinea departe, la capătul platformei, şi care, fireşte, nu ne slăbea nici o clipă din ochi.

Cînd soarele începuse să coboare spre asfinţit, lîngă omul de veghe s-au ivit alţi trei bărbaţi, printre care şi cel mătăhălos. Au rămas acolo o bună bucată de vreme, cercetînd în amănunţime platoul; apoi s-au apropiat pînă la brîul de bolovani, prelungind cercetarea locului. Nu mai încăpea vorbă că puneau ceva la cale. Am tras unul după altul cîteva focuri în văzduh, mai mult ca să mă aflu în treabă, căci se aflau prea departe ca să-i nimeresc. S-au ghemuit pentru cîteva clipe pe după pietre, şi ei mai mult într-o doară, pe urmă s-au îndepărtat şi au dispărut sub platformă.

Ce anume ticluiseră aveam să aflu abia către miezul nopţii.

Deşi hruba era ceva mai răcoroasă şi fructele culese de băieţi le aşezasem lîngă gura prin care venea curentul de aer, cînd m-am dus să scot raţiile pentru masa de seară, le-am

găsit în cea mai mare parte stricate. Doar alunele, o parte din manioc şi două nuci de cocos mai erau bune. A trebuit să ne mulţumim fiecare cu cîte o jumătate de nucă, manioc şi un pumn de alune. M-am gîndit cu îngrijorare că în curînd singura noastră hrană avea să rămînă pesmeţii.

Cum în seara aceea luna apunea mai devreme, nu mă aşteptam să se întîmple ceva înainte; totuşi, încă nu dispăruse cînd, din depărtare, de dincolo de platformă, ne-au ajuns la urechi nişte sunete ciudate, un fel de zăngăneli prelungi şi neregulate. Aduceau cu bălăngănelile unor clopote dogite. Ne-am privit cîteşitrei, nedumeriţi. Nu ne închipuiam încă ce ar putea fi.

După ce luna a apus, zăngănelile s-au înteţit, apropiindu-se din ce în ce. Acum veneau de după brîul de bolovani din mijlocul platformei. Numai că la lumina stelelor nu puteam desluşi nimic. Maho şi Dulu începuseră să dea semne de nelinişte care, cu cît zgomotul se apropia, se schimbau în spaimă. Să spun drept, începuseră să mă scoată şi pe mine din sărite.

Totuşi mi-am dat seama înainte să le fi zărit. Nu puteau fi decît butoaie de metal ce veneau spre noi de-a rostogolul, împinse de cei care urmau să ne atace şi care erau adăpostiţi bine în spatele lor. Da, născociseră o treabă afurisită!

Le-am zărit abia cînd au trecut, cu destulă greutate, peste brîul de piatră. Erau patru la număr, din acelea care se găseau pe mai toate corăbiile. Se apropiau înşirate în linie, la trei paşi unul de altul şi înaintau încet, căci erau grele, locul în urcuş şi în calea lor întîlneau bolovani peste care trebuiau să sară sau să-i ocolească. Nici vorbă că îi trecuseră cîteva rînduri de năduşeli pe cei care le împingeau.

Am făcut repede o socoteală: După fiecare butoi nu se puteau adăposti decît doi oameni; deci vom avea de a face cu opt. Obosiţi de truda drumului, vor fi mai puţin sprinteni. Apoi, aşa în linie, nu vor putea înainta decît pînă în faţa punţii, iar ca s-o treacă vor fi nevoiţi să se înşire unii în spatele celorlalţi. În sfîrşit, ca să tragă, vor trebui să se înalţe deasupra butoaielor, devenind astfel ţinte uşoare. Mi-a mai venit inima la loc. Încercarea lor părea năstruşnică, în adevăr, însă nu putea da foloase.

Am deschis focul cînd au ajuns la douăzeci şi cinci de paşi de punte. Trăgeam doar eu şi Maho foc după foc. Cei care înaintau nu se încumetau să scoată capetele de după butoaie.

Era uimitor. Maho, deşi apăsa pe trăgaci cu ochii închişi de spaimă, nimerea de fiecare dată cîte un butoi. Dulu nu mai pridideа cu încărcarea armelor.

Zgomotul împuşcăturilor noastre se înmulţea prin clinchetul pe care îl scoteau butoaiele lovite de plumbi. Şi sunetele erau felurite, după butoi sau după cum era atins. Lovite la mijloc, scoteau sunete pline, izbite în muchii, sunau ascuţit şi scurt. Şi uneori se mai adăugau şi piuiturile gloanţelor care ricoşau... Şi în ploaia asta de pocnete, clinchete şi şuierături mi se părea uneori că desluşesc un firicel de cîntec săltăreţ.

În spate, la cîţiva paşi, am auzit un glas tînguios:

— Ted, leagă-mă!... Mi-ai făgăduit, Ted!...

Am strigat fără să întorc capul:

— Nu te apropia! N-a sosit încă timpul!

Şi sîrba butoaielor a mai ţinut o vreme. Pînă la urmă, cei din spatele unuia s-au hotărît să pătrundă pe punte. Împuşcăturile noastre fiind îndreptate acum mai mult către aceştia, cei de după celelalte butoaie au prins curaj şi au început să-şi descarce pistoalele spre noi. Dar ca să facă asta trebuia ca în acelaşi timp să proptească butoaiele cu genunchii şi să-şi înalţe capetele peste ele, treabă destul de grea şi primejdioasă; aşa că focurile lor mergeau mai mult la întîmplare.

Cînd butoiul cel îndrăzneţ a ajuns la jumătatea punţii, ceea ce însemna că gluma începuse să se îngroaşe, Dulu a făcut o ispravă straşnică. A pus mîna pe un coşcogea pietroi, s-a avîntat cu el pe creasta baricadei şi de acolo, spre uluiala tuturora, care au uitat pentru o clipă să mai tragă, l-a azvîrlit taman în butoi. Acesta, sub greutatea loviturii, s-a răsucit în loc, izbindu-l cu muchia şi dîndu-l peste cap pe unul dintre atacatori, iar pe celălalt lăsîndu-l descoperit; apoi, rămas fără proptea, butoiul s-a rostogolit către marginea punţii şi s-a prăvălit în hău, bălăbănind ca clopotul unei mitropolii.

Cei doi oameni au încremenit buimaci, unul în genunchi, altul lungit pe jos. Să spun drept, pentru cîteva clipe am

rămas şi eu năuc, de altfel ca toţi ceilalţi. Împuşcăturile n-au mai început. Dulu a coborît liniştit lîngă noi şi s-a apucat din nou să încarce armele.

Am strigat printr-un ochi:

— Voi doi de pe punte, zvîrliţi pistoalele şi ridicaţi-vă în picioare cu mîinile deasupra capului.

M-au ascultat cuminţi. Am poruncit iarăşi:

— Tu, dolofanule, rămîi pe loc! (Era cel care mă înfruntase cu două zile în urmă, lăudîndu-se că e secundul vasului.) Tu, sfrijitule, stînga-mprejur şi înapoi acasă! (Era unul din cei trei care ne descoperiseră.) La fel şi voi ceilalţi! Hai, vitejilor, luaţi-vă picioarele la spinare!

Nu a trebuit să le spun de două ori. Butoaiele au început de îndată, hodorogind, să se rostogolească de-a-ndărătelea. Curînd însă ele au fost lăsate în plata Domnului, să apuce care încotro. Unul s-a proptit în pintenul de stîncă din dreapta, din apropierea punţii, pe locul pe care căzuse iscoada; altul s-a împotmolit în mijlocul platformei, între cîţiva bolovani; al treilea a făcut cale mai lungă, s-a dus de-a dura, huind, pînă aproape de brîul de stînci, înapoindu-se, astfel, la ai lui. Oamenii, scăpaţi de povara lor, au luat-o la sănătoasa pe drumul ultimului butoi. Era o retragere tare hazlie şi care mă ungea pe inimă!

— Cu mine ce aveţi de gînd? a întrebat cu teamă cel rămas în faţa noastră.

— Pe tine, pentru că sîntem cunoştinţe mai vechi, vrem să te servim cu o cafeluţă şi cu o dulceaţă de fragi. Hai, hopa peste parapet şi poftim la noi în vizită!

S-a căţărat cu greu peste zidul de bolovani şi, de sus, ne-a căzut plocon în braţe. Kuky, răsărit nu ştiu de unde, l-a înhăţat de pantaloni, deşi nu aveam nevoie şi de ajutorul lui.

Grăsunului parcă nu-i venea să creadă.

— Cum? Numai atîţia sînteţi?

— Îndeajuns ca să fiţi puşi pe fugă! Restul joacă zaruri cu sfinţii Petru şi Pavel.

L-am lăsat lîngă baricadă numai pe Maho, iar eu şi cu Dulu l-am dus pe prizonier în sala sclavilor, legîndu-l fedeleş de mîini şi de picioare. Celălalt capăt al saulei, lung de un metru şi ceva, l-am înnodat strîns de odgonul de sîrmă de pe

peretele cel mare, în faţa deschizăturii ce da pe terasă, în aşa chip încît să-l avem necontenit sub priviri de la baricadă.

Nu-mi făcea de fel plăcere să văd un om legat acolo, ca sclavii, dar nu aveam încotro şi alt loc mai potrivit nu se afla.

Gîndisem la început că, luînd un prizonier, şi încă unul de soi, ar însemna un cîştig care mi-ar fi dat dreptul să stau altfel de vorbă cu potrivnicii din faţă. Acum însă mă temeam că mă pripisem.

Prizonierul îmi putea aduce, în aceeaşi măsură, şi necazuri.

M-am aşezat în faţa lui, cu carabina între picioare şi l-am luat de-a dreptul:

— Mai întîi să facem cunoştinţă. Cum te cheamă?

— William Steller.

— Eşti chiar secundul vasului?

— Şeful echipajului.... Dar ia mai dă-mi pace! s-a supărat el deodată, răsucindu-se cu spatele spre mine.

— Dragă Willy, i-am şoptit, nădăjduiam să fim prieteni, dar dacă îmi vorbeşti şi te porţi urît, o faci pe pielea ta: Ţi se va tăia porţia de hrană la jumătate.

Vorbele astea l-au îndemnat să se potolească.

— Aşa, Willy dragă, ceafa ta îmi plăcea mai puţin!

— Spune iute ce vrei? a mormăit el morocănos.

— Încet, scumpule, să nu ne pripim. Mai întîi te-aş pofti să-mi spui cîţi oameni numără echipajul?

— Paisprezece.

— Numai? După hărmălaia ce o făceaţi vă socoteam de două ori mai mulţi.

— Ne vom înmulţi curînd, n-avea teamă!

— Cum aşa?

— Cînd vor sosi şi ceilalţi.

— Ah, va să zică aveţi două corăbii!... Faceţi naveta.

— Dar nu va fi nevoie de ajutoare, pînă atunci vă amuţim noi! a mîrîit Steller ameninţător.

— Asta o vom vedea!... Şi pe cînd o aşteptaţi?

— Peste zece-douăsprezece zile.

— Cîte capete negre aveţi la bord?

— Vreo două sute.

— Un fleac!... Numele corăbiei?

— „Clemenţa”.

— Potrivit nume! m-am minunat eu şuierînd printre dinţi. Şi cealaltă?

— „Liberator”.

— Asta-i şi mai bine ales! am şuierat eu iarăşi. Şi „Liberatorul” cîţi robi va aduce?

— Tot cam pe-atîţia.

— Mai nimica!... Cine-i căpitanul vostru?

— Joe Hellborg... rinocerul!

— Rinocer?

— O să te împungă rău cînd va da cu ochii de tine! a mîrîit din nou Steller.

— Voi avea grijă să mă feresc din calea lui... Aşadar, insula asta e un fel de magazie în care adunaţi „marfa”... Şi cîţi negri veţi strînge pînă la urmă?

— Cîţi au fost contractaţi.

— „Contractaţi”... de cine?

— Nu ştiu.

— Unde vor fi duşi?

— Brazilia, Cuba... habar n-am!... Dar n-ai de gînd să-mi dai odată pace?! a strigat Steller scos din răbdări.

— Willy, iubitule, parcă ne înţeleseserăm să ne vorbim politicos! Vrei să pierzi şi cealaltă jumătate de raţie?

Omul meu s-a potolit iarăşi.

Am rămas pe gînduri. Aveam, deci, un răgaz de zece zile. Trebuia să ieşim din încurcătură înainte de sosirea celorlalţi. Dar cum? Nu vedeam nici un mijloc de scăpare.

M-am ridicat. În dreapta mea am auzit un zgomot uşor, ca tîrşîitul unui pas. Fără îndoială că Ahmed trăsese, de alături, cu urechea.

— Deocamdată destul, i-am spus lui Steller. Restul cu alt prilej.

— Ce gînduri ai cu mine? m-a întrebat el cu îngrijorare.

— Încă nu am hotărît... Să vedem cum ai să te porţi.

I-am întors spatele şi am intrat în încăperea stăpînilor. Ahmed şedea întins pe culcuşul său şi părea că doarme. L-am împins uşor cu patul armei.

— Lasă prefăcătoria, ştiu că eşti treaz şi că ai tras pînă mai adineauri cu urechea.

S-a ridicat alene în capul oaselor. Am urmat cu glas hotărît:

— Ahmed, să fim înţeleşi: Din clipa asta nu-ţi mai e îngăduit să treci pragul încăperii tale; de asemeni, nici să încerci să intri în vorbă cu omul de alături. În astfel de împrejurări orice nesupunere se plăteşte scump.

Parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar nu i-am dat răgaz fiindcă m-am răsucit pe călcîie şi am ieşit.

Băieţii erau de veghe. Începuse să mijească de ziuă. Am privit în faţă. Cele trei butoaie rămase zăceau care încotro pe platformă. La capătul ei straja se afla la post. Am sărit repede peste baricadă şi am cules din mijlocul punţii cele două pistoale. Pînă cînd straja să-şi dea seama ce fac, eu am fost înapoi în dosul baricadei.

Erau două „Colt”-uri mari, cu cîte şase cartuşe. Unul l-am înfipt în brîu, pe al doilea l-am vîrît sub o piatră, la capătul zidului.

Eram încredinţat că vom avea linişte cîteva ore în şir. L-am pus de veghe pe Maho, iar eu şi cu Dulu ne-am întins pe salteaua de sub baricadă.

Îl vedeam pe Steller prin deschizătura largă a sălii sclavilor. Şedea rezemat cu spatele de peretele colţuros şi din cînd în cînd încerca să-şi mişte mîinile şi picioarele. Pesemne îl legasem prea strîns şi îl dureau încheieturile. Îmi era milă de el, dar nu aveam ce-i face. Ne cunoştea de-acum toate tainele. Dîndu-i drumul ar fi însemnat să ne vindem singuri. Da, făcusem o mare greşeală aducîndu-l între noi.

Dulu a adormit de cum a pus capul jos. Maho, cu spatele la noi, supraveghea platforma. Curînd m-a prins şi pe mine somnul.

M-am trezit cu soarele în faţă, lac de năduşeală. Am privit leneş printre gene. Dulu trecuse de strajă în locul lui Maho, care acuma dormea liniştit lîngă mine, cu Kuky în braţe. Privirile mi-au alunecat spre sala sclavilor. Steller se răsucise pe o parte, pe stînga, şi mi s-a părut că îşi clătina uşor capul. Din pricina soarelui nu puteam vedea bine. M-am prefăcut că mă mişc în somn şi am încolăcit alene braţul peste faţă, ca să-mi umbresc ochii. Am stat aşa nemişcat o vreme, răsuflînd adînc, şi am întredeschis apoi uşor pleoapele. Steller se

întorsese la loc, cu faţa în sus, dar văzînd că nu mai clintesc şi crezînd că m-a prins din nou somnul, s-a răsucit iarăşi către sala stăpînilor. Acum vedeam bine. Buzele şi capul i se mişcau uşor. Şuşotea cu cineva nevăzut, şi cu cine altul decît cu Ahmed!

M-am prefăcut că mă trezesc. Am căscat, m-am întins şi m-am ridicat domol în picioare. Steller şi-a întors repede capul. I-am făcut semn lui Dulu să rămînă la post şi, fără să privesc alături, am pornit agale spre marginea de vest a terasei, ca mînat de anumite nevoi. Cînd am ajuns în unghiul din care nu mai puteam fi zărit de Steller, am început căţărarea pe peretele de stîncă, în cea mai mare linişte. Ajuns sus, mi-am ridicat binişor capul printre vîrfuri. Vedeam în lungimea ei toată sala sclavilor. La cîţiva paşi de Steller, Ahmed, ferit de peretele dinspre terasă şi lipit de el, se frămînta încercînd prin gesturi şi şoapte să explice ceva prizonierului. În prima clipă am vrut să mă ridic şi să le strig cîteva vorbe, dar mi-am înfrînat pornirea şi am coborît în aceeaşi linişte înapoi pe terasă.

Fără îndoială că Ahmed şi Steller începuseră să pună ceva la cale. Primejdia nu mai venea doar din afară, ca pînă acum, pătrunsese înlăuntrul cetăţuii şi era la fel de mare. Cei doi nu puteau fi supravegheaţi necontenit. Noaptea, în toiul unei lupte, chiar şi ziua într-o clipă de neatenţie, Ahmed l-ar fi putut dezlega pe Steller şi nu le-ar fi fost prea greu să ne încolţească prin surprindere, din spate.

Nu aveam încotro, sosise timpul să-l pun pe Ahmed la ultima încercare. Numai aşa puteam să-mi dovedesc atît mie însumi cît şi băieţilor temeinicia faptei ce aveam de gînd şi pe care eram nevoit s-o săvîrşesc.

M-am apropiat de baricadă. Am scos o armă, am descărcat-o şi am reîncărcat-o cu cartuşele din buzunar, meşterite cu o zi înainte. De data asta n-am mai rîs, nu mai era doar un gînd năstruşnic, avea să urmeze, poate, o înlănţuire de fapte destul de neplăcute.

După ce i-am făcut semn lui Maho, care tocmai se trezise, să-l cheme pe Ahmed, am pus arma la loc şi m-am aşezat pe un colţ de stîncă din mijlocul terasei, numai cu pistolul ascuns

în buzunar. Desigur că Steller îmi urmărise mişcările, dar nu putea bănui ce anume pusesem la cale.

Ahmed a apărut curînd. L-am îndemnat să se apropie. A venit spre mine încet, bănuitor.

— Şezi, i-am spus arătîndu-i un bolovan din faţa mea.

S-a aşezat, neslăbindu-mă din ochi. Părea tras la faţă, barba îi crescuse mult în ultimele zile.

— Am avut o noapte grea, am început eu cu glasul obosit. Dacă n-ar fi fost Dulu şi un strop de noroc, nu ştiu, zău, ce s-ar fi întîmplat... Nu-i mai puteam prididi...

Ahmed n-a scos o vorbă, aştepta să vadă unde voiam să ajung. Am continuat cu acelaşi glas:

— Curînd va sosi încă o corabie. Numărul lor se va îndoi şi cu greu vom putea să le mai ţinem piept... Şi chiar dacă vom rezista, cum ne vom descurca cu hrana? Sîntem cinci guri, fără să-l mai punem la socoteală pe Kuky. Pesmeţii se vor isprăvi curînd...

Nu-i spuneam decît adevărul înfăţişîndu-i situaţia aşa cum se arăta. După o scurtă tăcere l-am privit în ochi şi l-am întrebat:

— Tu ce spui? M-ai putea ajuta cu vreo povaţă?

Părea încurcat. A înălţat din umeri şi a mormăit:

— Eu, ştii... Eu am spus-o de la început... Trebuia...

— Lasă ce a fost, noi vorbim de ceea ce este. Acum, în clipa asta, tu ce ai face?

Luat pe nepregătite şi neştiind în ce ape mă scald, nu se putea hotărî pe ce parte să-mi răspundă.

— Poate... ştiu eu?... Poate... Şi a tăcut, pironindu-şi privirile în pămînt.

— Hai, sfîrşeşte-ţi vorba. Poate, ce?

— Poate dacă ne-am preda... a bîiguit el tot fără să mă privească.

— Să ne predăm după ce i-am ţinut în loc trei zile, le-am rănit doi oameni şi am luat un prizonier? Crezi că ne-ar iertao?

— Eu n-am nici un amestec în toate astea! a sărit el repede.

— Vorbeam de mine şi de băieţi.

— Poate că dîndu-i pe ei...

M-am ridicat. Trebuia să grăbesc sfîrşitul.

— Va să zică, tot neutru rămîi!... Îmi pare rău, Ahmed. Acum două zile te arătaseşi dornic să lupţi alături de noi.

— Da, fireşte, a spus el repede, după o clipă de îndoială, dar dacă tu n-ai avut încredere...

— Îţi spun cinstit, Ahmed, nici acum nu am, dar trecem prin clipe grele şi sînt nevoit... O armă mai mult ne-ar fi de mare folos.

— Asta am spus şi eu... dar tu... Nu, n-am să te trădez, Ted! Vom lupta împreună! Pînă la urmă, văzînd că nu-i chip să ne răzbească, se vor lăsa păgubaşi şi vor pleca!

Îndoiala îi dispăruse, acum vorbea repede, cu înfrigurare. Ahmed intrase în cursă mai lesne decît aş fi crezut.

Băieţii ne priveau nedumeriţi. M-am dus la baricadă şi am luat arma pregătită. Maho, parcă ghicindu-mi gîndul, a încercat să mă oprească.

— Ted, Ted! a bolborosit el.

L-am dat la o parte şi m-am întors la Ahmed întinzîndu-i arma.

— Ia-o. Vei trage numai cînd vom fi atacaţi, şi doar atunci cînd îţi voi face eu semn... Şi la picioare.

— Fireşte... desigur...

Îmi dădeam seama că arma îl frigea. O sucea pe toate feţele şi o trecea mereu din mînă în mînă. Abia aştepta să controleze dacă e încărcată; însă se ferea s-o facă în faţa mea. Steller, din sala sclavilor, ne urmărea posomorit. M-am întors spre el, apoi către Ahmed.

— Cu ăsta ce facem?

— Eh, o gură mai mult!... a răspuns el cu dispreţ. Şi a aruncat o căutătură plină de înţeles spre armă şi spre ocean.

Steller s-a zmucit în legături.

— Sînt prizonier, n-aveţi dreptul! a strigat el înspăimîntat.

Dar s-a potolit de îndată. Pesemne că Ahmed îi făcuse pe ascuns un semn liniştitor.

— Nu încă... să mai aşteptăm, am zis.

— Da, să mai aşteptăm, s-a grăbit să încuviinţeze Ahmed. Şi nu s-a mai putut împotrivi ispitei, a desfăcut carabina şi a controlat încărcătura. După aceea şi-a trecut palma peste faţă

ca să se şteargă de năduşeală şi s-a aşezat jos răsuflînd prelung, ca după o grea încercare.

Îl urmăream cu coada ochiului şi îl citeam ca pe o carte. Ştiam ce-dorea acuma. I-am făcut pe plac întorcîndu-i spatele şi îndepărtîndu-mă cîţiva paşi. Jocul trebuia încheiat.

Mai repede decît mă aşteptasem, am auzit în urma mea o pleznitură uşoară şi o icneală de necaz. M-am întors. Ahmed, cu carabina ţintită asupra mea, apăsase pe primul trăgaci. L-am privit în albul ochilor.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Scap de tine! mi-a strigat el cu faţa schimonosită de ură. De-acum s-a isprăvit!

Şi a apăsat pe al doilea trăgaci. Altă pleznitură slabă şi Ahmed a rămas cu ochii căscaţi la mine şi la armă. Se pare că tot nu pricepuse şotia.

— Nu-ţi face necazuri, i-am spus tărăgănat. Am avut grijă să scot pulberea din cartuşe şi să le umplu cu ţărînă. Sînt cartuşe oarbe. Au pleznit numai capsele.

Am crezut că îl va lovi damblaua. S-a schimbat la faţă şi a început să tremure ca varga. Însă numai cîteva clipe. A apucat repede carabina de ţeavă şi s-a repezit să mă pălească. Am zvîcnit scurt într-o parte şi patul armei aproape că mi-a şters obrazul. Am scos pistolul şi i-am strigat:

— Nici o mişcare! Ăsta are cartuşe bune!

Ahmed a scăpat arma din mîini şi a rămas ca îngheţat.

— Ce zici? S-ar putea să rămînem de-acum nu cu una, ci cu două guri flămînde mai puţin! Şi l-am împins înapoi cu ţeava pistolului. Hai, direcţia sala sclavilor!

Mergea de-a-ndăratelea şi bolborosea:

— Să nu tragi, Ted!... Nu ştiu ce m-a apucat... N-am vrut, ţi-o jur!...

Îşi închipuia că îl duc între stînci ca să-l împuşc.

— Să nu tragi!... Să ne înţelegem... Uite, îţi dau cincizeci la sută! Jumătate, jumătate!... Ba chiar...

În sala sclavilor l-am trîntit jos şi l-am legat burduf sub privirile uimite ale lui Steller. Nu a făcut nici o mişcare de împotrivire.

— Iată-te aşa precum te-ai vrut, Ahmed! Iacă, ţi-am făcut cheful! Numai că treaba asta are alt înţeles acum...

L-am tîrît apoi în încăperea de alături şi l-am rostogolit pe culcuşul său. Socoteam că era mai bine să stea departe de Steller.

— De-acuma poţi tăinui cît pofteşti cu musafirul de dincolo, însă tare, ca să te auzim şi noi; nu în şuşoteală ca pînă mai adineauri.

Nu a răspuns nimic. Îşi ţinea gura încleştată şi ochii închişi.

Am ieşit pe terasă şi mi-am vîrît capul în butoiul cu apă. Mi-l simţeam greu ca un bolovan.

După ce m-am răcorit, m-am întors către băieţi ca să le prind privirile, însă amîndoi, tăcuţi, le ţineau în pămînt; iar cînd m-am apropiat de ei s-au ferit uşor în lături. Oare purtarea mea, pe care bănuiam că au înţeles-o, îi speriase totuşi într-atîta încît începuseră să se teamă iarăşi de mine?

CAPITOLUL VIII

JOE RINOCERUL ŞI CIRACII SĂI

Către amiază am zărit venind spre noi un sol nou. Într-o mînă ducea o legătură ca o boccea. S-a oprit la cîţiva paşi de punte, înainte să i-o fi cerut eu. Era un om mărunt şi firav, între două vîrste, cu o mutră de te umfla rîsul. Aducea oarecum cu Selim. A pus jos bocceaua, şi-a scos cu mare ifos pălăria de pai de pe cap, a răsucit-o de cîteva ori prin văzduh întocmai ca scamatorii, a azvîrlit-o cît colo în sus şi a prins-o iarăşi pe cap. Apoi s-a ploconit în faţa mea pînă la pămînt.

— Trifly[3] scamatorul! Trifly vrăjitorul! Trifly săritorul!... Formidabilul Trifly Green vă salută din zbor!

Şi cît ai clipi a făcut o tumbă de toată frumuseţea.

— Eşti circar? l-am întrebat uimit.

— Fost. Acum un biet nevrednic care, punîndu-şi nădejdile în clemenţa cerească, a nimerit, sărmanul, pe „Clemenţa" apelor! a încheiat el cu o schimonoseală.

— Bine. Şi ce ai să-mi spui?

— Mai întîi ploconul. Ştii, pe unii plocoanele îi îmbunează sau îi orbesc. Căpitanul meu s-a gîndit că poate s-ar prinde şi la voi şiretlicul.

Şi vorbind aşa, a scos din boccea trei sticle lunguieţe şi a început cu ele altă zbînţuială: să le azvîrle pe rînd în sus cu o mînă şi să le prindă cu cealaltă – şi cînd prin faţă, cînd prin spate, cînd printre picioare – că mă aşteptam în fiece clipă să facă ţăndări măcar una dintre ele. Dar nu s-a întîmplat aşa ceva pentru că omul era tare în-demînatic. În sfîrşit s-a potolit, a înşirat sticlele la rînd în faţa lui, zicîndu-mi:

— Rom. Cît o fi de bun nu ştiu pentru că nu l-am gustat. E băutură numai pentru şefi!

— Gustă-l! l-am îndemnat eu aşezîndu-mă pe o piatră de pe creasta baricadei.

— Adevărat? Îmi dai voie? m-a întrebat el clipind repede din ochi.

— Vezi bine.

— Eşti băiat cumsecade! Cum te cheamă?

---

[3] De la cuvîntul *trifle,* în englezeşte *fleac, mărunţiş.*

— Ted.

A luat o sticlă, i-a scos dopul şi l-a mirosit, dîndu-şi ochii peste cap.

— Da... se pare că n-ar fi de lepădat...

Pe urmă, ridicînd sticla deasupra capului, mi-a urat:

— Noroc, Ted!

— Noroc, Trifly!

A tras o duşcă zdravănă.

— Grozav! a strigat el plescăind din limbă. Să sperăm că n-are în el vreo buruiană spurcată!...

Şi a rămas pentru o clipă pe gînduri.

— Nu cumva pentru asta m-ai îndemnat ca să beau eu întîi?

— Nici nu m-am gîndit. Mă jur.

— Te cred... Eh, ce o fi, o fi!

Şi a tras încă o înghiţitură bună.

— La dracu, parcă aş fi şi eu şef!

După a treia a oftat:

— Acum nu cumva să-mi ceri să mai fac o tumbă că mi-aş frînge gîtul!

Am rîs. Trifly ăsta era tare caraghios.

— Eu beau şi tu rîzi! E bine. Rău ar fi dacă ai bea tu şi ar rîde căpitanul!...

L-am privit lung. Oare spunea asta cu un tîlc?

— Ce fel de om e căpitanul tău? l-am întrebat.

S-a gîndit o clipă, scărpinîndu-se în ceafă şi mi-a răspuns tot în doi peri:

— Unii oameni seamănă cu îngerii, alţii cu dracii. Cei mai mulţi însă se află la mijloc, ca noi doi, şi seamănă uneori cîte un pic cînd cu unii cînd cu ceilalţi, după împrejurări... Căpitanul meu?... Ia zii, un rinocer chior şi care dă semne de turbare cu cine crezi că s-ar asemăna?

— Cu un înger.

— Bravo, ai ghicit!

Şi am pufnit amîndoi în rîs. El s-a oprit deodată.

— Ei, văd că ai început să mă tragi de limbă şi n-am chef să capăt cucuie în cap din pricina ta! Mi s-a poruncit doar atît: Să vă aduc romul ăsta împreună cu salutările căpitanului şi să poftesc pe unul dintre voi să vină să stea de vorbă cu el. Vrea

să cadă la împăciuială. Mai dă el, mai lăsaţi voi... şi pînă la urmă încheiaţi tîrgul şi bateţi palma.

Ne-am uitat iarăşi lung unul la altul. Avea o privire vie, şugubeaţă; însă, în dosul ei, undeva, se ascundea parcă o undă de amărăciune.

— Pari om de ispravă, Trifly, cum ai ajuns în haita lor?

— Tu pari băiat isteţ, Ted, cum naiba ai picat în chichionul ăsta?

Am rîs şi am înălţat din umeri.

— S-a întîmplat.

— Şi eu tot din întîmplare. Am crezut că o să mă plimb pe şosea şi am nimerit în şanţ!

După un scurt răstimp l-am întrebat de-a dreptul, fără ocolişuri:

— Spune-mi, Trifly, unde ne aflăm?

Întîi m-a privit ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

— Cum adică?

— Noi... acum... pe ce insulă ne găsim?

Trifly a pufnit în rîs.

— Cum s-ar zice, habar n-aveţi pe ce lume vă aflaţi! Şi rîzînd mereu a continuat: Ca să spun drept, nici noi, cei de pe „Clemenţa”, n-ar trebui s-o ştim. Rinocerul nu ne-a spus-o niciodată, ba a încercat prin tot felul de vicleşuguri să ne înşele. De ce să-şi descopere ascunzătoarea? Dacă îl trădează careva? Numai că noi nu sîntem chiar atît de nătîngi cum ne crede el şi am ghicit.

— Ei? l-am îndemnat eu nerăbdător, spune-mi şi mie taina.

— Pe o insulă răzleaţă din arhipelagul Agalega.

Am fluierat uimit.

— Tocmai acolo? Eu bănuiam că prin insulele Aldabra sau Providence...

— Ce vorbeşti? Credeai că Rinocerul era să-şi facă cuibul chiar sub nasul englezilor? Aşa a încercat să ne prostească şi pe noi la început.

Nu mi-am revenit curînd din uimire. Agalega!... Însemna către inima oceanului Indian, la sute de leghe departe de vreo coastă. Atît de departe ne-a purtat uraganul?

M-a trezit glasul lui Trifly.

— Ei, ce faci? Ai adormit cu ochii deschişi?... Hai, spune, ce veste să-i duc Rinocerului, că am întîrziat cam mult şi o să mă ia în răspăr?!

M-am scuturat.

— Ce zici, Trifly, să meargă careva dintre noi ca să stea de vorbă cu el?

S-a scărpinat iarăşi în cap, aşa cum obişnuia cînd îşi chibzuia răspunsurile.

— Ştiu eu? Aici e ca la jocul de cărţi: cîştigă cel care trage birlicul. Deocamdată l-aţi tras voi... dar în cărţi se mai află încă trei... Şi uneori se mai fac şi cacialmale!... Dar fiecare cu chibzuiala şi norocul lui!

— Mulţumesc, Trifly! Dacă mai vrei o duşcă...

— Ia uite la el, crede că mă cumpără cu o gură de rom! a chicotit el cu o strîmbătură. Gata, m-am dus!... Salutări lui Steller... şi păstraţi-l aici cît mai mult!

— De ce?

— Ca să ne scăpaţi de mutra lui. E rupt din coasta Rinocerului!... Gata, am spus. Trifly şi-a împlinit solia, Trifly pleacă!

M-a salutat pînă la pămînt, ca la sosire, s-a răsucit pe un călcîi ca o sfîrlează şi a pornit în pas săltat, cîntînd printre buzele strînse, ca din trompetă, un marş de circ.

***

Omul săvîrşeşte multe fapte în pripă, fără să chibzuiască îndeajuns. Tot aşa nechibzuită a fost şi hotărîrea mea. Nici astăzi nu-mi dau seama cum mi-a putut trece prin minte asemenea ispravă. Cum s-ar spune, „parcă m-a tras aţa”. E drept, pricini aş fi avut destule. Situaţia era grea şi ne aşteptau zile şi mai grele. Rinocerul nu se putea da bătut cu una cu două şi ne va supune cine ştie la ce alte încercări. Una o ştiam: înfometarea. „Trebuie, gîndeam eu pe atunci, să încerc marea cu degetul”. Şi am încercat-o.

I-am chemat pe Maho şi Dulu deoparte şi mi-am dat silinţa, cum m-am priceput mai bine, să-i fac să înţeleagă ce aveam de gînd să săvîrşesc. A fost un lucru destul de anevoios. Cînd, în sfîrşit, au priceput, s-au agăţat de mine strigînd:

— Ted, nu, nu!

Păreau îngroziţi. Văzînd că rămîn neclintit în hotărîrea mea, s-au azvîrlit la pămînt, acoperindu-şi capetele cu braţele şi au rămas aşa, ca împietriţi. Nu m-am lăsat înduioşat şi am început pregătirile. Am scos pantalonii de pe mine şi le-am descusut de un deget betelia la spate; atîta cît să pot strecura între căptuşeală şi stofă briceagul lui Gino. După aceea i-am îmbrăcat din nou şi am înfundat într-un buzunar pistolul.

Degeaba am tras de băieţi, nu voiau să se ridice. M-am aşezat pe o piatră şi am aşteptat. Într-un tîrziu s-au urnit, însă păreau ca istoviţi, cu mişcările moi şi privirile stinse. Şi a început alt chin, să-i fac să priceapă ce aveau de făcut în lipsa mea: Să-i păzească bine pe prizonieri şi să rămînă în dosul baricadei, trăgînd din cînd în cînd cîte un foc de armă. M-au ascultat fără interes, aşa că nu ştiam cît au priceput de astă dată.

Soarele coborîse spre asfinţit şi nu mai puteam întîrzia mult. Le-am făcut băieţilor un semn de încurajare şi am dat să sar peste baricadă, dar Maho şi Dulu au vrut să facă acelaşi lucru. Ţineau să mă însoţească. A trebuit să-i iau mai mult cu răul decît cu binele, să mă răstesc la ei şi să-i îmbrîncesc ca să-i astîmpăr şi să-i hotărăsc să rămînă în spatele zidului.

Cînd am ajuns în mijlocul platformei, am scos cămaşa de pe mine şi am vînturat-o deasupra capului către straja care mă luase în cătarea armei.

— Sînt sol! i-am strigat.

De sub platformă au apărut deîndată alţi cîţiva. Mă priveau curioşi, cu carabinele în mîini... Cînd am ajuns la zece paşi de el, omul de strajă mi-a poruncit răstit:

— Stai pe loc!

M-am oprit.

— Eşti înarmat?

— Doar un pistol.

— Azvîrle-l!

I l-am aruncat la picioare.

— Ce mai ai prin buzunare?

— Cîteva găuri.

— Vezi să nu-ţi mai fac şi eu una în altă parte! Hai, sus mîinile şi cu spatele la mine!

M-am supus fără crîcnire, le venise rîndul. Mi-a pipăit în grabă buzunarele, apoi am simţit între spete ţeava carabinei care mă împingea către buza platformei. Am coborît repede.

Îşi aşezaseră tabăra chiar acolo, jos, pe un petic de loc neted, lîngă poteca sclavilor. În semicerc, pe lîngă stînci, cîteva grămezi de frunze învelite cu bucăţi de vele vechi, saltelele oamenilor; cam la mijloc, pe un strat de cenuşă stinsă, o pirostrie; iar mai la o parte, un umbrar meşterit destul de bine; şi, sub el, mătăhălosul Joe Rinocerul.

Ne-am cîntărit din priviri îndelung, în tăcere. Acum ştiam de ce era poreclit aşa. Din pricina crescăturii, ca un cucui mare, din mijlocul frunţii. Eu îl priveam cu doi ochi, el numai cu unul, pentru că cel stîng îi lipsea. Părea stors şi gaura în care fusese cîndva era acum astupată de pleoapa închisă. Părul şi barba, ţepoase şi tunse scurt, păreau două perii roşcate. Obrazul ciupit de vărsat. Zău, nu arăta deloc plăcut la vedere; mai degrabă bun de înţărcat copiii! Şedea tolănit pe o saltea înaltă şi alături de el se găsea o sticlă lunguiaţă, asemănătoare celor trimise în dar. Se juca cu o nuieluşă de alun pe care o flutura prin aer.

În sfîrşit a rupt tăcerea întrebîndu-mă răstit:

— Cum îţi zice?

— Ted.

— Şi ce doreşti?

— Sînt sol. Am fost poftit aici pentru o înţelegere.

— Poftit!... Şi s-a pornit pe rîs, un rîs ca un grohăit. Ce mai sol! Fără cămaşă pe el!

Mi-am îmbrăcat cămaşa pe îndelete.

— Degeaba, tot un păduchios rămîi!

Mă lua repede de la început ca să mă descumpănească. Trebuia să mă ţin bine.

— Dacă-i aşa...

Şi am dat să mă întorc, dar Joe a pus mîna pe sticlă şi a azvîrlit-o în mine. M-am ferit şi sticla s-a spart în spatele meu.

— Pleci cînd oi vrea eu! a tunat Joe.

S-a ridicat greoi, a scos de sub un colţ al saltelei altă sticlă, i-a tras dopul şi a gîlgîit din ea. A pufnit iarăşi în rîs şi mi-a întins sticla.

— Stai jos şi înghite şi tu!... Şi să nu încerci să faci pe viteazul cu mine că nu-ţi merge!

N-am vrut să-i rămîn dator şi i-am răspuns:

— Bine. În schimb, nu încerca să mă înspăimînţi că e degeaba, sînt înţărcat cu oţet!

Şi am tras liniştit o duşcă, în timp ce Joe mă măsura chiondorîş. I-am înapoiat sticla şi m-am aşezat în faţa lui.

— Hm, eşti colţos! a mîrîit el.

Şi, ca în joacă, mi-a fluturat de cîteva ori nuieluşa prin faţa ochilor. M-am căznit să nu clipesc.

— Dacă ţi-aş scoate un ochi? a glumit el.

— Aş rămîne numai cu unul.

— Adică chior ca mine?

— N-am zis asta...

— Atît ţi-ar fi trebuit!

— ... Însă mă gîndeam...

— Ce?

— ... că acelaşi lucru i s-ar putea întîmpla şi bietului Steller.

S-a făcut că nu aude şi s-a foit cîteva clipe, căutîndu-şi parcă un loc mai bun pe saltea. În acest timp au venit din depărtare două împuşcături. Am tresărit bucuros; aşadar băieţii pricepuseră îndemnul meu şi îl urmau. Joe, care ciulise şi el urechile, m-a întrebat:

— Ce fac ăia? De ce trag?

— Încercări de îndemînare. Zvîrlu cîte o firfirică în sus şi o găuresc din zbor.

Joe s-a răsucit mînios.

— Pe mine să nu mă iei la vale! a strigat el. Dar s-a stăpînit şi după o vreme m-a întrebat ca într-o doară:

— Parcă lăsasem în hrubă un butoiaş cu gin... A mai rămas ceva din el?

— Destul.

— Dar pesmeţii din lădiţe?

— Berechet. Şi magiun, i-am amintit eu.

Voia, fireşte, să afle ce provizii avem.

— Ne mai ajung încă multă vreme, am continuat eu tot într-o doară, şi cu puţină chibzuială chiar pînă cînd musonii îşi vor schimba cursul.

A făcut o strîmbătură. Îşi dăduse seama că ştiam că nu putea întîrzia prea mult pe insulă.

— Eşti afurisit! a mormăit el. Spune-mi, ce naţie eşti?

— Român.

— Ce mai e şi aia? Pe unde vine?

— În Europa, între munţii Carpaţi şi Marea Neagră.

— Aha! a făcut el pe ştiutorul, dînd din cap, dar eu eram încredinţat că nu avea habar pe unde se găseau meleagurile astea. Şi cum naiba ai ajuns aici?

— Naufragiat... de pe vasul „Dafne”.

— Cîţi sînteţi? m-a întrebat Joe prin surprindere.

— Şapte, i-am răspuns fără să clipesc.

— După focuri vă socoteam mai puţini.

— N-a fost nevoie să facem risipă de muniţii... deşi avem destulă.

— Ştiu, a oftat Joe privindu-mă chiorîş. Şi a repetat: Şapte... iar noi dublu.

— E drept, însă noi avem avantajul terenului.

M-a privit iarăşi urît.

— Ştiu şi asta!... Numai că ar trebui să ştii şi tu că s-ar putea ca de-aici înainte să rămînă acolo sus doar şase.

M-am prefăcut că n-am înţeles unde bătea.

— Şi şase sînt îndeajuns cînd sînt oameni tot unul şi unul şi buni ţintaşi... Dar şi voi v-aţi împuţinat, dacă îi scădem pe cei răniţi şi pe prizonier.

Joe a pleznit cu năduf cu nuiaua în saltea. Simţeam că s-ar fi uşurat mult dacă ar fi încercat-o pe mine. Mersesem cam departe şi îl aţîţasem, dar nu aveam încotro, intrasem în horă şi trebuia să joc. Dacă dam semne de slăbiciune eram pierdut.

— În curînd vom fi treizeci! a strigat Joe.

— Nici treizeci nu-s prea mulţi.

— Iar peste puţin timp, cînd va sosi vasul cel mare, vom trece peste cincizeci!

— Nici de cincizeci nu ne speriem.

— Aşa? Dar dacă mîine s-ar năpusti peste voi două sute de sclavi mînaţi din spate?

M-am cutremurat, gîndindu-mă că unul ca el ar fi fost în stare de asemenea ispravă; însă mi-am păstrat glasul liniştit.

— Vom trage în ei fără să clintim.

— Dar sînt două sute! a ţipat Joe. Pricepe, două sute!

— Să fie şi două mii. Pe punte nu pot înainta decît în şir, unul după altul, şi nouă arme cu cîte două focuri, fără să mai numărăm pistoalele, i-ar secera la repezeală.

Joe începuse să se facă vînăt la faţă.

— Şi nu cred că ţi-ar veni la socoteală, am urmat domol, ca într-o oră să prăpădeşti toată „marfa” care, îmi închipui, te-a costat o groază de bani şi care...

N-am apucat să sfîrşesc fiindcă am simţit pe obrazul stîng o usturime că mi-au dat lacrimile. Joe nu se mai putuse stăpîni şi mă croise cu sete. Totodată, în chipul ăsta, îşi salvase şi prestigiul faţă de oamenii săi care începuseră să se strîngă roată în jurul nostru.

— Luaţi-l de-aici pe rîiosul ăsta şi burduşiţi-l bine! a urlat el.

Cît ai clipi, am fost înşfăcat de trei haidamaci care mi-au cărat cu nemiluita, fără să se sinchisească unde nimeresc, o ploaie de pumni. Ce mai vorbă, am mîncat o bătaie cum nu mai mîncasem în viaţa mea. Cel care lovea mai cu sete era lunganul, fosta pereche a lui Steller din dosul butoiului. Aproape că n-am mai ştiut de mine.

După vitejia asta m-au legat cu mîinile la spate şi m-au azvîrlit cît colo, cu faţa în jos, lîngă un ciot de stîncă.

Am rămas aşa, pe jumătate în nesimţire, o bună bucată de vreme. Mă dureau fălcile, coastele, burta, cred că tot trupul. M-am săltat încet şi m-am răsucit ca să mă reazim cu spatele de stîncă. N-a fost prea uşor. Obrazul parcă frigea; şi curînd mi s-a prelins pe buze ceva lipicios şi sărat.

Dinspre cetăţuie au răsunat iarăşi două împuşcături. Băieţii îmi trimiteau veste că erau trezi şi ascultători. Dar semnalul lor părea acum atît de îndepărtat!...

Înnoptase. Îmi mai venisem în fire. În mijlocul taberei fusese aprins focul, iar în jurul lui cîţiva oameni îşi pregăteau cina frigînd peşte proaspăt... Ah, şi tare bine mirosea!

În faţa mea, la cinci-şase paşi, sta cel care mă păzea şi, în lumina pîlpîită a flăcărilor, mi s-a părut că desluşesc un chip cunoscut.

Era Trifly. Am şuierat încetişor cu dinţii strînşi. Trifly a aruncat cîte o căutătură furişă în stînga şi în dreapta, a scos o zdreanţă de batistă din buzunar şi s-a apropiat de mine.

— În urît bucluc ai picat, băiete! mi-a şoptit el printre buze şi clipind din ochi.

— Aşa se pare, am oftat eu.

— Şi doar ţi-am spus cu cine vei avea de-a face...

— Hei, ce faci acolo, maimuţoiule? a strigat un glas din apropiere.

La cîţiva paşi de noi răsărise Joe.

— Nimic... îl şterg de sînge, a îngăimat Trifly.

— Lasă-l aşa, să înveţe minte!

Trifly s-a tras repede înapoi în timp ce Joe s-a apropiat încet. S-a înfipt în faţa mea cu picioarele răşchirate şi cu mîinile în şolduri.

— Acum o să stăm de vorbă altfel! a zis el aşezîndu-se greoi, aproape de mine. Ei, cum te simţi?

— Ce mai întrebi? Ca la poarta raiului.

A pufnit în rîsul lui grohăit.

— Dacă-i aşa, glăsuieşte, îngeraşule! Ia să vedem, care e solia ta? Întîi ne-am luat cu gluma şi pe urmă, din alte pricini, în care eu n-am nici o vină, n-ai mai avut răgazul s-o îndeplineşti. Hai, cîntă, îngeraşule!

Îi făcea mare plăcere să mă ia în rîs. Am tăcut, încercînd să-mi adun gîndurile. Plănuisem ca la început să-l las pe el să vorbească, pentru a-mi da seama în ce ape se scaldă; şi abia pe urmă să vin cu propunerile mele: în schimbul cetăţuii să ne dea, mie şi băieţilor, libertatea, înlesnindu-ne totodată trecerea pe insula cealaltă, împreună cu trei carabine, o lădiţă cu muniţii, o velă, ranga şi cîteva bucăţi de parîme. Nici că s-ar fi putut o propunere mai bună pentru el. Dar acum îmi dădeam seama că ar fi fost de prisos şi că însăşi venirea mea aici a fost o mare greşeală; nu era omul să-şi ţină făgăduielile. Odată în mîinile lui, ne-ar fi făcut de petrecanie. Cunoşteam taina insulei şi asta însemna primejdie pentru el.

— Ei, ai amuţit, îngeraşule? a strigat Joe nerăbdător.

— Pesemne că-l dor fălcile... a îndrăznit Trifly să spună, sperînd să-mi vină în ajutor.

Dar s-a nimerit altminteri.

— Crezi? s-a mirat Joe.

Şi mi-a tras un călcîi în fluierul piciorului de-am crezut că mi l-a frînt. M-am văitat fără să vreau.

— Ai văzut? I s-au descleştat! i-a spus el lui Trifly. Apoi întorcîndu-se către mine: Ei, să auzim!

— Eu n-am nici o propunere... am fost chemat...

— Ba „poftit”! m-a îndreptat Joe batjocoritor. I-a făcut un semn lui Trifly şi acesta, ghicindu-i dorinţa, a dat fuga să-i aducă sticla de rom. A gîlgîit ce se mai afla în ea, şi-a întins picioarele cît erau de lungi şi, căutîndu-mi privirile, mi-a zis:

— Atunci, să vorbesc eu. Pînă acum v-a mers, dar mult n-o să mai ţină. Cînd veţi isprăvi pesmeţii, veţi roade lăzile. Şi pe urmă?... Mai pot face şi altceva, dacă mi-oi sări din ţîţîni: Am la bord două tunuri. Ies în coasta voastră şi vă iau sub tirul lor!

S-a oprit să vadă cum am primit spusele lui.

Cu înfometarea o nimerise, însă ameninţarea cu tunurile părea să fie numai o sperietoare. Îndeobşte, corăbiile uşoare, ca a lui, nu erau înarmate cu tunuri, care le-ar fi îngreuiat şi încetinit mersul şi manevrele. Aceste vase erau renumite numai prin iuţeala şi agerimea lor. Totuşi m-am prefăcut că îl cred. Trebuia să încerc alt vicleşug, acum singurul ţel fiind să scap din mîinile lui.

— De ce nu vă aşezaţi pe cealaltă insulă, aceea dinspre nord? am început eu.

Dar răspunsul neaşteptat al lui Joe mi-a spulberat dintr-o dată toate nădejdile.

— Pentru că e mai puţin potrivită. E o îngrămădeală de stînci sterpe, fără pic de verdeaţă.

M-am gîndit ce greşeală aş fi făcut dacă aş fi pornit cu pluta într-acolo.

— Şi mai cu seamă pentru că n-am chef. Aici mi-e locul şi aici rămîn! a încheiat Joe sec.

În depărtare au răsunat din nou împuşcăturile lui Maho.

— Iarăşi trag.... Pesemne că-i vreun semnal de înţelegere între voi.

Am tăcut.

— N-au decît să tragă, ce-mi pasă!

Se vedea bine însă că împuşcăturile îl cam sîcîiau. Măcar atîta mulţumire aveam şi eu!... Joe a înălţat din umeri şi s-a întors către mine.

— Spuneau oamenii mei că au zărit printre voi şi un cap de negru. Cîţi aveţi?

— Doi.

— Aha, cei care au scăpat la îmbarcarea trecută! Credeam că o să le găsesc doar oasele. Pe ăştia mi-i daţi mie, am o socoteală cu ei!

Am clătinat fără să vreau din cap, ceea ce l-a făcut să adauge:

— Nu pe gratis, vi-i plătesc bine... cu 15 dolari bucata.

— Sînt tineri şi voinici... marfă de frunte... Voiam să par că mă tocmesc.

— Poftim, 20. Nu-s calic, deşi preţurile sînt în scădere.

— Da, ar fi o afacere... i-am răspuns ca şi cînd aş fi fost pe cale să cad la învoială.

— Bun, cu una am încheiat-o! a spus Joe negustoreşte, bătîndu-se cu palma pe genunchi. Acum a doua: Voi, ceilalţi, părăsiţi deîndată stîncile... poftim, vă las o carabină ca să aveţi cu ce vîna! şi vă rostuiţi, cum veţi şti, în sudul insulei. Partea aceea e mai prielnică pentru voi şi...

Am clătinat iarăşi din cap, fapt ce l-a îndemnat să mă încredinţeze:

— N-aveţi grijă, nu vi se va atinge nici măcar un fir de păr!... O spune Joe, şi la mine vorba e vorbă!... Ba, dacă veţi fi băieţi de ispravă, poate mai căpătaţi cîte ceva pe deasupra! a adăugat el cu mărinimie.

M-am prefăcut să chibzuiesc ca să creadă că sînt ispitit să-i prind nada.

— Da... ar fi ceva... am şoptit după un timp.

— Asta-i tot, nimic mai mult! a sfîrşit Joe pleznindu-şi din nou genunchii.

— Totuşi...

— Atît!

— Totuşi, dacă ai vrea... am stăruit eu încercînd la rîndu-mi o momeală.

— Ce?

— Să ne luaţi şi pe noi pe vas... Şi la prima escală...

— Ah, cum de nu m-am gîndit?! Fireşte, dacă vreţi... s-a repezit el cu răspunsul; dar, dîndu-şi seama de pripeală, a încercat s-o dreagă! Nu, asta nu! S-ar putea ca voi...

— Să pălăvrăgim ceva despre insulă? Ce ne pasă nouă de treburile voastre!... Şi nu ne luaţi pe gratis, plătim... 40 de dolari.

Joe a pufnit în rîs.

— Eşti dat naibii.... Adică cu banii mei!

— Sau ne scoatem călătoria muncind pe vas.

— Nu ştiu... să mă gîndesc...

Se prefăcea că stă la îndoială, însă îi jucau ochii în cap de mulţumire. S-a ridicat şi s-a învîrtit de cîteva ori prin faţa mea, părînd că cumpăneşte. Bănuiam ce va urma, şi aşa a fost. S-a întors curînd către mine şi mi-a strigat plin de voie bună:

— S-a făcut!... Joe nu-i băiat rău dacă ştii cum să-l iei! Vezi ce uşor se înţeleg oamenii cu judecată? Ce a mai fost nevoie să ne ciondănim?... Dacă n-ai fi legat, am da mîna prietenește!

— Păi s-o dăm, i-am spus cu o licărire de nădejde.

— A, nu, nu acuma. Mîine dimineaţă... cînd voi aduce hîrtie şi condei... ca să le scrii alor tăi învoiala.

— Să le scriu?

— Vezi bine, altminteri cum au să afle?

Am simţit că de ciudă mă trec trei rînduri de năduşeli. Joe mă jucase tare frumos!

— Păi... nu ştiu să scriu, am îngăimat.

— N-aş crede... Dar dacă e aşa, păcat! Nu-i nimic de făcut.

— Şi nici n-ar primi aşa lesne dacă n-aş încerca să le explic... să-i încredinţez că...

— Ce vorbeşti, puişorule? a pufnit el. Adică să-ţi deschid colivia, hai? Atît de nătîng îl crezi pe Joe?

A rîs pînă s-a săturat, în vreme ce eu tremuram de necaz. În cele din urmă mi-a strigat cu glas aspru:

— Caută să dormi cît mai bine... că mîine s-ar putea să ai o zi grea!

Abia îşi isprăvise ameninţarea cînd au răsunat alte două împuşcături.

— Trag ca proştii! a rînjit Joe. Să-i vedem mîine, or să mai aibă chef de zbînţuială, cînd te-oi jupui în faţa lor?

Am strîns din dinţi şi m-am zbătut în legături; apoi i-am strigat ameninţător:

— la seama, odată cu mine s-ar putea să pătimească la fel şi Steller!

— Mare pagubă! a grohăit în rîs Joe. Prilej bun să scap de el!... Începuse să unelteaască în ascuns cu cumpărătorii... Mi-a stricat preţurile... Îşi închipuia în mintea lui neroadă că mă va trage pe sfoară! Încă nu s-a născut cel care să-l joace pe Joe!

Într-adevăr, Joe ăsta era dracul împieliţat! M-am zbătut din nou.

— Degeaba, îngeraşule, ţi-s retezate aripioarele! a mai hohotit el o dată. Şi întorcîndu-se către Trifly: Să nu-l slăbeşti din ochi!

A plecat repede, fără să mă mai privească.

... Focul în tabără se potolise. Oamenii mîncaseră demult şi se tolăniseră pe saltelele lor. Desigur că acelaşi lucru făcuse şi Joe. Trifly sta de pază la cîţiva paşi. Nu-i puteam zări ochii, însă eram încredinţat că mă privea şi el. Aveam încă dureri destul de mari, dar boarea ce se pornise dinspre ocean parcă mi le mai alina. Am oftat. Şi mi s-a părut că a oftat uşor şi cel din faţa mea.

Am aşteptat cu pleoapele închise – chiar şi ochii mă dureau. Peste vreo două ore, cînd sforăielile din jurul meu începuseră să se înteţească, mi-am dezlipit spinarea de stîncă şi am ridicat încet mîinile legate către brăcinar. N-a fost greu.

Am pipăit cu vîrful degetelor betelia pantalonilor. Briceagul era acolo. Ca să-l trag din cuibul lui, fără să-l scap jos şi pe urmă să-l deschid, a fost o treabă mult mai grea şi care a cerut timp şi răbdare. Mîinile îmi erau amorţite de strînsoarea legăturilor, iar acestea nu-mi îngăduiau decît mişcări mărunte şi puţine. Am întors briceagul cu tăişul spre sfori şi am încercat să-l frec pe ele, dar, apăsînd mai tare, prăselele mi-au alunecat printre degete şi am scăpat briceagul jos. Am gemut. Trifly s-a mişcat în faţa mea. Am întîrziat niţel şi pe urmă am coborît mîinile încercînd să-l caut în jurul şoldurilor, dar nu a fost chip să dau de el. Ori căzuse prea departe, ori se strecurase în vreo crăpătură.

Am rămas aşa, nemişcat şi necăjit o bucată bună de vreme; după aceea am pipăit un colţişor de stîncă şi am

început să frec sforile de el ca să le rod. Nu prea aveam nădejde, dar altceva nu-mi mai rămînea de făcut. Frecam de zor, învrăjbit, uneori jupuindu-mi mîinile. Frecam cu ochii închişi şi cu fălcile încleştate.

— Ce faci? am auzit o şoaptă lîngă mine.

În faţa mea sta aplecat Trifly.

— Nimic... am suflat eu.

— În chipul ăsta chiar că nu vei putea ajunge la ceva, mi-a murmurat la rîndu-i Trifly.

Am tăcut o clipă, apoi am şoptit:

— Briceagul... a căzut jos... nu-l mai găsesc...

S-a uitat speriat împrejur, s-a aplecat şi, cu ochi ca de pisică, l-a găsit îndată. A urmat un schimb de şoapte grăbite:

— Taie! i-am spus.

— Eşti nebun? Vrei să mă spînzure?

— Cînd vei fi înlocuit?

— La miezul nopţii...

— Taie! Îţi jur că fug după ce vei fi schimbat.

Trifly a rămas o clipă nehotărît; după aceea a scrutat din nou întunericul din jurul nostru, s-a aplecat repede şi din două smucituri mi-a tăiat legăturile.

— Mulţumesc, Trifly....

Mi-a zvîrlit briceagul înapoi şi şi-a reluat locul, la cinci paşi de mine, cu arma în mîini. Am simţit iarăşi o dîră prelingîndu-mi-se pe obraz. Cred că de data asta era o lacrimă... Şi iarăşi am început să cred în viaţă şi în omenie.

Am potrivit sforile în jurul picioarelor şi mîinilor ca să pară la locul lor, şi m-am rezemat de stîncă.

Curînd a venit schimbul şi Trifly s-a dus. Noul meu paznic s-a învîrtit la început de colo pînă colo, apoi, căscînd, s-a aşezat. Poate că ar fi fost bine să-mi încerc norocul acum cît era încă buimac de somn, dar ar fi însemnat să-l primejduiesc pe Trifly care abia plecase. Trebuia neapărat să mai aştept.

Timpul se scurgea tare încet. Am căutat cu mîna, pe dibuite, în spate, o piatră şi am găsit una care mi s-a părut potrivită. Am strîns-o în pumn. Şi am rămas iarăşi nemişcat, prefăcîndu-mă că dorm.

Cînd stelele au început să pălească, m-am răsucit şi am gemut tare. Omul din faţă s-a sculat şi s-a apropiat de mine.

Cred că nu mă înşelam, era viteazul care îmi cărase cei mai mulţi şi mai grei pumni. Mă simţeam cu sufletul împăcat. Am gemut iarăşi.

— Încetează! s-a răstit el.

— Mi-e sete... am şoptit cu glas stins.

— Curînd o să-ţi treacă şi de sete şi de foame! a chicotit voinicul.

Cînd s-a întors, am lepădat legăturile dintr-o zmucitură, am ţîşnit în picioare, l-am pălit cu piatra în moalele capului şi m-am avîntat spre dîra albicioasă, poteca sclavilor, sărind peste saltelele pe care dormeau oamenii lui Joe. În urma mea au răsărit cîteva glasuri buimace. Sus, pe buza platformei, cel care străjuia s-a întors surprins. Am pus bărbia în piept şi m-am repezit în el berbeceşte, dîndu-l peste cap. Fugeam pe potecă de-mi sfîrîiau călcîiele. Pe cînd săream brîul de pietre din mijlocul platformei, au început să pocnească în urma mea primele focuri de armă. Am părăsit poteca gonind şerpuitor printre bolovani. Împuşcăturile din spate se înteţeau şi, curînd, s-a pornit cîte una răzleaţă şi în faţă. Eram între două focuri. Am strigat din răsputeri:

— Maho! Dulu! Sînt eu, Ted!

Cînd mai aveam vreo cincizeci de paşi pînă la punte am simţit o arsură în umărul stîng, m-am poticnit şi am căzut cu fruntea într-un colţ de piatră.

Pe urmă n-am mai ştiut nimic.

CAPITOLUL IX

ORE DE CUMPĂNĂ

Cînd m-am dezmeticit soarele răsărise demult. Mă aflam în spatele baricadei, cu Maho şi Dulu lîngă mine. Mai că nu-mi venea să cred. Am închis din nou ochii.

— Ted! Ted!

I-am redeschis şi m-am căznit să le zîmbesc. Cred că zîmbetul meu era cam strîmb; totuşi chipurile îngrijorate ale băieţilor s-au luminat.

— Ted! Ted! au strigat ei iarăşi.

Kuky ne da tîrcoale, lătrînd ascuţit.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar, proptindu-mă în mîna stîngă, am simţit o durere straşnică. Braţul era plin de sînge, lîngă încheietura umărului aveam o crestătură destul de adîncă.

Am pipăit uşor. Se părea că osul nu fusese atins, ci sfîrtecată doar carnea. Dacă era numai atît însemna că scăpasem ieftin.

M-am ridicat în picioare, ajutat de băieţi şi, şontîc-şontîc, fiindcă în căzătură mă lovisem şi la genunchi, m-am îndreptat spre butoiul cu apă. Trecînd prin faţa sălii sclavilor l-am zărit pe Steller care, întors pe o rînă, mă urmărea cu priviri rele şi batjocoritoare. Nu m-am putut stăpîni să nu-i arunc:

— Nu te bucura, lucrurile nu stau chiar atît de prost. Mai amarnic va fi pentru tine!

Pe luciul apei mi-am văzut chipul. De-a lungul obrazului stîng, de la coada ochiului pînă sub ureche, aveam o dungă subţire, roşiatică; iar în mijlocul frunţii un cucui cît toate zilele, asemănător cu al lui Joe. Ochii în fundul capului, barba şi chica încîlcite, pline de praf şi sînge închegat. Ce mai vorbă, arătam cam tot atît de pocit ca naiba.

Mi-am spălat faţa, apoi rana, bandajînd-o cum am putut cu o mînecă smulsă din cămaşă. Cu cealaltă mînecă, muiată în apă, mi-am înfăşurat fruntea cucuiată. Cămaşa mea semăna acum cu o vestă. Băieţii au adus din hrubă un pumn de pesmeţi pe care i-am ronţăit cu gîndul la mirosul îmbietor ce-mi gîdilase nările la cina oamenilor lui Joe.

Am găsit un locşor la umbră şi m-am lungit, încercînd să-mi rînduiesc gîndurile şi să-mi adun cît de cît puterile.

Prima parte a dimineţii s-a scurs fără să se fi întîmplat nimic deosebit, însă eram încredinţat că pe seară sau noaptea vom fi puşi din nou la încercări. Joe, mînios de fuga mea, nu se putea să nu născocească iarăşi ceva. Gîndurile mi-au trecut apoi la Trifly. Oare să fi scăpat cu faţa curată?

Către amiază a rotit pe deasupra noastră un stol de păsări. Am înşfăcat arma şi, cu toată durerea din umăr, am ţintit de două ori în plin; dar spre necazul meu şi al băieţilor, păsările lovite nu au căzut pe terasă, ci una în ocean iar alta pe platformă, la cîţiva paşi în faţa punţii.

Tocmai suisem pe baricadă cu gîndul să mă reped să înhaţ vînatul. Aveam de făcut pînă la el doar douăzeci şi cinci – treizeci de paşi, dar Joe şi oamenii lui, care urmăriseră isprava mea şi bănuiau ce mă pregăteam să fac, au năvălit în grabă pînă sub brîul de bolovani şi m-au împroşcat de acolo cu o ploaie de plumbi. Bineînţeles că m-am lăsat păgubaş şi am sărit înapoi la adăpost.

Şi am rămas cu toţii aşa, ore în şir: ei cu ochii şi cu armele ţintite spre noi, noi cu privirile şi cu jindul la friptura care ne aştepta la cîţiva paşi. Din cînd în cînd auzeam chicotelile şi strigătele în derîdere ale celor din faţă, ceea ce ne făcea să înghiţim şi mai amarnic în sec.

M-am întins din nou la umbră şi, ca să-mi mai uit oful, l-am stîrnit pe Kuky să facă cîteva giumbuşlucuri.

La ora prînzului – prînz numai cu vorba, mai degrabă la „ora pesmeţilor” – m-am dus spre hrubă ca să scot raţiile. Trecînd pe lingă prizonieri m-am gîndit să le cercetez legăturile. Ale lui Steller erau strînse bine, ba într-atîta încît la un picior îi făcuseră o rosătură uşoară.

— Mult o să mă mai ţii aşa? m-a întrebat el furios.

— Atît cît va binevoi prietenul tău Joe... El hotărăşte.

Am intrat alături, la Ahmed, care m-a privit uimit. Fireşte, neavînd sub ochi terasa, ca Steller, nu ştia nimic din cele petrecute.

— Mi-e sete... a şoptit el stins.

Amintindu-mi de şiretlicul meu de cu seara, m-am apropiat cu grijă. Legăturile de la picioare erau bune, însă cele de la

mîini slăbite şi pe alocurea scămoşate. Încercase şi el să le roadă de un colţ din peretele de care sta rezemat.

— Nu umbla cu de-alde astea că au mai fost încercate şi de alţii!

I le-am înnodat din nou, strîns, i-am dat să bea şi am intrat în hrubă. Mai rămăsese o lădiţă şi nici aceea plină. Mi-au sunat în urechi vorbele lui Joe: „După ce veţi isprăvi pesmeţii veţi roade lăzile!... Şi pe urmă?”

Am îndesat în buzunare cinci mîini de pesmeţi, pentru fiecare cîte una. Butoiaşul cu gin se uşurase de tot. L-am săltat la gură şi am tras cîteva înghiţituri de om însetat, de altfel ultima rămăşiţă. Parcă m-am simţit mai bine.

Am rostogolit butoiaşul pînă afară, pe terasă, apoi m-am întors să-i las lui Ahmed pesmeţii.

— Raţiile s-au micşorat şi în acelaşi timp au scăzut la două pe zi. Pentru cei risipitori s-ar fi cuvenit înjumătăţite, dar cum foamea e aceeaşi la toţi...

Am trecut alături şi i-am dat şi lui Steller tainul său.

— Să ştii că Joe nu m-a ospătat nici măcar cu atîta. M-a cinstit cu o duşcă de rom şi o droaie de pumni.

Steller a mormăit ceva ce n-am înţeles, sau, mai bine zis, m-am prefăcut că n-am înţeles.

În sfîrşit, ne-am adunat cîteşitrei la un loc pe terasă şi ne-am ronţăit pesmeţii încet, cu dichis, aşa cum faci uneori cînd te ospătezi cu ceva ales şi vrei să-ţi prelungeşti cît mai mult plăcerea. Asta nu ne împiedica, însă, ca din cînd în cînd să ne aruncăm privirile cu jale spre vînatul care zăcea în faţa punţii. Kuky şi-a avut porţia lui, de la fiecare cîte un pesmet; dar el, fără mofturi, a hăpăit totul dintr-o dată.

După aceea, ca după un prînz îmbelşugat, m-am întins la umbră, cu faţa în sus. Băieţii urmau să stea la baricadă cu schimbul. Tocmai aţipisem cînd am fost trezit de zgîlţîielile lui Maho.

— Ted, Ted! striga el arătînd cu mîna spre ocean.

Am sărit în picioare şi am alergat la marginea de est a terasei. „Clemenţa” ieşise în larg. Oare Joe se hotărîse să ne lase în plata domnului şi să plece? Bucuria n-a ţinut decît o clipă, căci întorcîndu-mi privirile de-a lungul platformei am zărit straja la postul ei. Nu, „Clemenţa” nu pleca, făcea doar o

manevră în larg. Dar în ce scop? Mi-a fulgerat prin minte un gînd: poate că Joe nu se lăudase!...

Corabia a dat un ocol şi a venit apoi încet cu prova către cetăţuie. Cînd a ajuns cam la un sfert de milă, s-a întors cu babordul spre noi. Da, aşa cum mă amenințase, Joe îşi ieşise din sărite. Ştiam ce avea să urmeze şi i-am împins pe băieţi şi pe Kuky între stînci.

Primele ghiulele au trecut, şuierînd, pe deasupra; celelalte s-au spart, bubuind, de peretele de sub noi. Joe şi ciracii săi nu se dovedeau artilerişti dibaci. Tunurile, aflate prea aproape şi sub nivelul nostru, nu puteau ţinti terasa. Singura primejdie ar fi fost dacă ar fi nimerit, întîmplător, în vreunul din vîrfurile pereţilor dinăuntrul cetăţuii; atunci ne-ar fi împroşcat cu ţăndări de piatră şi cu schije.

Maho şi Dulu, prăpădiţi de spaimă, se înghesuiseră unul în altul, la pămînt, cu palmele la urechi. Kuky se vîrîse nu ştiu pe unde.

Şi atunci mi-a dat în minte altă trăznaie. Ca să le fac curaj băieţilor şi, de ce aş minţi, chiar şi mie, m-am cocoţat pe cel mai înalt perete şi de acolo, de pe vîrf, în picioare, i-am fluturat cu mîna salutări lui Joe şi voinicilor lui. Desigur că m-au văzut pentru că bubuiturile s-au înteţit.

Fireşte, nu era o faptă de vitejie, mai degrabă nesocotinţa unui om într-o ureche. Cînd însă mi-a şuierat o ghiulea pe deasupra capului, mi-au venit minţile la loc şi n-am ştiut cum să cobor mai iute.

În acest timp apăruse pe platformă un pîlc de oameni care înaintase pînă sub brîul de piatră. Fără îndoială că aşteptau să fie nimerită terasa, ca atunci, folosindu-se de pierderile şi zăpăceala noastră, să năvălească în cetăţuie. Asediul fusese chibzuit bine. Am descărcat pe rînd spre ei trei arme, ceea ce i-a împins să-şi vîre capetele pe după pietre.

Joe, dîndu-şi seama de greşeală, a făcut o manevră scurtă şi s-a retras cu vreo milă. De acolo a început din nou să tragă, de data asta cu boltă, precum s-ar fi cuvenit s-o facă din capul locului.

Acum primejdia începuse să se arate amenințătoare. Trebuiau luate măsuri grabnice. Cel mai primejduit era Steller, aşa că l-am înşfăcat repede şi l-am tîrît ca pe un sac în

încăperea de alături, iar de acolo l-am împins în hrubă. Acelaşi lucru l-am făcut şi cu Ahmed, cu băieţii şi cu Kuky. Eu m-am dat după o stîncă de la ieşirea din sala mare ca să urmăresc cele ce aveau să se întîmple.

Grija îmi era împărţită între bătăile tunurilor şi grupul oamenilor care pîndeau în mijlocul platformei. Nădăjduiam că cetăţuia nu va fi nimerită uşor, întinderea ei fiind mică; şi mai ales pentru că aveam de-a face cu trăgători nedibaci şi care nu mînuiau cine ştie ce tunuri de soi.

Se părea că nădejdile mele fuseseră îndreptăţite pentru că ghiulelele au căzut împrejur, în ocean. Între două salve alergam sub baricadă şi trăgeam cîteva focuri spre cei pitulaţi după brîul de piatră, ca să nu-şi închipuie cumva că baricada fusese părăsită.

M-am foit aşa, de colo pînă colo, pînă cînd o ghiulea a trosnit în mijlocul platformei, la o sută de paşi de brîu. A fost o lovitură pe cinste! Joe fusese gata-gata să nimerească în oamenii săi. Aceştia, înspăimîntaţi de ce putea să li se întîmple şi ca să se pună la adăpost, şi-au luat picioarele la spinare şi au dispărut cît ai bate din palme, sub platformă. De-acum pentru un timp, dinspre partea asta nu mai aveam nici o grijă.

Totodată era un prilej cum nu se putea mai potrivit ca să pun mîna pe vînatul din faţa punţii. Am sărit în repezeală peste baricadă şi m-am avîntat spre el; dar, după atîtea ore în arşiţa soarelui, pasărea se umflase şi începuse să duhnească. Am împins-o, scîrbit, cu piciorul în apele de dedesubt.

Totuşi, nu se putea să nu ne vină, şi nouă, sorocul. La salva următoare o ghiulea s-a spart drept în mijlocul terasei, împroşcînd în juru-i un snop de praf, de ţăndări şi de schije. A fost rîndul meu s-o iau la sănătoasa. M-am năpustit în hrubă peste ceilalţi. Şi bine am făcut, fiindcă de îndată a bubuit mai vîrtos decît un trăsnet ghiuleaua care a picat, ca într-o oală, în sala sclavilor.

Şi tămbălăul a ţinut aşa timp de o oră, ce mi s-a părut atunci mai lung ca niciodată. Eram nevoit să-mi schimb părerea: Joe nu trăgea rău deloc.

Cînd s-a făcut o linişte mai îndelungată, ce mi-a dat a înţelege că asediul de pe apă încetase, am alergat la baricadă şi am început să trag în pîlcul de oameni care apăruseră din

nou pe platformă şi înainta spre cetăţuie. Tirul meu era firav pentru că, pe lîngă faptul că mă aflam singur, o parte din arme erau descărcate şi, după ce le-am slobozit şi pe celelalte, pierdeam mai multă vreme cu încărcarea decît cu descărcarea lor. Dar nici cei din faţă nu se arătau prea dîrzi; dimpotrivă, dîndu-şi seama că nu fuseserăm zdrobiţi şi că dinapoia baricadei se trăgea, s-au oprit aruncîndu-se la pămînt. Ba încă, spre norocul meu şi nenorocul lor, am nimerit pe unul dintre ei.

Acesta a fost îndemnul la retragere. Au dat dos la faţă şi, tîrîndu-şi rănitul după ei, duşi au fost.

Soarele scăpata. Am întors capul spre larg. „Clemenţa” aluneca pe valuri către golf. Da, asediul se încheiase.

M-am aşezat jos şi m-am rezemat de pietrele baricadei. Umărul, de care uitasem, acum mă înjunghia rău. Totuşi, nu m-am putut stăpîni să nu număr, ca un copil, pe degete. Joe pierduse patru oameni şi mai rămase doar cu atîţia cîte degete aveam eu la două mîini.

Cetăţuia nu suferise stricăciuni mari, de altminteri nici n-ar fi avut ce. Fusese dărîmată o parte din baricada mică, dinspre est, care, însă, putea fi lesne refăcută. Se mai năruise şi o bucată mare de stîncă de la intrarea în sala sclavilor.

Pierderea cea mai grea era alta: a butoiului de apă. Fusese ciuruit şi burduşit într-un hal fără de hal, iar apa împrăştiată pe toată terasa. Cel de gin avusese o soartă şi mai rea: se prefăcuse în aşchii şi surcele. Ce era de făcut? Ştiam că setea era mai chinuitoare decît foamea.

A urmat scoaterea tuturora din hrubă. Primul a ieşit Kuky. S-a scuturat şi a început să ţopăie ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. După el, băieţii. Se bălăbăneau pe picioare şi se priveau buimaci, de parcă nu le venea să creadă că sînt teferi. Cel mai bine se ţinea Steller; în schimb, Ahmed îşi vîrîse capul în gura de aerisire şi nu voia să se clintească de acolo cu nici un preţ. L-am tras afară cu ajutorul băieţilor. Pe cînd ne căzneam cu treaba asta, simţeam la picioare curentul de aer. Şi prin minte mi-a trecut un gînd...

Ca să nu mă mai trudesc cărîndu-l din nou la viitorul atac, de care nu mă îndoiam, l-am lăsat şi pe Steller în sala

stăpînilor, la cîţiva paşi de Ahmed. Asta a însemnat o mare greşeală.

Am reintrat în hrubă ca să scot pesmeţii pentru „cină”. De data asta am lăsat la o parte calicia şi n-am mai luat pentru fiecare cîte un pumn strîns, ci cîte o palmă plină cu vîrf. Socoteam că meritam cu toţii, după spaima prin care trecuserăm. Nu l-am uitat nici pe Kuky.

Se întunecase. Deşi mă aşteptam la o noapte tihnită, hotărîsem să facem de veghe cu schimbul, ca de obicei. Rîndul meu era către ziuă; totuşi nu mă prindea somnul. În schimb, începuse să-mi dea tîrcoale setea; şi, desigur, şi băieţilor. Mă gîndeam că va trebui să îndurăm pînă a doua zi către amiază, cînd ne va blagoslovi ploaia. Abia atunci ne vom potoli setea. Dar după aceea? Vom aştepta cu buzele uscate alte douăzeci şi patru de ore pînă la ploaia următoare. Şi dacă într-o zi nu va ploua?... Da, va trebui neapărat să încercăm să tragem la noi unul dintre cele două butoaie rămase pe platformă.

Îndată ce am chibzuit planul în amănunţime, am sărit în picioare şi le-am făcut semn băieţilor să mă ajute. La început s-au codit, dar i-am îndemnat să-mi dea ascultare şi cîteşitrei ne-am pus pe lucru. Fiind cu neputinţă să tragem butoiul peste zid, trebuia să facem în mijlocul baricadei o spărtură largă de aproape un metru – şi totul cît mai repede şi în cea mai mare linişte. Aveam norocul că eram învăluiţi într-o noapte fără lună, aşa că după cum noi nu puteam zări straja din capătul platformei, tot aşa nu ne putea zări nici ea.

Nu tîrziu după miezul nopţii am fost gata. După cîteva minute de odihnă, ne-am strecurat toţi trei afară şi am trecut puntea de-a buşilea. Ajunşi pe platformă ne-am împărţit în două, Maho şi Dulu s-au tîrît spre butoiul cel mai apropiat, de lîngă pintenul de stîncă, să încerce să-l împingă uşor către punte; eu spre cel împotmolit în mijlocul terasei, avînd menirea să abat atenţia celor din faţă atunci cînd băieţii ar fi fost simţiţi. Deocamdată stam pitit cuminte după butoi.

Cît de încet au umblat băieţii, butoiul a sunat totuşi şi în faţa mea am auzit un glas speriat care da alarma şi două focuri de armă. Un plumb a nimerit în butoiul meu care a răsunat tare. Joe, grijuliu, ca să nu aibă vreo neplăcere din partea noastră, împinsese paza din timpul nopţii pînă sub brîul

de stînci, ceea ce însemna că primejdia era mult mai aproape decît bănuisem.

Curînd am auzit tropote de paşi şi glasuri. Sosise timpul să intru în joc. Am sucit binişor butoiul, atît cît era nevoie, şi l-am împins cu nădejde înainte. Butoiul a sărit peste piedică şi, îndemnat de povîrniş, s-a rostogolit cu un zgomot asurzitor, parcă sporit de întunericul nopţii, către brîul de piatră. Oamenii lui Joe, închipuindu-şi că vrem să folosim acelaşi vicleşug ca ei, s-au pornit să tragă cu sîrg asupra butoiului.

În acest timp eu mă tîrîsem repede lîngă băieţi şi citeşitrei, acoperiţi de noapte, de larma iscată de butoi şi de arme, l-am împins pe celălalt spre punte. Am trecut-o cu bine şi am tras prada, prin deschizătură, pe terasă. Cînd prietenul meu Joe şi-a dat seama de păcăleală era prea tîrziu.

Pînă în zori baricada era ridicată la loc. Treaba fusese împlinită, noi bucuroşi, dar sleiţi de puteri.

Totuşi, dacă aş fi bănuit ce necaz avea să-mi aducă butoiul acela, m-aş fi lăsat păgubaş!

Setea începuse să ne chinuiască rău, mai cu seamă după atîta muncă şi încordare. Băieţii păreau mai vlăguiţi decît mine. I-am îndemnat să se culce, iar eu am rămas de strajă; însă ziua mare ne-a prins dormind pe cîteşitrei... Pe mine, ce e drept, cu arma în mîini şi la post.

Am privit speriat printr-un ochi al baricadei. Omul de pîndă sta liniştit în capătul celălalt al platformei. Dacă ar fi ştiut Joe cum vegheaserăm noi în ultimele ore ale nopţii!... Pe urmă m-am uitat îngrijorat spre larg, dar, spre mulţumirea mea, „Clemenţa” nu se zărea. Să fi renunţat, oare, Joe la asediu în ziua aceea? Prea ar fi fost frumos ca să cred!

M-am căţărat cît mai repede pe stînca cea colţuroasă dinspre est, postul de observaţie de pe care se putea zări golful robilor. „Clemenţa” se afla lîngă ţărm şi, căznindu-mi ochii, mi s-a părut că desluşesc mişunînd în jurul ei oameni; şi mult mai mulţi decît cei ai lui Joe – desigur o parte din sclavii de pe corabie. Întîi mi-a trecut prin minte că Rinocerul a găsit pe insulă un loc potrivit unde să-şi adăpostească „marfa” şi începuse s-o care într-acolo; apoi, amintindu-mi de cealaltă ameninţare, m-a cutremurat gîndul cel rău: Dacă se va năpusti asupra noastră cu cei două sute de sclavi pe care îi

avea în pîntecele corăbiei? Joe dovedise pînă acum că îşi împlinea ameninţările.

Am coborît cu picioarele tremurînd şi cu mintea încîlcită. Aceasta, poate, şi din pricina setei care devenea din ce în ce mai neîndurătoare. Nu mai băusem nimic de aproape douăzeci de ore. Am privit cerul. Ici şi colo cîte un norişor. Pînă la venirea ploii mai aveam încă mult de aşteptat. Kuky parcă nu-şi mai găsea locul, umbla cu botul în pămînt. Din cînd în cînd se oprea şi mă privea jalnic, scîncind. Şi pe el îl încerca setea. Băieţii dormeau încă, înghesuiţi unul în altul. Poate că visau butoaie mari pline cu apă. I-am lăsat cu visurile lor şi m-am aşezat istovit pe butoiul burduşit, cu ochii la cel întreg, dar gol, aşteptînd să treacă vremea şi să vină ceea ce ne era hărăzit.

Dintre stînci s-au auzit două glasuri care mă strigau. Ştiam pentru ce. M-am dus la prizonieri. De cum am intrat, Ahmed a gemut:

— Apă!

În schimb Steller s-a repezit întărîtat:

— De ce ne ţii însetaţi? Ce ai de gînd cu noi?

Am răspuns domol:

— Butoiul cu apă a fost sfărîmat ieri. Nici noi nu avem ce bea. Aşteptăm ploaia.

Şi am ieşit. Băieţii se treziseră şi şedeau rezemaţi de baricadă, cu ochii pe cer. Le-am făcut un semn de încurajare arătîndu-le pîlcurile de nori. M-am aşezat lîngă ei continuînd să le urmăresc. Se adunau tare încet. Apoi gîndurile mi-au fugit iarăşi la cei două sute de oameni din golf.

Ca un făcut, în ziua aceea ploaia a întîrziat. Băieţii, cu buzele arse, începuseră să răsufle greu. Kuky scîncea acum cu botul pe labe, parcă nu mai avea puteri să se ţină pe picioare. Din cînd în cînd răsărea de după stînci glasul tînguitor al lui Ahmed cerînd apă. Mă simţeam atît de neputincios!...

Răpăiala s-a pornit, ca de obicei, pe neaşteptate. Am ţîşnit cu toţii în picioare, în mijlocul terasei, cu braţele desfăcute şi cu gurile căscate, lăsîndu-ne biciuiţi de stropii mari şi grei şi căutînd să sorbim dintr-odată cît mai mulţi. Pe urmă băieţii au început să chiuie şi să se bălăbănească de parcă ar fi fost beţi. Eu le ţineam isonul jucînd în legea mea şi rîzînd ca un

besmetic. Kuky, printre noi, făcea salturi năstruşnice lătrînd asurzitor. Uitaserăm cu toţii de tirul din ziua trecută, de Joe, de necazurile îndurate şi de cele care ne pîndeau. Era beţia apei, care a ţinut cît a durat şi răpăiala.

Întîi din pricina toropelei, pe urmă din aceea a bucuriei, uitaserăm să întindem vela ca să umplem butoiul; totuşi s-a strîns în el cam două, trei şchioape de apă, atît ca să nu-i ducem dorul pînă la ploaia de a doua zi. Le-am dus şi prizonierilor, dar erau şi ei ghiftuiţi din ţuţuroaiele care se scurseseră printre frunzele de pe acoperiş.

După aceea, prima grijă a fost să mă urc din nou în vîrful postului de observaţie ca să văd ce se mai petrece în golf. Furnicarul de oameni de pe vas şi din jurul lui era acelaşi. Nu puteam pricepe nicicum ce rost avea şi ce anume făceau acolo. Am coborît la fel de nedumerit.

Ca să nu mai pătimim cumva acelaşi necaz, am împins butoiul cu apă pînă în sala stăpînilor. Socoteam că acolo, într-o încăpere strîmtă, era mai la adăpost.

După întîia greşeală, aceea că i-am lăsat pe prizonieri laolaltă, aceasta, aducerea butoiului în vecinătatea lor, a fost a doua.

I-am trimis pe băieţi înapoi la baricadă, iar eu am intrat în hrubă ca să scot tainul de pesmeţi din ziua aceea. După ce am vîrît în buzunare atît cît era socotit, mi-am dat seama cu îngrijorare că lădiţa ajunsese la jumătate. Aceasta însemna, cu mare chiverniseală, încă vreo cîteva zile. Iarăşi mi-am adus aminte de vorbele lui Joe: „Şi pe urmă?

Dar mai aveam o treabă aici în hrubă. Mînat de gîndul ce mi se năzărise cu o zi în urmă şi care îmi mai dăduse tîrcoale în răstimpuri, am îngenunchiat lîngă gura de aerisire. Fără îndoială că mă aflam la peretele dinspre nord. Am vîrît braţul în gaură pînă aproape de umăr, aşa cum mai făcusem cîndva. Gaura cotea într-o parte. Am scos braţul şi am aplecat urechea. Nu mă înşelam. Se auzea, înfundat, murmurul oceanului. Aşadar nu era prea adîncă. Am căutat ranga şi am izbit vîrtos cu ea, de cîteva ori, în peretele de piatră. Suna a plin. Totuşi...

Am pus ranga la loc şi am dat să mă strecor afară cu capul puţin aplecat înainte, după cum obşinuiam, ca să mi-l feresc de pragul de sus al ieşirii...

Începînd de aici totul s-a petrecut foarte repede, întîi, pentru o clipă, am avut un simţământ ciudat, că ceva n-ar fi în bună ordine şi am dat să-mi trag capul înapoi; însă n-am apucat s-o fac pentru că ceva greu m-a pălit în creştet. Am căzut pe spate buimac, crezînd totuşi că m-am lovit de prag; dar cînd am auzit un dăngănit surd şi ieşirea a fost astupată, mi-am dat seama că fusese cu totul altceva. M-am ridicat împleticindu-mă şi am încercat să împing butoiul care îmi stăvilea trecerea, dar acesta nu se clintea din loc. Pesemne era împiedicat. Am căutat prin beznă ranga ca să-l salt cu ajutorul ei. Începusem să-l urnesc din loc cînd am auzit glasurile speriate ale băieţilor strigînd ceva nedesluşit, lătratul furios al lui Kuky, urmat apoi de un schelălăit jalnic. M-am opintit cu îndîrjire izbutind în sfîrşit să salt butoiul într-o parte.

Fireşte, Ahmed şi Steller nu mai erau pe culcuşurile lor, numai frînghiile cu care fuseseră legaţi. Pe terasă au răsunat două împuşcături urmate de alte două. M-am năpustit într-acolo. Maho continua să tragă după cei doi fugari care de-acum erau departe, dincolo de brîul de piatră.

La cîţiva paşi de baricadă, în faţa lui Dulu îngenunchiat şi cu ochii peroniţi pe el, se afla, neînsufleţit, Kuky.

CAPITOLOU X

NOI, CEI MULŢI

Cele petrecute pe terasă, în timp ce eu mă găseam închis în hrubă, le-am aflat curînd de la băieţi. Prin semne, maimuţăreli şi cuvinte desperecheate, şi-au dat silinţa să mă facă să înţeleg cît mai bine. De altfel îmi închipuiam totul din capul locului.

Fuseseră luaţi din spate, pe negîndite, loviţi şi îmbrînciţi cît colo. Dar cei doi n-au apucat să pună mîna pe arme pentru că Kuky l-a înşfăcat pe Steller de gleznă. Ahmed a sărit în ajutor. A ridicat un bolovan şi l-a trîntit în spinarea cîinelui. Kuky a schelălăit o dată şi şi-a înfipt din nou colţii în piciorul fugarului. Ahmed l-a lovit a doua oară în cap. Băieţii, departe de arme, rămăseseră pe loc, buimaci. Ahmed şi Steller, zăpăciţi şi ei de atacul neaşteptat al cîinelui şi temîndu-se totodată de venirea mea, s-au mulţumit să dea buzna peste baricadă şi s-o ia la sănătoasa. De altfel, acesta le era scopul de seamă, să ajungă cît mai repede de partea cealaltă.

Situaţia se înrăutăţise cum nu se putea mai mult. De-acuma Joe ştia cîţi oameni avea în faţă şi în ce stare jalnică se aflau. Pe de altă parte, ce e drept, noi scăpaserăm de doi duşmani primejdioşi care trebuiau păziţi necontenit şi totodată de două guri flămînde, ba chiar de trei. Dar cu ce preţ!

M-am aplecat deasupra lui Kuky. Avea ochii deschişi, parcă mă priveau, şi nu-şi pierduseră vioiciunea. Nu m-am întors, însă cred că băieţii din spatele meu erau tot atît de îndureraţi.

I-am legat de gît o piatră mare şi, aşa cum făcusem cîtva timp în urmă cu Gino, l-am aruncat în ocean... sub postul de observaţie dinspre est, unde valurile băteau pînă în rădăcina cetăţuii; apoi, arătîndu-le băieţilor stînca, am şoptit:

— „Kuky”.

Aşa avea să se numească de aici înainte.

În ziua aceea n-am pus nimic în gură. De pesmeţi nu ne-am atins; iar de băut, chiar dacă am fi vrut, era degeaba, pentru că butoiul cu apă, care îmi împiedicase ieşirea din hrubă, fusese răsturnat.

Ceva mai tîrziu a trecut pe deasupra cetăţuii, şi destul de jos, un stol mare de păsări, însă nimănuia nu i-a trecut prin minte să ia o armă ca să-şi încerce norocul.

M-am scuturat de toropeala care mă cuprinsese şi m-am suit pe stînca lui Kuky ca să iscodesc din nou golful. Acesta era acum pustiu, nici ţipenie de om în jurul corăbiei. Nu mai pricepeam nimic... însă curînd aveam să mă dumiresc.

Pe la jumătatea după-amiezei, din depărtare, de undeva din dosul platformei, a prins să se ridice un zvon surd de glasuri; întîi ca un murmur slab, apoi din ce în ce mai puternic. Se apropia încet, dar necontenit. Ce putea să fie?

Către seară, pe marginea platformei a apărut un grup de oameni negri, apoi altul, şi iarăşi altul... îi zăream destul de bine. Erau legaţi de picioare doi cîte doi, atît cît să poată păşi mărunt, şi înconjuraţi de oamenii lui Joe cu armele în mîini. În faţa noastră se găsea o armată întreagă de sclavi. M-am înfiorat. Joe îşi aducea la îndeplinire ultima ameninţare!

Băieţii începuseră să tremure ca scuturaţi de friguri şi se uitau la mine cu ochi mari, îngroziţi; totuşi pe undeva cu o licărire de nădejde. Îşi închipuiau că mie îmi sta în putinţă ca pînă la urmă să găsesc un mijloc de scăpare. Privirile lor mă dureau. Am întors capul ridicînd din umeri în semn de ne-putinţă. Maho şi Dulu s-au aruncat cu feţele la pămînt, aşa cum mai făcuseră şi altădată cînd crezuseră că totul era pierdut.

Lupta putînd fi socotită ca încheiată, nu-mi mai rămînea decît să scot armele din ochiurile baricadei. Le-am tras una cîte una şi le-am stivuit mai la o parte. Apoi m-am aşezat pe un bolovan cu capul între mîini, în aşteptarea sfîrşitului. Gîndeam cu amărăciune cît de zadarnice rămîn uneori nădejdile şi strădaniile oamenilor...

Dar năvala întîrzia. De ce oare? Ce aşteptau? Poate noaptea. Fireşte, ar fi fost timpul cel mai potrivit.

M-am gîndit că ar fi bine, spre a nu fi măcelăriţi fără cruţare, să ridic semnul predării. Am scos zdreanţă de cămaşă de pe mine şi m-am suit pe creasta baricadei ca s-o fîlfîi în vînt; dar ceea ce am văzut în faţă m-a făcut să mă opresc. Se părea că gloata, cel puţin deocamdată, avea alt scop, nu acela de a se năpusti peste noi. Sclavii fuseseră rînduiţi, în faţa

buzei platformei şi cu spatele la noi, în trei şiruri lungi de cîte cincisprezece, douzeci de oameni; şi fiecare şir trăgea din răsputeri de cîte un odgon în acelaşi timp şi într-o mare hărmălaie.

Am înţeles. Încercau să suie pe platformă unul dintre tunurile de pe corabie.

Am sărit repede jos, cu sufletul la gură, şi am vîrît armele la loc în ochiurile lor, apoi am început să-i strig şi să-i îmbrîncesc pe băieţi. Luaţi pe neaşteptate şi văzîndu-mă iarăşi vioi şi în puteri, s-au ridicat cu nădejdi renăscute.

Încă nu ştiam ce voi face, însă faptul că nu vom fi atacaţi de gloata sclavilor însemna cu totul altceva. Fireşte, asediul de pe uscat şi din apropiere avea să fie mult mai crîncen ca cel trecut, dar...

Şi deodată mi-a venit gîndul cel bun de pe urmă. De altfel, era ultima şi singura încercare ce ne mai rămăsese.

Ne aflam către seară. Pînă va fi urcat tunul şi pus în bătaie, avea să înnopteze. Dacă atacul sclavilor ar fi fost mai potrivit sub adăpostul întunericului, în schimb acesta nu putea fi dezlănţuit decît ziua, cînd ţinta şi tirul trebuiau să fie văzute şi urmărite bine. Un răgaz de o noapte însemna mult pentru noi.

Deocamdată, cei din faţă nu mă îngrijorau. Erau prinşi de munca lor, închipuindu-şi că noi îi iscodim din spatele baricadei.

I-am tras pe băieţi după mine şi ne-am repezit cîteşitrei între stînci şi de acolo în hrubă. Am pus mîna pe rangă şi am început să lovesc din răsputeri cu ea în peretele de piatră, deasupra răsuflătoarei. La fiecare lovitură săreau din piatră scîntei, însă folosul era mărunt. Cînd şi cînd se desprindea cîte un colţişor. L-am îndemnat şi pe Maho să prindă ranga în mîini şi amîndoi deodată, cu puteri sporite, să izbim peretele cu vîrful fierului. Acum săreau din stîncă bucăţi mai mari, totuşi departe să ne mulţumească. Dar nu aveam încotro, asta era treaba: trudă multă cu spor puţin.

Am rînduit munca pe două echipe. Eu, pentru că aveam umărul rănit, împreună cu Maho; Dulu singur. Trăgeam fiecare pînă la şaizeci, şaptezeci de lovituri. Le număram cu glas tare. Apoi, cînd puterile ne slăbeau, în timp ce ne odihneam, intra la

rînd Dulu. Şi băiatul fără un deget se dovedea a fi straşnic, făcea treabă de unul singur aproape cît noi doi la un loc.

Din cînd în cînd dam o raită pe afară ca să văd ce se mai petrece pe platformă şi să trag un foc, două în vînt ca să nu se creadă că baricada fusese părăsită sau că noi eram adormiţi.

Aproape de căderea nopţii tunul a ajuns sus pe platformă şi împins pînă sub brîul de piatră, iar sclavii retraşi, desigur în tabără. Acum, lîngă namila de fier, dătătoare de moarte, se aflau numai oamenii albi.

La următoarea ieşire din hrubă am zărit apropiindu-se de ei mătăhălosul Joe. În ultimele sclipiri ale zilei, s-a ridicat semeţ pe coama cea mai înaltă a brîului şi de acolo a fluturat mîna spre noi. Îmi întorcea în derîdere salutul ce i-l trimisesem cu o zi înainte de pe stînca lui Kuky. Eu, neavînd la îndemînă ghiulele, i-am răspuns printr-un cartuş care, cred, i-a şuierat pe deasupra capului, căci a coborît repede.

Au urmat ore de adevărat chin. Ne trecuseră pe toţi zeci de ape, mîinile începuseră să ni se jupoaie, bandajul din jurul umărului meu era îmbibat de sînge, pe Maho îl pălise o ţandăra sub ochi – şi setea care ne ardea iarăşi! – dar lucrul nu l-am întrerupt nici o clipă măcar, ranga izbea cu îndîrjire, necontenit... Era o bătălie aprigă, deznădăjduită, pentru dreptul de a vieţui.

Gaura din stîncă înainta încet, totuşi înainta. Vîrful răngii se îndoise, apoi s-a rupt, dar ea lovea mereu, sute după sute de lovituri. Pe la miezul nopţii gaura ajunsese adîncă de aproape un metru. De la o vreme zgomotul izbiturilor în stîncă parcă era altul, mai puţin înfundat. Am înteţit truda.

După alte două ore de chin şi năduf, la o lovitură a lui Dulu, ranga a pătruns deodată adînc şi cu uşurinţă. Am tras-o repede... şi parcă nu ne venea să credem: prin spărtura largă doar de cîteva degete, ne mîngîia obrajii şi auzul boarea oceanului şi freamătul valurilor!...

Fără să scoatem o vorbă, ne-am întins cîteşitrei pe spate, cu braţele desfăcute.

M-am ridicat şi m-am repezit să văd ce se mai petrece pe afară. Platforma era învăluită de linişte şi întuneric, dar ştiam că în faţa noastră, şi destul de aproape, se aflau oamenii cu tunul care pîndeau ivirea zorilor.

Băieţii lărgiseră spărtura cît să se strecoare prin ea un om. Bucuria reuşitei şi aerul curat ce intra acum din belşug în hrubă le împrospătase puterile.

Am adunat la un loc toate bucăţile de lanţuri şi de parîme ce le aveam şi le-am legat trainic cap la cap. Dar nu ajungeau. Socotisem în mai multe rînduri că terasa se afla cam la şaizeci, şaptezeci pe picioare deasupra oceanului, iar coarda încropită de noi nu era nici pe jumătate. Am sfîşiat atunci velele în şuviţe late de cîteva degete, le-am răsucit şi le-am împletit în trei. Cînd am socotit că s-a împlinit lungimea trebuitoare, am înnodat strîns capătul cel mai trainic al frînghiei de mijlocul răngii, pe care am înţepenit-o apoi de-a curmezişul, între bolovani, la rădăcina găurii. În sfîrşit am legat un pietroi de celălalt capăt şi l-am azvîrlit afară. Am tras coarda înapoi. Capătul cu piatra era ud, deci ajunsese în apă.

Dar mai aveam o treabă. Am alergat cu Dulu la baricadă. În jurul nostru aceeaşi linişte, doar murmurul necontenit al oceanului. Am tras armele din locurile lor şi întorcîndu-ne în hrubă le-am aruncat prin spărtură în valuri.

Pînă la ivirea zorilor mai era o bună bucată de vreme. Le-am făcut semn băieţilor că sosise timpul; însă ei, privind hăul negru din adînc, se codeau. Ca să le dau îndemn m-am încumetat primul.

M-am strecurat prin spărtură cu picioarele înainte, am prins bine funia în mîini şi am început să cobor. Mărturisesc că mi se făcuse inima cît un purice. Oare coarda era destul de trainică să mă ţină? Am închis ochii, şi spînzurat aşa între cer şi apă, ca să-mi mai crească niţel inima şi totodată să mai uit de durerea din umăr, am început să îngîn un cîntec marinăresc:

Hei!
Te coboară marinare
Din catargul cel mai mare,
Hei!
Că pe punte te aşteaptă
Turtă caldă, bine coaptă,
Hei, hei, hei!
Saltă jos de vrei s-o iei!

Nodurile dintre bucăţile de parîme şi lanţuri, cum şi peretele de piatră de care îmi propteam picioarele îmi uşurau întrucîtva coborîşul şi, mai curînd decît aş fi crezut, m-am pomenit cu picioarele în apă. Pe urmă am simţit sub tălpi muchea lată şi netedă a unei stînci. Apa îmi venea peste glezne, dar valurile mă băteau pînă în coşul pieptului.

Am fluierat scurt şi am scuturat coarda, însă de sus n-a urmat nici un răspuns. Încă prins cu mîinile de frînghie am căutat să străpung întunecimea din juru-mi. Valurile băteau dinspre nord-est, calea firească a musonilor. Încercînd să înconjurăm cetăţuia pe acolo am fi putut fi zdrobiţi de stînci; deci trebuia să dăm ocol de partea cealaltă. Dar însemna să ne îndepărtăm de ceea ce plănuisem...

N-am avut prea mult timp de cumpăneală fiindcă am simţit funia smucindu-se uşor. Băieţii se hotărîseră să coboare şi ei; şi unul cîte unul au poposit lîngă mine.

Am deznodat o bucată din frînghie şi ţinîndu-ne cu o mînă de ea, înşiraţi unul după altul, cu cealaltă mînă agăţîndu-ne de fiecare colţişor întîlnit în perete, am pornit să-l înconjurăm spre partea vestică. Muchea de stîncă lunecoasă pe care păşeam, după cîţiva metri a început să coboare în adînc. Cînd nu a mai fost chip s-o folosim, ne-am avîntat înot, din răsputeri, cu valurile pieptiş, ca să nu fim zdrobiţi de perete. Am mai întîlnit o muche lată, apoi iarăşi am înotat şi în sfîrşit, cu picioarele şi şoldurile zdrelite, am ajuns în latura vestică a cetăţuii. Aici apa era mult mai liniştită. Ne-am odihnit cîteva clipe pe un colţ ieşit din valuri şi am pornit din nou înotînd voiniceşte către sud, pe sub cetăţuia părăsită şi apoi pe sub platforma pe care se afla tunul şi tabăra lui Joe. Băieţii, mai vîrtoşi, mi-o luaseră înainte, însă păstrau o distanţă mica între mine şi ei, bănuind că din pricina umărului rănit înotam mai cu greutate.

În stînga, pe cerul înstelat, se desena ca o pată neagră, dinţată, ţărmul înalt. Treptat, el a început să se topească, apărînd în schimb, mai nelămurit, în depărtare, şnurul de deluşoare din mijlocul insulei.

În sfîrşit, ne-am căţărat pe mal şi strecurîndu-ne gîfîind printre stînci, am ţinut coasta înainte. Cunoşteam bine

locurile. Trecuserăm cu vreo milă de tabăra lui Joe; dar am socotit că era bine să mai coborîm, ca la traversare să nu întîlnim cumva poteca sclavilor. Traversarea am început-o abia cînd ne-am găsit ca la o milă de golful lui Selim.

Am tăiat insula de-a curmezişul, cu fereală, pînă sub coama deluşoarelor. Abia aici am făcut un scurt popas. Începuse să mijească de ziuă. Am privit în faţă. Socotisem bine, ajunseserăm la mai puţin de o milă sub golful robilor. Ne-am urmat drumul cu mai multa grijă, strecurîndu-ne uneori de-a buşilea printre stînci şi, pînă la urmă, am ajuns cu bine pe ţărmul estic. De-aici, de-a lungul coastei, tîrîş printre pietre şi tufişuri, am urcat înapoi către nord, pînă în buza sudică a golfului. Ne aflam unde ţintisem.

Între timp se luminase bine. Am scos capetele printre frunzele unor tufe. În faţa noastră, pe luciul apei, lingă malul celălalt, plutea neclintită „Clemenţa”. Era o corabie cu două catarge, uşoară însă bine clădită. Lîngă ea, la apă, se afla o barcă.

Tocmai chibzuiam cum am putea ajunge mai lesne în preajma corăbiei cînd am auzit prima bubuitură. Joe pornise tirul împotriva cetăţuii.

De unde ne aflam nu se zăreau decît vîrfurile cele mai înalte ale pereţilor. Printre ele se ridicase un norişor alburiu. Am zîmbit cu o urmă de amărăciune. După două, trei minute, timp cît să se încarce din nou tunul, altă bubuitură şi alt norişor alburiu. Se părea că Joe nimerise în plin din primele focuri.

Nu mai era vreme de pierdut, trebuia să ne încumetăm şi la ultima încercare.

Fără îndoială că cei care aveau în pază corabia, şi nu puteau fi mulţi, urmăreau acum, de la tribord, asediul; deci babordul, care se afla spre noi, era pustiu.

Le-am făcut semn băieţilor să mă urmeze. Am ieşit din ascunzătoare pe furiş şi ne-am cufundat binişor în apa golfului, înotînd apoi în linişte, numai cu nasurile afară. Ajunşi sub corabie, i-am dat ocol către proră. Eram destul de descoperiţi, dar nu aveam încotro. Am rămas acolo, lipiţi de bordaj, pînă cînd a răsunat o nouă bubuitură. Abia atunci am

început cățărarea pe lanțul întins al ancorei. Noroc că nava era doar la un metru sub copastie.

Sus, pe punte, am ocolit teuga și strecurîndu-ne tîrîș pe după ce întîlneam în cale – lăzi, butoaie, colaci de frînghii – am ajuns sub covertă. Iscodind din dosul ei, am văzut, așa cum îmi închipuisem, paznicii corăbiei care urmăreau de lîngă copastia tribordului, cu spatele la noi, bătăile tunului. Erau trei la număr, unul mai pirpiriu între doi vlăjgani. Aceștia din urmă erau dintre cei răniți. Îi recunoșteai după bandaje; primul la picior, celălalt, ca și mine, la umăr.

De sub tălpile noastre, din pîntecele vasului, venea un vuiet molcom de glasuri și gemete. Desigur al celor închiși în cală. Maho și Dulu începuseră să tremure dînd semne de nehotărîre. Își amintiseră de zilele și nopțile lungi, de chin, îndurate cu cîteva luni în urmă în aceeași temniță. I-am înghiontit ușor, arătîndu-le pe cei din față, foștii lor temniceri. S-au încordat din nou, cu dîrzenie.

Fiecare am apucat ce am găsit la îndemînă – eu o scurtătură de lemn, Maho un căpătîi de lanț, Dulu nu-mi mai amintesc ce – și, odată cu o nouă bubuitură, am tăbărît, ca la comandă, pe ei. Luați prin surprindere, din spate, încăierarea s-a isprăvit înainte de a începe de-a binelea. Vlăjganii, loviți în moalele capului, au picat grămadă amîndoi odată, fără să apuce măcar să zică „pîs”.

Cu mine, însă, s-a petrecut altă scofală. Cu o clipă înainte de a-l păli, omul meu s-a sucit puțin într-o parte, atît cît să-i zăresc obrazul. Lovitura abia pornită s-a frînat, și-a schimbat cursul și i-a zdrelit numai ușor urechea. A doua lovitură n-am mai încercat-o pentru că am rămas pironiți față în față.

Primul care a strigat a fost el:

— Ted!

Eu, de uimire, am șoptit numai, cu întîrziere:

— Trifly!

Băieții, care își isprăviseră de mult treaba, erau gata-gata să se repeadă și la el. I-am oprit.

— Îmi pare rău, Trifly, dar știi... trebuie să te leg...

— Leagă-mă fără să-mi mai ceri voie! m-a poftit el cu o mutră șugubeață și clipind din ochi. E mai bine. Dacă nu-ți izbutește pozna, am un alibi față de Rinocer.

Băieţii ne priveau nedumeriţi. Trifly a continuat:

— Straşnică păcăleală i-ai tras! O va pomeni cît va trăi!... Dar ia seama, dacă pune mîna pe tine, te taie bucăţele şi te sărează!

Pe cînd îl legam cu o saulă, nu prea strîns, ca să nu-l doară, mi-a şoptit făcîndu-mi cu ochiul:

— Ultimul rănit, pe care l-ai găurit ceva mai adînc, e încuiat în cabină... Ştii, trei împotriva a patru ar fi fost ceva mai greu!...

L-am privit fără să înţeleg din capul locului.

— Ce credeai, prostule, că nu te-am zărit prin hublou strecurîndu-te printre tufişurile de pe malul celălalt? a urmat el. Pielea ta e albă şi luceşte!

Am pufnit în rîs. Pe urmă Trifly a încheiat:

— M-aş fi mirat să te fi lăsat măcelărit ca un mieluşel nevinovat fără să încerci ceva.

În acest timp băieţii îi legaseră pe ceilalţi doi care începuseră să-şi vină în simţiri. Pe Trifly l-am lăsat pe punte, într-un loc mai ferit şi la umbră, întinzîndu-l frumuşel pe un morman de vele; iar pe vlăjgani i-am tîrît în cabină, sub ochii bulbucaţi de spaimă ai celui de al treilea rănit care zăcea în pat. Am zăvorit din nou uşa proptind-o şi cu un bulumac.

Cînd m-am întors pe punte, mi-am azvîrlit privirile prin bocaportul deschis pe jumătate; şi ceea ce am văzut mi-a ridicat părul măciucă. În cală, claie peste grămadă, într-o murdărie şi o duhoare de te lua ameţeala, zeci şi zeci de oameni negri, goi, înlănţuiţi de picioare şi cu cîte o mînă spînzurată de belciugele prinse în grinzile groase de deasupra lor. Toţi slabi, pielea şi osul, şi cu privirile stinse. Unii zăceau în nesimţire, înăbuşiţi de duhoare şi căldură. A fost cea mai jalnică privelişte pe care am avut-o vreodată înaintea ochilor şi care cu greu şi-ar putea-o închipui cineva.

Maho şi Dulu rămăseseră şi ei înfioraţi, deşi înduraseră şi ei odată toate astea. I-am împins la o parte şi am deschis larg bocaportul, ca nenorociţii să poată respira mai ca lumea.

— Lasă-l, nu-i voie! mi-a strigat în derîdere Trifly de pe grămada lui de vele. Rinocerul îi ţine aşa, prostiţi, ca nu cumva să li se năzărească gînduri de răzmeriţă.

— Cîţi sînt? l-am întrebat.

— Cam la o sută cincizeci, dacă îi scădem pe cei luaţi pe insulă.

De cîtăva vreme bubuiturile tunului de pe platformă încetaseră şi acum venea dintr-acolo un vuiet prelung de glasuri. Desigur că Joe dăduse semnalul iureşului asupra cetăţuii. Am rîs fără să vreau, încercînd să-mi închipui mutra pe care o va face cînd o va găsi goală, cu funia spînzurată prin spărtura din hrubă.

— Grăbeşte-te! mi-a strigat Trifly neliniştit, altfel strici toată scamatoria!

Avea dreptate, nu mai era nici o clipă de pierdut. Am sărit repede cu băieţii pe mal şi am înlăturat schela ce lega corabia de chei.

— Trebuie s-o întorci în loc, mi-a strigat iarăşi Trifly, altminteri intri în malul celălalt! Dezleag-o de mal ţinînd-o numai din parîma de la pupă şi împinge-i prova spre ieşire! m-a mai povăţuit el.

L-am ascultat. Corabia s-a deslipit de mal cu prova şi întreg trupul şi, împinsă de noi din răsputeri cu prăjini lungi, s-a rotit încet în loc. Cînd a ajuns cu prova spre gura golfului am filat parîma de la pupă şi am împins-o înainte. Ajutată şi de o pală de vînt prielnică, „Clemenţa” aluneca lin către apele oceanului.

A fost o treabă anevoioasă şi care ne-a luat mult timp, însă numai în chipul ăsta putea fi scoasă spre larg. Cred că nici cel mai dibaci căpitan nu s-ar fi încumetat s-o strecoare în alt chip prin gîtul atît de îngust al golfului.

Prea merseseră bine treburile ca să nu vină şi un necaz. Cînd începuserăm să ne bucurăm că am izbutit – cam devreme, fiindcă vasul nu ieşise decît pe jumătate din gîtul golfului – o altă pală de vînt, de astă dată năstruşnică, ne-a luat din provă, sucindu-ne scurt într-o parte şi lovindu-ne cu pupa de ultimul petic de uscat. „Clemenţa” a scîrţîit din toate încheieturile şi a rămas puţin aplecată pe o rînă, cu o parte din pupă agăţată de un mic banc pietros şi cu prova şi restul trunchiului bălăbănindu-se în apa oceanului. Se părea, vorba zicalei, că ne înecasem tocmai la mal.

Deşi nu era împotmolită prea rău, am încercat zadarnic s-o smulgem din loc. Se încăpăţînase să rămînă aşa, ca în cumpănă. Am urcat pe punte.

— Trifly, mi se pare că am încurcat-o!

Şi i-am spus cum stau lucrurile.

— Deocamdată nu-i nimic de făcut! a oftat el. Aşteaptă să crească fluxul; atunci, ridicînd vela mare, corabia va fi, poate, smulsă din loc.

Dar timp de aşteptat nu era, căci sus, pe poteca sclavilor, apăruse Joe cu ceata lui. Ne văzuseră şi alergau ca înnebuniţi urlînd şi trăgînd foc după foc.

— Trifly, unde-s armele? i-am strigat destul de speriat.

— În magazia mică de lîngă cabina Rinocerului... sub lacăt.

M-am năpustit într-acolo. Am pus mîna pe o grindă groasă şi, împreună cu băieţii, am prefăcut-o în berbec. Odată uşa spartă, ne-am împărţit armele, apoi, adăpostiţi de balustradă şi de cîteva lăzi şi butoaie adunate în pripă, am început să le descărcăm în cei care veneau năvală spre noi.

Joe, cu trupul său de namilă, era lesne de recunoscut, şi cu atît mai mult cu cît se afla în fruntea tuturora. Văzînd că le răspundem, s-au oprit înciudaţi în apropierea cheiului.

Dar Joe nu era omul care să rămînă prea mult în cumpănă. A împărţit oamenii în două: pe cîţiva, printre care paremi-se că se afla şi Steller, i-a împins în barca rămasă lîngă mal şi la prova căreia a îngrămădit cîteva lăzi vechi, adunate de pe ţărm, după care să se adăpostească; iar el, împreună cu restul de oameni, au rămas pe uscat, ascunzîndu-se pe după pietre şi ierburi. Încercau să ne ia din două părţi; dar, cu toate îndemnurile lui Joe, nici unii şi nici ceilalţi, fiind destul de descoperiţi faţă de noi, nu se încumetau să se apropie prea mult.

Pe Maho îl pusesem să-i vîneze pe cei din barcă, erau mai puţini şi mai uşor de ţintit; eu îi luasem în grijă pe cei resfiraţi pe ţărm; Dulu, tîrîndu-se pe burtă, făcea un fel de „du-te, vino” de la unul la altul pentru încărcarea armelor.

A urmat o grindină straşnică de plumbi.

Pe cînd răpăiala era în toi, numai ce m-am pomenit lîngă mine cu Trifly care se dezlegase de legăturile făcute de mîntuială.

— E o comedie cum n-am mai pomenit! mi-a chicotit el la ureche, între două focuri. Vreau să intru şi eu în ea. Ce o fi, o fi! Totodată poate că în chipul ăsta îmi mai spăl o parte din păcate!

Nu era timpul să stau pe gînduri şi i-am întins o armă, arătîndu-i pe cei de pe mal. Eu urma să trec cînd într-o parte, cînd în cealaltă, unde socoteam că ar fi fost mai multă nevoie.

Ceea ce mă mira era faptul că nu-l zăream pe Ahmed. L-am descoperit abia mai tîrziu, cu capul ascuns sub o pălărie largă şi cu o cămaşă curată pe el, chiar în spatele lui Joe. Rinocerul îl înţolise şi îl luase în preajma lui. Ţinteau amîndoi cu răbdare şi plumbii lor şuierau destul de aproape de urechile noastre.

Tare mi-ar fi plăcut să-i pot zgîria niţel!... măcar pe unul!

— Parcă vîntul s-a mai înteţit, ar fi timpul să încerci! mi-a zis Trifly fără a întoarce capul.

M-am uitat în înaltul catargului mare. Vela era legată sus pe vergă. Cum să ajungi pînă acolo? Dacă cineva s-ar fi încumetat să se caţere pe el ar fi fost ţinta tuturor armelor.

Tot Trifly mi-a venit în ajutor.

— Tunul! mi-a şoptit el.

Trifly acesta era un om de aur!

L-am luat pe Dulu cu mine şi am coborît tîrîş în cală. Era neînchipuit de greu să-ţi tragi sufletul acolo. Dulu s-a repezit spre cîţiva strigîndu-le cuvinte neînţelese şi scuturîndu-i de umeri. Pesemne erau cunoştinţe, sau, poate, chiar dintr-un neam. O parte dintre sclavi au început să se dezmorţească şi să se frămînte. I-am făcut semn lui Dulu să nu-i stîrnească şi am desprins din belciuge mîinile cîtorva care mi s-au părut mai în puteri.

I-am scos pe punte şi, laolaltă, am urnit tunul de pe postament, împingîndu-l spre balustradă. Nu a fost prea uşor pentru că, aşa cum am spus, puntea era puţin povîrnită către babord şi proră.

Nici n-am apucat să trag. De cum au văzut gura tunului sucindu-se către ei, toţi voinicii de pe uscat şi de pe apă s-au împrăştiat care-ncotro.

Atît mi-a trebuit ca să mă avînt spre înaltul catargului. Am dezlegat vela de pe vergă, iar Trifly a manevrat-o de jos.

„Clemenţa”, cu pînza mare întinsă, s-a clătinat de două-trei ori mai tărişor şi, desprinzîndu-se din piedica bancului, a scrîşnit scurt şi apoi, în dans legănat, a luat drumul spre larg.

De sus, din gabie, păsîndu-mi prea puţin de cei cîţiva plumbi ce s-au pierdut în văzduh, am fluturat braţul către insulă şi către Joe, trimiţîndu-le salutul de bun rămas şi.....

ÎNCHEIERE

Unde sfîrşeşte povestirea, dar nu şi lanţul peripeţiilor

Povestirea unchiului Ted se oprea aici; dar nu putea fi ultima pagină a manuscrisului pentru că era plină pînă la ultimul rînd, iar după cuvintele „salutul de bun rămas” mai urma un „şi”. Sau ultimile pagini – cîte să mai fi fost oare? – fuseseră împrăştiate şi pierdute, ori din anumite pricini unchiul Ted nu apucase să-şi termine scrierea.

Şi cu toate astea, povestirea întîmplărilor de pe acel petic de uscat fierbinte, pierdut în apele oceanului Indian, odată cu părăsirea lui, putea fi socotită ca încheiată.

Pe drept cuvînt, unii cititori ar dori să ştie ce s-a mai petrecut cu „Clemenţa”, a cărei comandă se afla acum în mîinile unchiului Ted? Şi mai cu seamă ce gînduri avea el faţă de cei aproape o sută cincizeci de tineri negri care se găseau pe corabie? Şi, poate, mai sînt încă şi alte nedumeriri.

Aşa că voi încerca să răscolesc memoria ca să-mi amintesc cele ce au urmat.

Era foarte greu de manevrat o corabie, chiar de mărimea „Clemenţei”, numai cu patru oameni, dintre care doar doi se pricepeau în treburile marinăreşti şi unul singur cunoştea corabia cu rosturile şi tainele ei în manevre.

Unchiul Ted l-a pus la timonă pe Trifly, iar el împreună cu Maho şi Dulu au rămas la mînuirea pînzelor şi la celelalte treburi de pe bord. Din pricina vîntului ar fi fost mai lesnicios înconjurul insulei prin sud, însă nu cunoştea adîncimea apei – nici Joe n-o înconjurase la sosire pe acolo – aşa că au făcut o voltă largă în vînt şi au pornit în crucieră spre nord, ocolind insula prin partea aceea.

Aşa e firea omului de cînd e lumea, să se lege de locul pe care şi-a dus traiul; şi chiar dacă a avut pe el mai multe necazuri decît bucurii, îl părăseşte cu un suspin şi uneori chiar cu o lacrimă. Cît timp au dat ocol cetăţuii, unchiul Ted a privit-o îndelung. Nici băieţii nu şi-au dezlipit ochii de pe insulă.

Au fost treziţi de o bubuitură. Joe se întorsese pe platformă şi, înnebunit de furie, începuse să tragă în propria-i corabie, preferind s-o scufunde cu marfă cu tot decît s-o lase în mîinile

fugarilor. Dar „Clemenţa” era de-acum departe şi ghiulelele lui Joe s-au prăpădit în valuri, mult în urma vasului. Unchiul Ted nu şi-a putut înfrîna pornirea de a slobozi şi el un foc în înaltul văzduhului, ceea ce însemna mai curînd un chiot al izbînzii decît un răspuns către cel rămas zălog în locul lui.

Cu vînt bun la tribord, „Clemenţa” spinteca sprinţară valurile, înclinată puţin pe o parte. În adevăr, era o corabie uşoară şi gonaşă.

Insula a rămas curînd doar un punct cenuşiu la orizont.

Dacă socotelile nu erau greşite, în ziua aceea se împlineau patruzeci şi cinci de zile de cînd unchiul Ted fusese aruncat de valuri pe coasta insulei; şi întîmplarea făcea ca tot în ziua aceea să împlinească şi el cîţiva ani peste treizeci.

Întîia lui grijă a fost să controleze proviziile ce se aflau la bord. Avea de hrănit o liotă întreagă, pe un drum nu se ştia cît de lung. Putea fi liniştit, magazia era plină. Într-o parte o stivă întreagă de lăzi cu pesmeţi, lădiţe cu magiun, garniţe cu grăsime, ceai, carne afumată şi, fireşte, sticle şi butoiaşe cu băuturi. Joe se respecta. În cealaltă parte o grămadă şi mai mare de saci cu tărîţe şi cu mei, hrana sclavilor. Pe cînd îi cerceta, i s-au strecurat printre picioare cîţiva şobolani. Se părea că Joe fusese gazdă bună numai pentru aceştia.

Al doilea lucru pe care a vrut să-l facă a fost eliberarea sclavilor din cală, însă aici a întîlnit împotrivirea lui Trifly. I s-a explicat că bieţii oameni, neştiutori, lihniţi de foame şi de aer curat, îndîrjiţi de umiliri şi de suferinţe, odată desferecaţi ar fi năvălit pe punte dînd iama în toate. Ar fi fost primejduită nu numai corabia, ci şi viaţa lor, fiindcă orice om alb însemna pentru ei un vrăjmaş care trebuia înlăturat. Se cuvenea să se procedeze cu prudenţă şi cu mult tact. Unchiul Ted a fost nevoit să cedeze, Trifly avea mai multă pricepere în treburile astea şi nu se cuvenea să-i nesocotească poveţele. Urma ca Maho şi Dulu să intre printre semenii lor, să stea de vorbă cu ei pe rînd şi să-i facă să înţeleagă ce s-a întîmplat şi că cei doi albi de pe punte nu erau ca ceilalţi, că aceştia le voiau binele.

Totuşi, pentru început, au scos pe cei din fundul calei, aproape asfixiaţi, şi i-au rostuit pe punte, într-un ţarc, lîngă pupă. Cea mai mare parte erau tineri, de o seamă cu Maho şi Dulu. În primele minute, adierea proaspătă a vîntului parcă le

producea dureri. Îşi umflau piepturile scheletice gemînd, apoi se întindeau istoviţi la soare, cu ochii închişi. Era de mirare cum nu apăruse încă printre ei scorbutul, acea nemiloasă boală a subnutriţiei. Unchiul Ted s-a îndepărtat repede, priveliştea era greu de îndurat.

Lui Maho şi Dulu nu le-au trebuit prea mult timp ca să-i dumirească cum stau lucrurile pe cei cîţiva tineri care ajutaseră la urnirea tunului. Aceştia au fost primii mateloţi recoltaţi. Şi s-au dovedit destul de destoinici; totuşi, ca şi Maho şi Dulu altădată, se fereau sperioşi din calea albilor.

Au fost împărţiţi în două grupe: una, de patru oameni, sub comanda lui Maho; cealaltă, de trei, sub a lui Dulu. Cei doi băieţi păreau tare mîndri de funcţiile în care fuseseră unşi. Dar, după cîteva clipe, Dulu s-a întristat brusc. Privea lung la grupa lui Maho. Unchiul Ted a ales şi i-a mai dat unul dintre tinerii de pe punte. Acum avea şi Dulu patru oameni în subordine. Bucuria lui n-a mai cunoscut margini.

După ce treburile au fost puse în bună ordine pe punte, unchiul s-a gîndit că ar fi timpul să se îngrijească de hrana oamenilor. Atîtea guri nu puteau fi îndestulate numai cu alimentele rezervate stăpînilor. Ar fi însemnat să le irosească în cîteva zile. Şi atunci a ajuns la un compromis. În cazanul cel mare din bucătărie a făcut un amestec de tărîţă şi mei, cu grăsime şi bucăţele de carne afumată. La fiecare porţie a mai adăugat şi un pesmete uns cu magiun. A fost un adevărat ospăţ, nu numai pentru bieţii negri din cală, ci şi pentru unchiul Ted şi băieţii lui, cărora, după atîtea zile de post, li se lipise pîntecele de coaste. Singurul care a strîmbat oleacă din nas a fost Trifly.

În timp ce mîncau, la timonă, i-a explicat unchiului Ted tot şmecherlîcul cu insula şi negoţul cu sclavi. Era cam ceea ce îşi închipuise şi el. Tinerii negri, vînaţi în interiorul continentului, şi anume în ţinuturile Ugandei şi Kenyei, erau strecuraţi în pîlcuri de-a lungul frontierei Etiopiei pînă pe coasta somaleză, într-un mic port pustiu. Aici erau îmbarcaţi pe cele două corăbii uşoare şi iuţi, „Clemenţa” şi „Liberator”, care făceau naveta între continent şi insulă.

Nu o dată fuseseră întîmpinaţi de navele de patrulare britanice, dar „Clemenţa” se dovedea agilă, Joe îşi cunoştea

bine meseria şi era destul de viclean ca să le ocolească sau să le înşele.

Cînd pe insulă se strîngea „cantitatea de marfă contractată”, cam o mie, o mie două sute de „capete negre”, ea era încărcată pe o corabie sclavieră mare, care pe căi necontrolate, prin largul oceanelor, ducea marfa în Brazilia sau Cuba.

Joe era, cum s-ar spune, a doua mînă, prima fiind vînătorii de pe continent, iar a treia căpitanul sclavierei mari. Şi, poate, dincolo de ocean, pe noul continent, mai exista şi a patra, chiar şi a cincea mînă.

Graba lui Joe de a intra cît mai repede în stăpînirea cetăţuii fusese îndreptăţită. Contractase o comandă de peste o mie două sute de capete şi nu avea vreme de pierdut. Naveta lui era legată atît de naveta celeilalte corăbii cît şi de vînătorii de pe continent care nu puteau aştepta cu marfa expusă pe ţărm.

După ce a aflat toate acestea, unchiul Ted, împreună cu Trifly, au chibzuit cele ce aveau de făcut.

O soluţie – propusă de unchiul Ted – ar fi fost să predea corabia, cu toată încărcătura, întîiului vas englez de patrulare ivit în cale. Dar lucrul nu era chiar atît de simplu cum părea la prima vedere. Trifly i-a explicat că mecanismul eliberării foştilor sclavi era complicat şi greoi. Pînă la „identificarea” fiecăruia în parte, apoi trierea şi repatrierea lor, treceau uneori luni întregi. În tot acest timp negrii erau ţinuţi într-un lagăr din insulele Seychelles; şi condiţiile de vieţuire de acolo nu se deosebeau prea mult de cele pe care le avuseseră în captivitate. Adesea erau şi aici seceraţi cu zecile de subnutriţie şi de molime.

Şi ar mai fi fost un necaz: în urma unei plîngeri depuse de căpitanul corăbiei, în speţă Joe, şi chiar şi de altcineva, întemeiată cu mărturii şi dovezi, atît unchiul Ted cît şi Trifly – chiar cu meritul eliberării unor oameni captivi – puteau fi judecaţi sub învinuirile de răzvrătire în larg şi răpitori de corăbii. Mai fuseseră cazuri asemănătoare. Legile marinăneşti erau uneori încîlcite şi absurde.

A doua soluţie ar fi fost întoarcerea oamenilor pe coasta Somaliei şi îndrumarea lor către locurile de baştină. Părea

mult mai complicată, plină de primejdii şi neprevăzut: navigaţia în condiţii dificile, fără oameni pricepuţi la bord, strecurarea printre vasele de patrulare, alegerea locului de debarcare, apoi îndrumarea oamenilor pe căi necunoscute şi atîtea şi atîtea altele.

Totuşi au rămas la această soluţie.

Unul dintre răniţii din cabină, Peter Harris, timonier şi om priceput în navigaţie – cu ani în urmă îşi avusese mica sa ambarcaţie – i-ar fi putut călăuzi către coasta Somaliei; iar Trifly, care o cunoştea într-o oarecare măsură, ar fi îndrumat acolo oamenii pe căile ce duceau spre interiorul continentului.

Da, încercarea era îndrăzneaţă; dar unii oameni nu se dau în lături de la asemenea încercări şi, minaţi de simţăminte alese, le înfruntă cu bărbăţie. Din acest aluat părea să fie frămîntat şi unchiul Ted.

În sfîrşit, mai pot fi spuse cîteva cuvinte despre întîlnirea dintre unchiul Ted şi prizonierii din cabina echipajului.

Bineînţeles că a fost întîmpinat cu duşmănie; şi nemulţumirea lor a sporit cînd au văzut mîncarea ce le fusese adusă. Unchiul Ted le-a înfăţişat situaţia aşa cum era, avertizîndu-i că orice încercare de răzmeriţă ar fi scump plătită. De altfel, interesul lor o cerea ca să nu-şi arate chipurile pe punte, ele putînd stîrni mînia sclavilor eliberaţi. Singurul care va fi scos afară va fi Peter Harris şi care, bine păzit, va duce corabia către coasta Somaliei. Ajunşi acolo, cîteşitrei vor fi puşi în libertate.

Cînd a sfîrşit, unul dintre ei, un vlăjgan şiret, pe nume Jerry Liston, iscoada rănită la pintenul de stîncă, s-a arătat gata să lucreze sub ordinele lui dacă i s-ar mări solda. Omul era încredinţat că totul nu fusese decît o înscenare şi că unchiul Ted, şi el negustor de sclavi, în dispută cu Joe Rinocerul, îl păcălise pe acesta şterpelindu-i corabia cu încărcătură cu tot. A fost greu să i se scoată ideea asta din cap.

După cîteva zile, într-o după-amiază, s-a ivit în faţă o corabie. Era „Liberator”, care se îndrepta, plină doldora, spre insulă. A încercat să se apropie de „Clemenţa” semnalizînd, dar unchiul Ted a ocolit-o cu dibăcie. Cei de pe „Liberator”, surprinşi de purtarea lui Joe, pe care îl ştiau la comanda „Cle-

menţei”, au încercat să-l urmărească, însă căderea nopţii a pus capăt acestei întîmplări.

... „Clemenţa,” cu prova spre nord-est, către coastele Somaliei, spinteca sprintenă apele oceanului purtînd cu ea nădejdile atîtor oameni!...

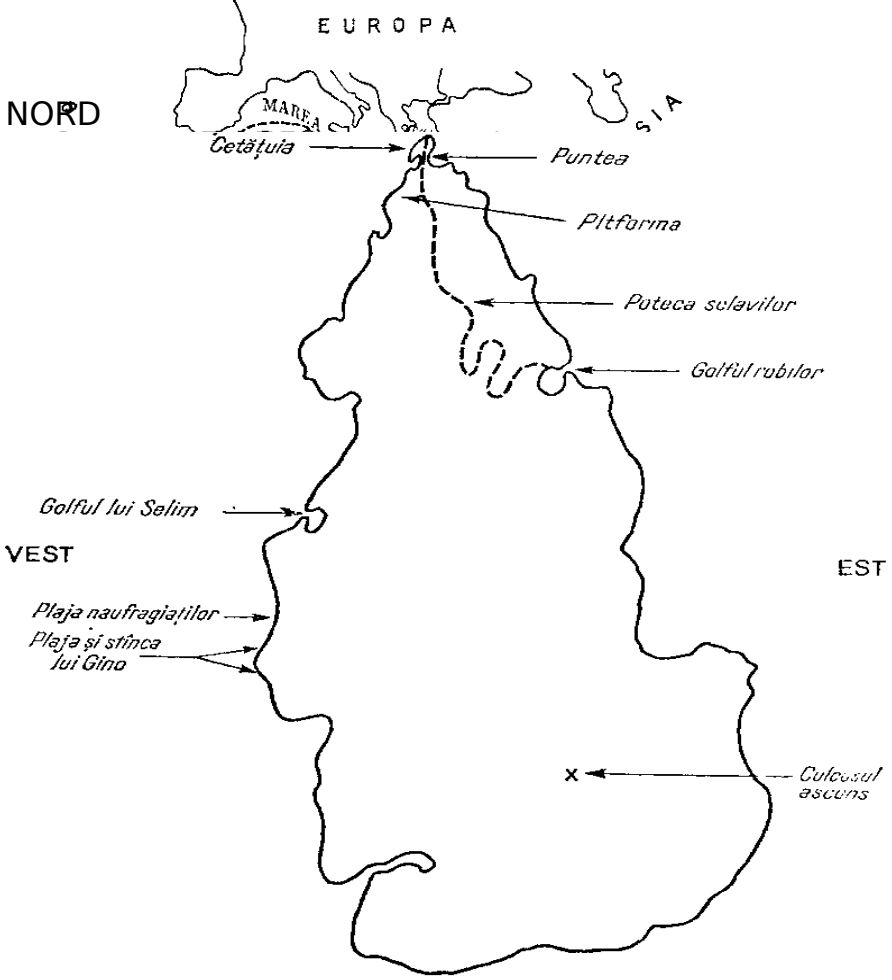
EUROPA
NORD
MAREA
SIA
Cetățuia
Puntea
Platforma
Poteca sclavilor
Golful robilor
Golful lui Selim
VEST
EST
Plaja naufragiaților
Plaja și stînca lui Gino
X
Colosul ascuns

SUD
Acoperişul

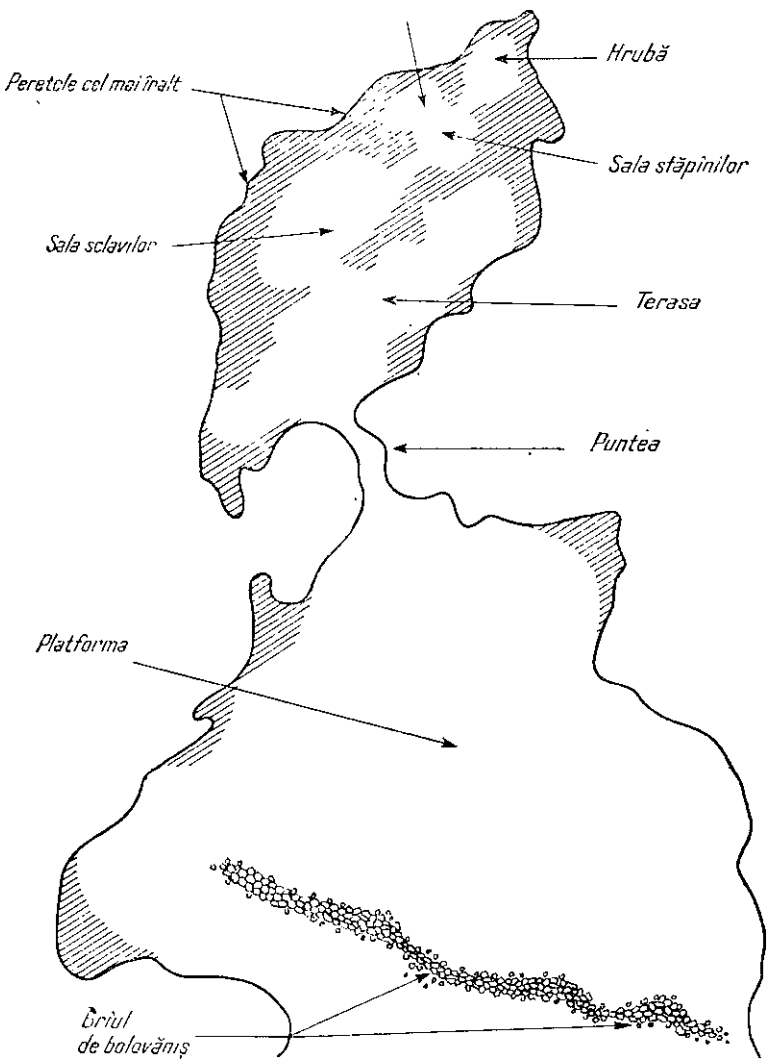

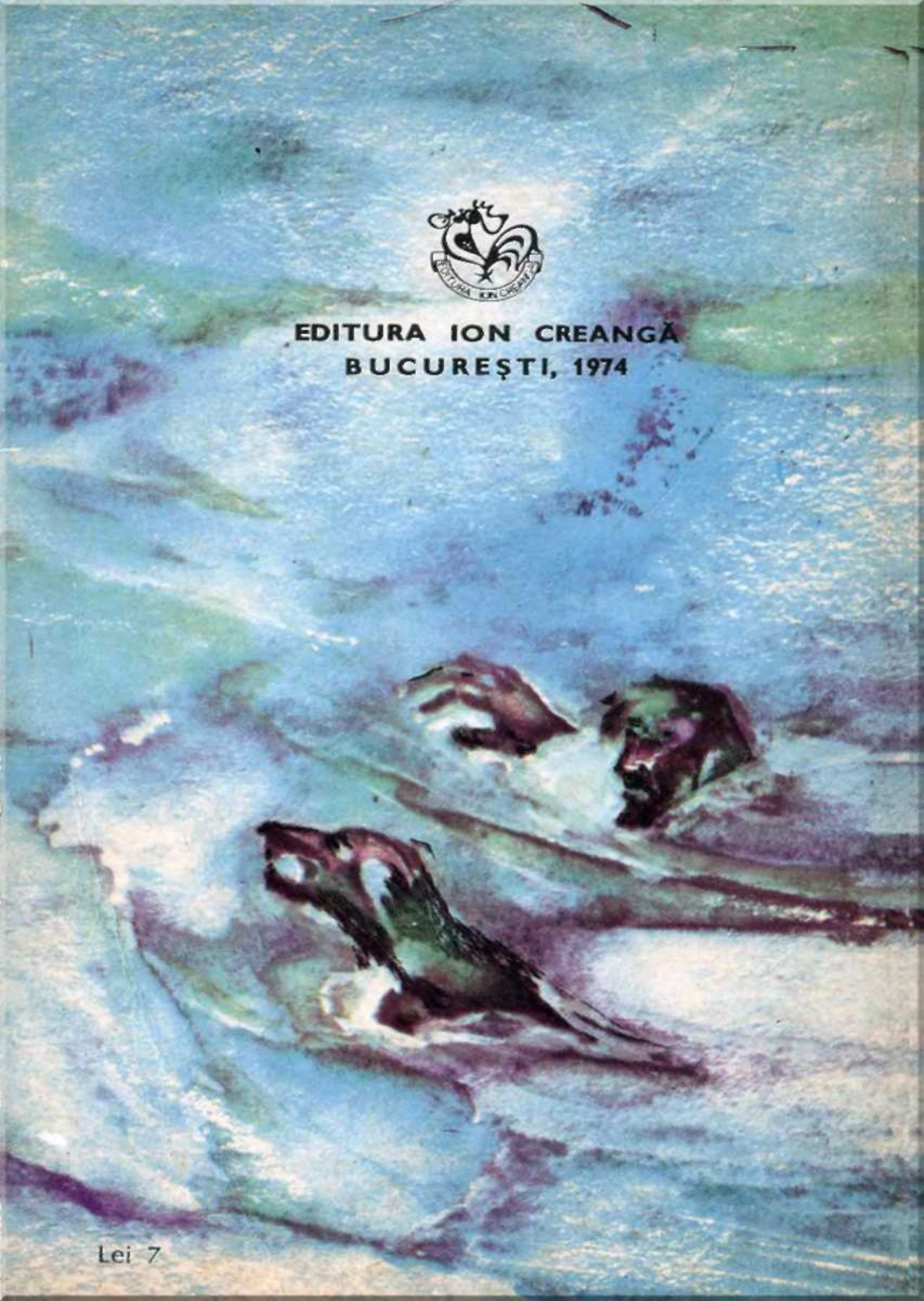

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1974

Lei 7